Olavo de Carvalho

Noua ordine mondială
şi perversiunile definitorii ale mentalității revoluționare

texte culese de pe
ÎN LINIE DREAPTĂ
Conservatori Români

Perversiuni definitorii ale mentalității revoluționare

1. Introducere

Vom continua seria de studii care au inceput cu tema paralaxei cognitive, dar care in mod firesc, s-au raspandit de atunci la un numar de teme asemanatoare.

De exemplu, pentru a conduce acest studiu a fost necesar sa caracterizam cat mai aproximativ posibil inceputul procesului istoric pe care am incercat sa il descriem.

Fireste ca sunt multe studii care caracterizeaza trecerea de la asa numitul Ev Mediu la Timpurile Moderne sau inceputul Modernitatii, din mai multe puncte de vedere; de exemplu din punctul de vedere al istoriei filosofiei sau istoriei ideilor in care este descrisa modificarea doctrinala care a avut loc in acele epoci.

Totusi, chiar de la inceput, m-am vazut confruntat cu aceeasi dificultate cu care s-a confruntat si Eric Voegelin in timp ce lucra la Istoria Ideilor Politice, adica in mod riguros, nu exista o istorie a ideilor. Cineva nu poate presupune pur si simplu ca exista o trecere directa de la o idee la alta, deoarece intre momentul in care cineva enunta pentru prima oara o idee si momentul in care altcineva reactioneaza la acea idee au loc o serie de intermedieri.

Adica, ne referim la prima idee ca la o serie de experiente la care un al doilea, al treilea sau un al patrulea individ reactioneza in asa fel incat raspunsul lor la experienta va lua forma unui raspuns la acea idee determinata.

Apoi reactia este intotdeauna la un set de factori reali si nu numai la o idee in mod particular. Daca exista un raspuns la o idee in mod deosebit – ceea ce se si poate intampla in anumite cazuri – chiar si asa acest raspuns va fi filtrat de seria de experiente pe care individul respondent o va lua ca si context pentru a-si articula sau fundamenta reactia.

Asadar conceptul insusi de istorie a ideilor este intr-un fel ciudat. Deoarece istoria ideilor e in mod necesar o istorie discontinua, o istorie care este scrutata de abisuri intregi de experiente care nu sunt inregistrate in lumea ideilor si nu fac parte din lumea ideilor, ci sunt doar reflectate in aceasta lume intr-un mod indirect dar care, sunt de fapt fundalul din care apar ideile. Idei care mai tarziu vor aparea ca raspunsuri reciproce.

In acest caz, studiul paralaxei cognitive a avut mult de a face cu inceputurile miscarii revolutionare din Vest.

Adica aceeasi intrebare care a pus problema paralaxei cognitive a pus de asemenea problema originilor si continuitatii miscarii revolutionare.

2. Unitatea miscarilor revolutionare

Faptul ca miscarea revolutionara are propria identitate si continuitate este ceva ce nu trebuie sa fie dovedit de catre mine, deoarece este deja confirmat de catre reprezentantii miscarii revolutionare. Deoarece a inceput aceasta mare succesiune a transformarilor in panorama europeana, fiecare noua generatie implicata in miscarea revolutionara se raporteaza la predecesorii sai; de exemplu, au constiinta ca sunt succesorii unui lucru care s-a facut mai inainte.

In fiecare generatie se afla pe de o parte un reflex al atitudinilor, faptelor si ideilor generatiei precedente; pe de alta parte exista o reflectie critica in privinta generatiei precedente. Si exista intotdeauna o transformare, adica izbucnirea unei noi perspective dezvoltate din mosternire si de asemenea din reflectia critica asupra acestei mosteniri.

Astfel, putin cate putin se formeaza un fel de traditie revolutionara; care traditie este perfect preocupata de secolele optsprezece si nouasprezece.

Fiecare revolutionar – nu conteaza daca este parte a unui curent socialist, anarhist, liberal sau orice alt curent – este constient ca apartine unei traditii, si anume aceea a continuarii unei miscari istorice incepute cu secole in urma. Este foarte interesant ca atunci cand citesti “Demonii” de Dostoievsky iti dai seama ca acei revolutionari, care nu sunt totusi bolsevici in sensul formal al termenului (deoarece unii dintre ei sunt socialisti si altii anarhisti), se refera in permanenta la miscarea revolutionara in general folosind doar termenul simplu de “miscarea”.

Deci "miscarea" era un fel de entitate schimbatoare ale carei actiuni au putut fi recunoscute de-a lungul timpului si care a avut un caracter destul de unitar pentru a fi denumit printr-un singur substantive, "miscarea". Si au fost de asemenea constienti de un alt lucru: la un anumit moment in acest roman, unul dintre personaje explica altuia ca numarul participantilor la miscare depaseste cu mult numarul celor care sunt militanti "de profesie", adica a acelora care stiu ca sunt militanti. Adica exista o infinitate de colaboratori informali, unii dintre ei mai mult sau mai putin constienti de statutul lor, care formeaza o retea ce ii cuprinde pe aceia care vor fi numiti mai tarziu "tovarasi de calatorie ", "simpatizanti" si in cele din urma aceia pe care Lenin i-a numit "idioti folositori".

Acest lucru inseamna ca idiotii folositori sunt o parte integranta a miscarii – si fiecare decizie strategica luata aici sau acolo, ia intotdeauna in considerare aceasta imensa armata de rezerva. Acesti idioti utili vor colabora cu miscarea intr-o directie cunoscuta dinainte, dar fara sa observe clar ce fac sau care este participarea lor. Incepand cu secolul nouasprezece exista deja o speculatie a miscarii de catre miscarea insasi; unitatea miscarii revolutionare devine obiectul speculatiei si discutiei. Acest lucru ofera dovada clara ca aceasta unitate este preocupata, ca miscarea revolutionara isi cunoaste propria unitate si ca propriile analize si decizii sunt sursa acestei unitati.

Nimeni nu a negat vreodata existenta miscarii revolutionare chiar daca majoritatea istoricilor o vor caracteriza astfel doar incepand cu secolul XVIII (si decadele care au pregatit Revolutia Franceza). Totusi cand trasam originea acestor lucruri, ne dam seama ca nu ar fi gresit sa vorbim despre o miscare revolutionara inca din secolele XIV –XV.

La inceput este ceva ce nu atrage atentia ca un fenomen al dimensiunilor europene dar apare numai sub forma unei serii de revolte locale. Mai tarziu o abundenta de miscari diferite se concentreaza pentru a forma aceste identitati istorice precum asa-zisele Renastere, Reforma precum si ContraReforma (care dupa parerea mea face parte din procesul revolutionar si aceasta va fi tema unei alte prelegeri). Totusi majoritatea istoricilor fac diferente intre aceste miscari – atat revoltele locale din sec. XIV, XV si XVI cat si Renasterea si Reforma – si etapa revolutionara propriu-zisa. Dar consider ca astazi suntem deja in situatia de a ne da seama de unitatea din spatele tuturor acestor miscari.

Aceasta unitate nu a aparut dinainte deoarece aceasta chestiune a fost intotdeauna tratata din punctul de vedere al istoriei politico-sociale, istoriei filosofiei, istoriei ideilor sau istoriei religiilor; si cred ca nici una dintre aceste discipline nu este foarte bine echipata pentru a cuprinde exact procesul care ne intereseazape noi: unitatea interna .

Pentru a vorbi despre unitatea unui proces istoric este necesar sa cuprinzi un factor permanent a carui prezenta este identificabila prin intregul proces. Adica ceva trebuie sa ramana: ceva ce caracterizeaza unitatea acelui proces.

Insa din punctul de vedere al istoriei ideilor, acest lucru este imposibil de realizat deoarece in ultimele patru sau cinci secole a fost o abundenta halucinanta de doctrine, scoli filosofice, miscari politico-religioase, etc.

Apoi pentru a cuprinde un fel de unitate din punctul de vedere al continutului ideilor este absolut imposibil. Si atat istoria filosofiei cat si istoria ideilor si istoria politico-social-culturala nu sunt bine echipate pentru a cuprinde o astfel de unitate.

Numai dupa o succesiune de analize foarte profunde a expresiilor variate ale miscarii revolutionare am inteles putin cate putin cateva caracteristici constante. Iar aceste caracteristici constante nu apartin domeniului continutului de idei. Ele nu apartin ideologiilor, ele nu apartin filozofiilor, nu apartin doctrinelor si nu apartin planurilor de actiune.

Cateva dintre caracteristicile constante pe care le-am inteles vor fi prezentate astazi, aici in aceasta prelegere. Dar toate au de-a face cu o diferenta specifica intre perceptia generala asupra lumii – care poate fi observata la protagonistii miscarii revolutionare incepand cu sec. XIV – si nu numai tot ceea ce stiuse omenirea dintotdeauna de dinainte, dar si perceptia lumii care continua sa fie in forta printre asa-numitii oameni obisnuiti, in randul multimii. Adica sunt anumite aspecte ale realitatii pe care revolutionarii, intr-o masura mai mare sau mai mica, o percep intr-o maniera diferita nu numai

de cea pe care a avut-o omenirea inainte, dar si fata de cea pe care oamenii obisnuiti, care nu sunt implicati in miscarea revolutionara, continua sa o aiba si astazi exact la fel.

3. Inversiunea temporala

Primul dintre aceste subiecte se refera la perceptia timpului. Ceea ce vreau sa spun este ca toti revolutionarii, toti membrii miscarii revolutionare din secolul XIV si pana in present, au avut o perceptie a timpului care este diferita de aceea a oamenilor obisnuiti si a restului umanitatii.

Fireste fiintele umane percep timpul ca pe un flux liniar in care trecutul este legat de viitor printr-un prezent a carui durata este mai mult sau mai putin indefinita. Nu putem masura prezentul, dar il putem identifica. De exemplu, stim ca aceasta prelegere este situatia noastra prezenta. Cand vorbim de prezent nu ne referim la un moment atomistic, ci la o situatie a carei unitate temporala si spatiala este recunoscuta ca una care este inaintea ta si in care esti implicat in acest moment. Deci acest timp prezent nu este un punct atomistic, ci mai degraba o anumita fractie si aceasta fractie se afla intre doua extensii nelimitate: extensia nelimitata a trecutului care urca spre originea timpului, si extensia nedefinita a viitorului, care teoretic se continua pana la “sfarsitul timpului”- “sfarsitul timpului” este o expresie care trebuie sa fie folosita intotdeauna intre ghilimele si vom vedea de ce curand .

Astfel, timpul apare sub forma unei linii ireversibile. In toate limbile exista expresii precum “fugit ireparabile tempus” adica timpul zboara si nu se mai intoarce. In portugheza exista un vers al lui Camoes care spune “ca moartea povesteste ceea ce trece prin viata”, adica moartea povesteste fiecare minut care trece. Deci minutul care trece nu este recuperabil. Este recuperabil doar imaginar, dar va trebui sa fie recapatat intr-un alt moment viitor care nu va fi repetarea primului moment. Acest trecut, atat cat poate fi amintit, va deveni doar un fragment al unui nou moment in timp.

Aceasta este mai mult sau mai putin opinia universala asupra timpului. Este o experienta pe care o au toate fiintele umane; nu exista nici o fiinta umana care sa nu stie ca ceea ce s-a intamplat nu mai poate avea loc din nou. Poate fi modificat in viitor, dar nu poate fi anulat. Deci aceasta ireversibilitate, aceasta ireparabilitate a timpului este o parte a experientei universale a timpului. Este chiar experienta universala a timpului.

Cand primele miscari revolutionare incep sa apara in Vest, ele apar din interiorul Crestinismului si apar fundamentate fie pe idea grabirii Judecatii de Apoi, fie pe cea a indeplinirii efective a acesteia. Adica sunt fundamentate pe idea pedepsirii celor rai, a suprimarii nedreptatii, a pedepsirii pacatosilor si stabilirii in lume a unei ordini a dreptatii care, teoretic va dura la nesfarsit. Deoarece aceasta conceptie a unei ordini politico-sociale drepte se afla mereu plasata in viitor – adica traiesti intr-o stare pe care o recunosti ca fiind o stare de coruptie si pacatosenie si intentionezi sa implinesti o ordine dreapta in viitor – nu ai cunoasterea acestei stari de dreptate ca pe un element de experienta: nu face parte din realitatea traita. Este o conceptie care crezi ca va avea loc in viitor si este, intr-un fel, o asteptare, o speranta, o promisiune sau ceva de genul acesta; si o stii doar in acest fel.

Totusi, bazarea pe aceasta propunere pentru viitor pleaca de la faptul ca repeta in termeni umani, istorici, promisiunea biblica a Apocalipsei, promisiunea Judecatii de Apoi. In Biblie, Judecata de Apoi nu este sub nici o forma un eveniment al timpului istoric. Este absorbtia intregii temporalitati in eternitate. Absorbtie care, de fapt, va avea loc doar din punct de vedere uman deoarece, metafizic vorbind, adica conform structurii obiective a realitatii, toate timpurile sunt continute in eternitate.

Aceasta este definitia eternitatiii data de filozoful Boethius: “Este posedarea intreaga, perfecta si simultana a vietii fara sfarsit.” Adica toate momentele care se succed in timp unul dupa altul se afla in eternitate intr-o forma simultana.

Haideti sa facem o analogie nesigura. Daca luam in calcul partitura muzicala, sa zicem, a Simfoniei a Cincea a lui Beethoven, toate notele se afla acolo in acelasi timp. Adica, acea simfonie constituie o structura, iar aceasta structura este recunoscuta imediat intr-o maniera mai mult sau mai putin matematica sau spatiala. Daca n-ar fi posibil sa recunosti acea structura simultan, n-ai sa stii niciodata care este acea simfonie a lui Beethoven, deoarece ai putea sa identifici doar fragmente

rare, care se succed unul dupa altul in timp. Dar deoarece poti sa le concepi in acelasi timp, percepi structura simfoniei. Si acea structura este exact identitatea acelei opere, forma acelei opere, care totusi nu poate fi cantata in intregime dintr-o data: nu poti canta toate notele in acelasi timp; trebuie sa le canti una dupa alta. Adica, simfonia va avea o durata mai mult sau mai putin determinata. Dar luati aminte: daca aceasta bucata muzicala ar putea fi recunoscuta doar temporal (si nu ca o structura fixa), nu ar putea fi identificata nici macar asa: nici macar nu ti-ai da seama ca e vorba de aceasta simfonie si nu de cealalta, deoarece ar fi doar un flux de note, un flux de sunete de care nu-ti dai seama unde incep si unde se termina.

Dar cand asculti acea simfonie pentru prima data, dupa ce termini de ascultat, iti raman in memorie cateva puncte de referinta printre care percepi asemanari, conexiuni structurale.
Si acea structura, acea forma spatiala, ca sa zic asa, a simfoniei, constituie identitatea ei. Cu alte cuvinte recunosti Simfonia a V-a a lui Bethoven si poti sa o diferentiezi de alte bucati muzicale deoarece o percepi ca pe o structura permanenta care nu numai ca nu depinde de timp, ci este si independenta de faptul daca este executata sau nu. Nu este lipsit de importanta faptul ca nici un compozitor nu isi poate compune muzica nota cu nota, ci trebuie mai intai sa o conceapa in structura ei.

Mai intai, structura operei ii apare in intregime intr-un moment de sclipire si numai atunci o va pune pe hartie, ca sa spun asa: el va scrie seria de note care exprima exact acea structura asa cum a conceput-o.
In acelasi mod, un arhitect care isi imagineaza o cladire, trebuie sa o construiasca caramida cu caramida, sau piatra cu piatra, dar el nu o poate concepe asa: trebuie sa conceapa structura intregii cladirii dintr-o privire, desi este imposibil sa construiesti un edificiu instantaneu.

Constructia va continua pentru o perioada de timp “X” ghidata de viziunea unei structuri permanente care o precede si care ramane dupa ea, deoarece, daca cladirea se prabuseste sau este daramata, planul ei, ordinea ei ramane. Adica aceasta ordine este inca imaginabila dupa aceea si daca incerci sa reconstruiesti edificiul, acest lucru va putea fi facut pornind de la viziunea avuta asupra structurii ei.

Apoi, eternitatea, deoarece se identifica cu infinitul, cuprinde toate momentele timpului pentru simplul fapt ca eternitatea este structura permanenta a sirului de posibilitati. Eternitatea nu este nimic mai mult decat structura Posibilitatii Universale, considerata desigur in simultaneitatea ei, desi succesiunea de evenimente poate fi contientizata doar bucata cu bucata. Adica prezenta unui moment exclude prezenta unui alt moment: daca traiesti momentul prezent inseamna ca trecutul si viitorul sunt excluse. Dar sunt excluse doar din momentul prezent; sunt incluse in structura generala a evenimentului.

Nu stiu daca acest lucru devine clar. Acest subiect in sine ar fi suficient pentru un curs separat. Totusi daca intelegi definitia lui Boethius – ca eternitatea este posedarea in intregime, intreaga prezenta a tuturor momentelor – intelegi de asemenea ca eternitatea este structura lumii intregi a posibilitatii, adica a fiecarei combinatii posibile si imaginare a ceea ce ar putea sa se intample.

Asadar, dintr-un punct de vedere logic si metafizic, este clar ca timpul este inclus in eternitate. Timpul este doar succesiunea posibilitatilor care au fost actualizate pana acum si potrivirea lor in posibilitati ulterioare. Toate acestea trebuie sa faca parte din eternitate, deoarece daca toate acestea fac parte din posibil, sunt incluse in structura posibilului. Adica, cand Biblia ne spune despre o Judecata de Apoi – adica a unei zile de rafuiala intre totalitatea fiintelor umane si totalitatea faptelor lor – se presupune ca au incetat sa le mai savarseasca, ca succesiunea faptelor a luat sfarsit. Nu mai sunt fapte! Atunci ce exista? Exista reabsobtia timpului in eternitate. Ceea ce a supravietuit de-a lungul timpului nu va mai fi privit ca un moment in timp, ca o succesiune, ci ca o structura simultana care, asadar, poate fi vazuta ca unitate si judecata. De aceea se numeste Judecata de Apoi. Deci este precum faimosul vers al lui Mallarme din “Mormantul lui Edgar Poe”: “Ca de pilda in sine

insusi eternitatea il schimba in cele din urma.”. Adica eternitatea il transforma in final in ceea ce era, in ceea ce a fost mereu. Inseamna ca atunci cand succesiunea faptelor si situatiilor care alcatuiesc viata ia sfarsit, obtii intreaga viata, viata finita, nu se mai petrec transformari. Aceasta viata poate fi privita acum ca o ordine sau ca o structura permanenta care caracterizeaza exact acea singularitate, acel individ.

Acelasi rationament il putem extinde in mod analogic la totalitatea speciilor umane si la totalitatea universului. Adica ordinea timpurilor nu a fost niciodata dincolo de eternitate deoarece se afla inauntrul eternitatii. Nu este nimic altceva decat o modalitate de manifestare a posibilitatilor care se afla inauntrul eternitatii.

Deci toate acestea accentueaza faptul ca Judecata de Apoi nu este vazuta sub nici o forma de catre Biblie ca un eveniment al timpului, ci ca un fel de supereveniment, ca absorbtia sirului de evenimente in structura eterna care o precede si care o face posibila. Cand intre secolele XIV si XV incep sa apara miscarile eretice si revolutionare in Vest, ideea lor este de a intemeia regatul dreptatii.

In primul rand acest lucru inseamna ca isi atribuie functia lui Hristos Razbunatorul: nu va trebui sa astepti pana la sfarsitul timpului sau reabsorbtia timpului in eternitate pentru a-i rasplati pe cei buni si a-i pedepsi pe cei rai, dar vei face acel lucru in istoria insasi. Cu alte cuvinte, mai intai Judecata de Apoi devine un capitol al timpului: nu este ceva ce are loc in eternitate, ci este un eveniment.

In al doilea rand, acest eveniment va fi provocat cu ajutorul actiunii umane, actiunii organizate (si in special prin actiune politica, culturala si militara). Dar in acelasi timp, acest moment din viitor, pe care il asteapta ca sa le aduca regatul dreptatii, apare in ochii actorilor si protagonistilor ca si cum ar fi punctul culminant, apogeul.

Intreaga succesiune istorica a dus la acel moment care va fi perfectiunea timpului, adica implinirea timpului, si va fi in acelasi timp dobandirea de catre umanitate a unei stari de perfectiune morala si psihologica. Deci acest moment al timpului viitor devine pentru actorii care vor sa il determine un moment diferit de toate celelalte. Deoarece toate momentele precedente sunt doar o tranzitie: o istorie lunga de greseli, suferinte, pacate si toate acestea trebuie sa convearga catre regatul ultim al dreptatii. Adica venirea acelui regat, desi privita ca un eveniment in cadrul timpului (si nu ca o trecere catre eternitate), este un moment, un timp diferit de celelalte – si unul diferit din punct de vedere calitativ, deoarece nu mai este o simpla trecere a timpului. In ochii acestor actori, un astfel de moment are stabilitate, permanenta. Asa cum spune Biblia: “Imparatia lui va fi vesnica”. Deci regatul dreptatii care va fi adus de acei indivizi, acei participanti ai miscarii revolutionare, va fi de asemenea vesnic.

Nu ca timpul se va opri – intradevar, este imposibil sa descrii structura timpului viitor asa cum o concept revolutionarii – dar, in general, o percep ca pe o stare de dreptate si perfectiune, care, desi continua sa existe in timp, nu mai este o temporalitate cu final deschis (precum cea de dinainte), ci este o temporalitate in care cursul lucrurilor este prestabilit, predefinit de catre propria perfectiune. Adica “Am creat regatul dreptatii si acum lucrurile se vor intampla in concordanta cu regulile admise in regatul dreptatii. Nu va mai exista acea incertitudine, acele absurditati, acele pacate si toata acea nebunie a istoriei anterioare”. Deci va fi trecerea timpului catre un alt nivel de existenta. Si genul literar pe care il denumim “Utopie” arata exact acest lucru. Adica atunci cand acele societati perfecte sunt descrise – cand Thomas More descrie societatea perfecta, cand Tommaso Campanella descrie orasul perfect – se sugereaza ca acest oras este perfect si va ramane asa. Intr-un anumit fel, va fi indepartat din haosul si incertitudinea istoriei. Va fi, ca sa zic asa, trecerea de la un timp haotic la unul stabilit: de la un timp in care multe lucruri depind de sansa la unul in care, intr-un anumit fel, totul este planificat si prevazut si poate avea loc doar potrivit liniilor calauzitoare ale perfectiuni concepute de catre revolutionari.

Luati aminte, acest moment viitor, aceasta societate perfecta, acest oras perfect, nu este cunoscut ca un element de experienta deoarece nimeni nu a fost vreodata acolo – nici macar revolutionarii

insisi nu au fost vreodata acolo – dar chiar si asa, ei il concep ca pe ultimul rezultat al istoriei si leaga de acea idee aceeasi certitudine asa cum Biblia ataseaza Apocalisei Judecata de Apoi.

Putem spune ca, din punct de vedere metafizic, afirmatia biblica cu privire la Apocalipsa este indiscutabila. Trecerea timpului in eternitate este inevitabila deoarece timpul nu exista singur. Timpul exista doar in cadrul eternitatii, in cadrul structurii Posibilitatii Universale. Timpul este inconjurat de Posibilitatea Universala si nu poate fugi de ea. Deci in acest sens, Apocalipsa, asa cum este vazuta in Biblie, este inevitabila. Totusi Apocalipsa, asa cum este vazuta de miscarea revolutionara, nu este trecerea de la timp spre eternitate, ci este un moment al timpului. Este un schimb de nivel al timpului insusi. Si acest schimb de nivel, pe care nimeni nu l-a trait ca pe un element al realitatii, este trait doar ca o ipoteza, o promisiune sau o speranta, dar chiar si asa, revolutionarii il unesc de aceasi certitudine asa cum face Biblia la Apocalipsa. Deci, acest lucru inseamna ca, daca istoria omenirii, sirul de experiente umane a dus spre un moment privilegiat catre care o noua societate perfecta va aparea – o societate unde toate dramele umane si toata suferinta umana vor fi depasite si unde va avea loc consolidarea ordinii umane – daca totul se concentreaza catre acest final, deci acest final, fiind obiectivul istoriei umane, este de asemenea baza explicatiei ei. Adica istoria exista ca o functie a acestui viitor care trebuie sa fie atins.

Ca si in Biblie, explicatia si justificarea finala a tuturor lucrurilor va fi data de ultima venire a lui Christos – care va separa atunci oile de capre si ii va trimite pe unii in iad, iar pe altii in rai, separandu-i astfel pe cei condamnati de cei alesi – de asemenea, din perspectiva revolutionara, venirea societatii perfecte va fi obiectivul si asadar ratiunea existentei intregii istorii anterioare. Deci, cu acel lucru poate fi observata o inversiune radicala a semnificatiei timpului, deoarece restul omenirii si aproape totalitatea oamenilor din ziua de azi – oameni care nu sunt totalmente implicati in procesul revolutionar – au aceasta, sa spunem, experienta traditionala, normala a timpului si stiu ca trecutul nu mai poate fi schimbat.

In aceasta privinta, trecutul este singura certitudine; indiferent cat de greu este sa il cunosti, stim ca nu putem sa il schimbam; pe cand viitorul este cu siguranta acela care nu este hotarat, acela care este probabil. Logic vorbind, probabil inseamna ceea ce poate sau nu poate sa fie. Chiar si viitorul apropiat… De exemplu, acolo, in acea camera, sunt multi oameni care imi asculta prelegerea cu ajutorul Internetului, si aici in aceasta camera sunt de asemenea alti cativa oameni care asculta aceasta prelegere. Care dintre acesti oameni vor intelege si care dintre ei nu vor intelege explicatia mea? Nu am nici cea mai mica idee. S-ar putea intampla ca cineva care a urmarit totul pana la un anumit punct sa piarda firul si sa nu mai inteleaga nimic. S-ar putea intampla ca cineva care a dormit, sa se trezeasca , sa aiba o inspiratie si totul se leaga. Adica, nu sunt capabil sa prevad nimic din toate astea.

Voi putea sa predau restul prelegerii, sa zicem, intr-o modalitate clara si prestabilita asa cum presupun ca am facut-o pana in acest moment? Nu stiu. S-ar putea intampla sa devin confuz peste ceva vreme, sa uit totul, ca mintea mea sa nu isi mai aminteasca nimic si sa nu mai stiu ceea ce urma sa spun. La urma urmei, sunt deja batran si boala Alzheimer imi da acest drept. Si apoi totul se poate petrece in urmatoarele doua, trei sau patru minute; si inca mai mult in cateva secole si milenii de acum inainte.

Asadar, trecutul este ireversibil si viitorul este probabil. Si prezentul este o certitudine, dar este o certitudine schimbatoare care dispare in mod constant din fata noastra. Aceasta este experienta obisnuita a timpului: experienta obisnuita, traditionala si universala a timpului. Pentru un revolutionar dimpotriva, ceea ce este sigur este viitorul si aceasta certitudine este ceea ce il pune in miscare.

Acum semnificatia a tot ceea ce s-a intamplat si a tot ceea ce se intampla ajunge sa depinda de acel viitor. De exemplu evenimentele care au grabit, usurat, si au ajutat aparitia schimbarilor asteptate au o semnificatie; in timp ce cele care au tulburat, intarziat sau au facut imposibila dezvoltarea

procesului au o alta semnificatie. Si oare cum putem sti dinainte daca astfel si astfel de lucruri au ajutat sau au defavorizat venirea societatii perfecte din moment ce, de fapt, societatea perfecta este doar o ipoteza? Nu stim. Dar curand dupa aceea, deoarece miscarile grupului revolutionar au fost ajutate sau impiedicate de vreun eveniment, un asemenea eveniment va dobandi retroactiv o semnificatie “x” sau “y” in virtutea rolului pe care cineva isi imagineaza ca il are in producerea viitorului asteptat. Asadar viitorul devine singura certitudine: venirea regatului dreptatii. Si acest lucru devine premisa, criteriul fundamental pentru judecarea a tot ceea ce s-a intamplat inainte. Acest lucru inseamna ca semnificatia evenimentelor trecute devine complet schimbatoare. Pe masura ce miscarea revolutionara avanseaza, evenimente care au fost considerate negative, ar putea deveni pozitive si vice-versa.
Semnificatia a ceea ce s-a intamplat devine complet schimbatoare, deoarece in fiecare moment avansarea procesului revolutionar ii confera semnificatii noi neincetat. Va voi da un exemplu tipic pentru acest lucru.

Cand Dostoievski a scris “Crima si pedeapsa”, “Demonii”, etc., scopul lui era destul de clar: sa denunte in termenii cei mai vehementi rautatea intrinseca a miscarii revolutionare. Dostoievski, dupa o scurta aventura cu miscarea revolutionara in tinerete – a participat la o miscare politica, a fost arestat si deoarece in inchisoarea in care a fost, Biblia era singura carte permisa, a citit-o in intregime si s-a convertit la crestinism – s-a convertit la crestinism si apoi a inteles oroarea miscarii revolutionare. Apoi isi scrie toate operele pentru a arata ca revolutionarii sunt oameni nebuni si periculosi si ca sunt scursoarea omenirii.
Asadar, in mod evident, semnificatia operelor lui – semnificatia imediata a operelor lui – se opune, in cea mai flagranta maniera, operei altor scriitori care aveau un punct de vedere futuristic, revolutionar sau modernist, precum Ivan Turgheniev, de exemplu. Turgheniev a visat sa elibereze Rusia de vechile traditii religioase si sa o modernizeze transformand-o intr-un fel de Franta. Perspectiva lui este exact opusul celei a lui Dostoievski. In acelasi mod Lev Tolstoi, care intotdeauna a avut viziunea unei utopii viitoare; adica a fost un revolutionar in acest sens.

Atunci Dostoievski ar fi anti Turghenev sau anti Tolstoi. In sec. XX a existat un savant, Gyorgy Lukacs, un filosof ungur, care, examinand opera lui Dostoievski, stabileste o serie de interpretari care transforma universul lui Dostoievski intr-o analiza critica a capitalismului din vremea lui. Deci ce face el? Introduce un inteles comunist-revolutionar in propria opera a lui Dostoievski. Acest lucru inseamna ca Dostoievski, care era un dusman al miscarii revolutionare, poate fi deja citit ca si cum ar fi un prieten sau aliat.

Au fost multi scriitori si ganditori care l-au citit pe Dostoievski si care nu s-au putut abtine sa nu aprecieze frumusetea si profunzimea operei lui Dostoievski (desi era contrara convingerilor lor). Din acel moment s-au simtit mai usurati, deoarece erau deja autorizati de ideologia revolutionara sa-l admire pe Dostoievski. Ceea ce i-a facut Lukacs lui Dostoievski este mai mult sau mai putin ceea ce-i facuse deja Karl Marx lui Balzac. Balzac a fost de asemenea un conservator reactionar, dar Karl Marx rasuceste interpretarea operelor lui Balzac si arata ca punctul de vedere al lui Balzac cu privire la capitalism coincide cu al lui. De fapt, ceea ce s-a intamplat este opusul, deoarece Marx a fost cel care a plagiat punctul de vedere al lui Balzac – in afara de cazul cand Balzac a dat un inteles mai conservator propriilor lui analize.

Karl Marx a folosit punctele de vedere al lui Balzac, dar le-a dat un inteles revolutionar. Deci Marx il deformeaza de asemenea pe Balzac, astfel incat scriitorul francez, in loc sa fie un opozant al miscarii revolutionare, devine unul dintre aliatii si tovarasii ei, fara ca Balzac sa aiba cea mai mica idee ca i se intampla acest lucru.

Acest lucru arata ca, potrivit rolului pe care, in fiecare moment, fiecare eveniment trecut este stabilit in producerea presupusei societati viitoare, intelesul si perceptia fiecarui eveniment sunt modificate.

Ordinea fireasca a timpului care trece de la un trecut stabil, imuabil la un viitor probabil este inversata. De data aceasta viitorul este dat ca ceva evident si sigur (deoarece viitorul este finalitatea, obiectivul istoriei), care vine sa puna accent pe intreaga istorie. Putem intelege viitorul prin ceea ce s-a intamplat in trecut, bazat pe un rationament cauza si efect, in care includem chiar si planurile noastre pentru viitor, deoarece au capacitatea doar de a ne modela viitorul daca se afla in trecutul nostru.

Adica planurile voastre au o istorie de asemenea si aceasta istorie s-a dezvoltat deja pentru o vreme si de aceea aceste planuri pot exercita actiune in viitor. Un plan care a fost doar o licarire, o perceptie instantanee care dupa o perioada de timp a disparut pentru totdeauna, nu va exercita nici o functie: ai avut acea idée, acea perspicacitate, si ai uitat-o imediat, si a disparut. Chiar si planurile pentru viitor pot avea influenta doar aupra viitorului daca au deja un trecut. Va spun asta pentru a accentua ca notiunea normala a timpului este de a vedea viitorul prin trecut, din moment ce planurile tale de viitor fac parte din prezentul tau si au un trecut in urma lor. Daca ai un proiect, stii cand l-ai conceput, cat timp ti l-ai hranit, dar nu stii daca il vei realiza sau nu in viitor, deoarece viitorul este probabil, iar probabil este ceea ce poate sau nu poate fi implinit. Dar chiar si istoria planului tau, deoarece deja s-a terminat, este neschimbatoare. Daca ai avut o idee cand aveai 15 ani, nu poti schimba acest lucru, nu poti face ca aceasta idee sa-ti fi venit la 7 ani sau la 5 ani sau cand vei avea 93 ani. Ai avut idea in acea zi si nu poti sa nu mai ai acea idee; nu poti anula acel trecut. Chiar si planurile pentru viitor au propria lor istorie trecuta si o astfel de istorie nu este schimbatoare. Poate fi uitata sau distorsionata, si poate fi, intr-o anumita masura, reinterpretata pe masura ce te maturizezi. Dar acel lucru nu o va schimba substantial.

In perspectiva revolutionara, intregul trecut a dus la un viitor ipotetic…Asteptati un minut, tocmai am primit o intrebare. Intrebarea suna asa: “Nu este fiecare tanar in mod firesc revolutionar? Este aceasta intelepciune gresita? Cand imbatranim, nu devenim mai conservatori? Si daca asa stau lucrurile, n-ar fi mentalitatea revolutionara, in loc de un fenomen nascut in sec. XIV, inerenta in fiecare fiinta umana in orice perioada istorica?”. Ei bine, aceasta intrebare cuprinde deja raspunsul. In primul rand, daca miscarea revolutionara are o origine datata, asta inseamna ca nu este o informatie permanenta in istoria omenirii. Si daca ar fi o informatie permanenta, conceptul insusi de trecut ireversibil si de viitor probabil nu ar fi existat, deoarece trecutul ar fi atunci probabil si viitorul ar fi, sa spunem, ireversibil. Aceasta este o idee care apare doar intr-o anume civilizatie – civilizatia europeana – si dintr-un anumit moment. In al doilea rand, nu mi se pare deloc ca conducatorii miscarii revolutionare sunt tineri. Este absolut imposibil. Batranii concep asta. Sau cel putin ei sunt persoane mature.

Luati ca exemplu activitatea lui Lenin: cand avea 20 de ani, era irelevanta, dar cand avea 40 de ani a devenit importanta. Si in ceea ce-l priveste pe Stalin, lucrurile stau la fel. Si Mao Tse-tung. Cu cat imbatranesc, cu atat sunt mai puternici. Cred ca varsta biologica…analogia insasi dintre tinerete si mentalitatea revolutionara este un element al mentalitatii revolutionare. Este o data stiintifica a discursului revolutionar si o analogie biologica gresita. Daca masele de militanti revolutionari sunt stranse in principal printre tineri se intampla deoarece batranii au nevoie de ei. Batranii nu pot actiona singuri si au nevoie de o masa de manevre si evident, de tineri, datorita lipsei lor de experienta si cultura, sunt cei mai usor de pacalit si manipulat. Dar tinerii nu sunt factorul activ al procesului. Sunt doar un instrument. Sunt mereu un instrument. Aceasta analogie biologica gresita, precum si multe altele care vor aparea mai tarziu, va constitui tot irealul ideii revolutionare, toate aceste lucruri sunt in interiorul miscarii revolutionare, formeaza o parte din ea, si nu sunt realitati permanente ale vietii umane, ci pur si simplu elemente ideologice.

Mai e o intrebare aici: “Am o intrebare cu un inteles opus celei de dinainte. Intr-o emisiune recenta la radio, ati comentat un sondaj de opinie, publicat de Washington Post, in care se dovedea ca oamenii prefera siguranta simtului practic – chiar si cand este gresit – unei confruntari cu adevarul. Presupunand ca acest lucru este adevarat, nu ar fi un nonsens faptul ca miscarea revolutionara

exista din sec. XIV? Cum se explica o astfel de contradictie dintre existenta unui fenomen revolutionar si dovada stiintifica mai sus mentionata?”.

Luati aminte: ceea ce face miscarea revolutionara este, in esenta, incercarea de a schimba simtul practic. Acea stare de spirit care este impartasita de revolutionari este transmisa societatii prin mijloace culturale. Si fireste, pe masura ce cucereste cercuri tot mai mari de sustinatori, constienti sau nu, acea stare de spirit devine simt practic. Actualul simt practic, asa cum poate fi vazut din intrebarea precedenta, este puternic determinat de ideologii revolutionare. Este important sa intelegeti ca afirm cu tarie faptul ca unitatea miscarii revolutionare nu poate fi inteleasa la nivelul discursurilor ideologice sau al strategiilor, sau al propunerilor politice concrete. Trebuie sa fie inteleasa la nivelul unei structuri permanente a perceptiei, care ramane stabila de-a lungul istoriei miscarii revolutionare, si intr-un anumit fel, o defineste – fiind din acest motiv, modelul unitatii ei.

O astfel de structura este caracterizata de o serie de diferente specifice, si prima diferenta este aceasta transformare in perceptia timpului. Apoi, veti vedea ca tendinta de a justifica trecutul ca o functie a viitorului ipotetic, dat ca certitudine sau premiza – care in sec. XIV si XV este o noutate absoluta – incepe sa devina ceva din ce in ce mai obisnuit.

Idea generala de progres, care nu implica un punct de sosire hotarat, este aceasta. Presupunerea ca maine va fi mai bine decat astazi. Aceasta presupunere conduce punctul de vedere pe care il ai despre trecut. Dar, de fapt, nu stii ce se va intampla in viitor. De exemplu, este normal sa afli in zilele noastre, intiparita in cultura, faimoasa idee exprimata de Benedetto Croce – care dupa parerea mea este una gresita – si anume ca istoria este istoria libertatii, ca libertatea oamenilor creste in timp, si ca, de exemplu, procesul expansiunii drepturilor umane, etc., amplifica libertatea oamenilor. Ei bine, acest lucru este adevarat doar daca-l privesti din punct de vedere juridic. Dar daca-l privesti nu numai din punctul de vedere al transformarii juridice existente, adica al noilor drepturi care au aparut, ci si din cel al distributiei eficiente a puterii si al mijloacelor de actiune puse la dispozitia celor care au puterea, contrariul este adevarat: libertatea a fost mult retinuta. Statul modern detine mijloacele de a controla viata cetatenilor care intrec cu mult pe cele pe care tiranii antichitatii si le-ar fi putut imagina. De exemplu controlul asupra vietii tale intime: ceea ce le poti da sau nu copiilor tai sa manace, ceea ce poti sau nu spune. Acestea sunt mijloace de actiune care au crescut si le-au dat autoritatilor instrumente de control mult mai mari decat ambitiile lui Attila barbarul, Iulius Cezar, Genghis Khan, etc. In acest inteles, istoria este istoria tiraniei si nu istoria libertatii.

Ideea istoriei ca istorie a libertatii se bazeaza pe ideea unui viitor ipotetic – un viitor de tip liberal cum l-a conceput Croce – care fiind obiectivul istoriei este in acelasi timp si baza explicatiei lui.

Prin prisma unei examinari obiective a structurii timpului, ceea ce stim este ca nu stim cum va fi viitorul. In primul rand din cauza unui motiv foarte simplu: nu pot sti care sunt intelesul si obiectivul viitorului deoarece nu stiu cand se va termina istoria. Pot sti care este semnificatia finala a unei tragedii de Shakespeare pentru ca exista un act final si in acest act final se afla o hotarare. Si stii cu aproximatie durata piesei. Dar in ceea ce priveste istoria omenirii: cine stie cum se va sfarsi? Sau cand se va sfarsi? Nimeni nu stie cand se va sfarsi. Si daca nu sti cand va fi sfarsitul, nu are rost sa faci diferenta dintre ce insemna si ce a fost un sfarsit.

Tot ceea ce a fost privit ca obiectiv pentru o miscare istorica devine mijloc pentru miscarea istorica urmatoare. Nu exista, sa spunem, inceput, mijloc si final. Finalul este o simpla ipoteza si nu stii cand va veni. Asadar nu vei sti daca ceea ce se va intampla luna viitoare va fi sfarsitul istoriei sau doar un alt capitol din istorie, al unei istorii care va avea un alt final in fata, care final, cand soseste, s-ar putea sa nu fie finalul, ci doar o alta secventa.

Deci ideea unei structuri a timpului orientata catre indeplinirea unui obiectiv dinainte hotarat este o notiune care se sprijina pe o baza gresita. Stim doar ca istoria merge mai departe. Acesta este elementul permanent al conditiei umane: traiesti o istorie care nu sti cand se va sfarsi. Daca nu sti nici macar cand se va sfarsi viata ta, cu atat mai putin cand va lua sfarsit viata omenirii.

Structura timpului cu privire la viitor este o structura cu final deschis si nu una cu final inchis. Si daca este cu final deschis, nu poate exista o semnificatie a istoriei. De exemplu, aceea care, pentru o

generatie, a fost semnificatia eforturilor lor – si sa presupunem ca au indeplinit-o – pentru urmatoarea generatie, nu este semnificatia, ci starea lucrurilor in care traiesc si care poate fi judecata negativ de catre ei. Adica, tot ceea ce pentru generatia anterioara a insemnat cele mai frumoase sperante, pentru ei pot fi prostii deoarece se afla in ea si este doar o stare a lucrurilor, o situatie reala. Dar cand facem aceasta analogie intre miscarea revolutionara si tineret, cadem in aceeasi capcana. De ce este analogia biologica a istoriei gresita? Deoarece viata biologica a oamenilor are o durata dinainte hotarata, are o durata medie dinainte hotarata si o succesiune de etape care nu sunt interschimbabile. Nu poti fi adolescent inainte sa fii copil. Nu poti fi batran inainte sa fii matur si cu atat mai putin sa fii ramolit inainte de copilarie, adolescenta, maturitate etc., numai daca nu esti Lula (presedintele Braziliei) – dar acesta este un fenomen superistoric. Deci putem privi viata umana ca pe o dezvoltare ce se indreapta catre o anume realizare care ar trebui sa fie atinsa intre maturitate si batranete, deoarece stim ca exista o durata predeterminata, o durata maxima posibila.

Dar in ceea ce priveste istoria, nu avem nici cea mai mica idee in legatura cu asta, deoarece istoria este un proces cu final deschis. Deci nu are sens sa vorbim despre semnificatia istoriei. Aceasta inversiune a semnificatiei timpului este prima caracteristica structurala a miscarii revolutionare. Aceasta inversiune este prezenta de la acele miscari mesianice din sec. XIV, XV si XVI pana la Forumul Social Mondial. Acesta este un element permanent al miscarii revolutionare, prin care miscarea se diferentiaza de tot ceea ce s-a intamplat mai inainte.

4. Inversiunea morala

A doua inversiune este cea morala. De ce? Deoarece se presupune ca acest viitor ce trebuie sa fie indeplinit reprezinta dreptatea si binele. Totusi nu poate fi indeplinit cu ajutorul dreptatii si binelui. Trebuie sa fie indeplinit prin mijloacele politice si militare obisnuite, adica, folosind toate mijloacele crude, rele si violente necesare. Nimeni nu se asteapta sa creeze o societate utopica mangaind dusmanii si iertandu-I pentru pacatele lor. De exemplu, daca comunistii isi aduc aminte ca capitalistii sunt fratii lor in Hristos si se poarta cu ei frumos, ei nu vor pune capat capitalismului. Daca incep sa-i ierte pe capitalisti, se termina socialismul. Deci trebuie sa-i pedepseasca, si pentru a face acest lucru trebuie sa-i omoare, pentru ca daca sunt pedepsiti doar o singura data, recidiveaza, deci trebuie sa termine cu ei. Idea de a da nastere unui viitor bun printr-o cufundare adanca in rau care, dus la extrem, va schimba situatia si o va transforma intr-una buna in viitor este de asemenea o idée inerenta in structura miscarii revolutionare. Totusi acest lucru se sfarseste prin a avea consecinte mult mai profunde decat si-ar putea imagina cineva la prima vedere. Deoarece binele care este imaginat in viitor este definit potrivit unui criteriu moral mostenit din traditiile religioase din crestinism. Ar fi o lume in care cele Zeci Porunci ar deveni o practica obisnuita. Adica nimeni nu fura, nimeni nu comite adulter, nimeni nu aduce marturie mincinoasa, nimeni nu exploateaza orfanii si vaduvele, etc. Aceasta lume a dreptatii, presupusa lume viitoare a dreptatii, este conceputa potrivit invataturilor biblice.

Societatea perfecta exista ca sa produca acel ideal de dreptate, de dragoste pentru aproapele tau, etc., care se afla in Biblie. Totusi nu vor fi produse prin aceste mijloace, ci mai degraba prin razboi, violenta, cruditate, dictatoriat, etc.

Astfel omenirea se imparte in doua tipuri de oameni. Locuitorii viitorului, care vor locui intr-o luma a dreptatii, iubirii, caritatii, etc., si care vor folosi in mod obisnuit aceste virtuti, deoarece vor fi raspanditi in mediul social. Toata lumea va fi buna. Si oamenii care, astazi, traind in cadrul lumii inca corupte si rele, lupta ca sa creeze lumea viitoare.

Acesti oameni sunt revolutionarii. Oamenii viitorului sunt beneficiarii pasivi ai venirii unei lumi la a carei creatie nu au ajutat. Acest viitor va fi munca revolutionarilor. Revolutionarii din toate timpurile s-au considerat dintotdeauna mai buni decat alti oameni. Asa cum a spus Che Guevara: “Suntem prima categorie a omenirii”.

In cadrul literaturii revolutionare, exista o mare bibliografie a autoglorificarii revolutionarului ca tip uman superior. Si in special Che Guevara a scris pagini elocvente despre autoglorificare. Daca revolutionarii sunt tipuri superioare, sunt chiar mai presus decat cei ce vor beneficia de actiunile lor. Revolutionarul este o persoana care se sacrifica pe el insusi si pe altii pentru a crea o lume mai buna. Face acest lucru prin cruzime, violenta, pe ascuns, prin minciuna si orice altceva. In viitor nimeni nu va fi obligat sa faca nimic din toate acestea deoarece toata lumea va trai intr-o societate dreapta. Toata lumea va fi buna.

Dar daca revolutionarul este tipul superior, inseamna ca raul, pacatul, crima, violenta si minciuna pe care le comite azi sunt din punct de vedere moral superioare virtutilor generale ale locuitorilor viitorului. Deoarece vor fi simpli beneficiari pasivi. Daca perfectiunea umana este deja realizata in mod superior in revolutionar, inseamna ca membrii societatii viitoare, in comparatie cu el, vor fi doar o decadere morala.

Luati exemplul pe care l-am dat intr-un articol saptamana aceasta. De exemplu Mao Tse-tung este faimos – intr-o biografie scrisa de doctorul lui personal, si aceasta informatie a fost recent cofirmata intr-o alta biografie de catre un jurnalist chinez – pentru ca a violat un numar mare de femei tinere de la tara. In acelasi timp a fost bineinteles revoltat impotriva mosierilor care au abuzat sexual de femei tinere de la tara. Adica Mao a violat multe femei tinere de la tara ca sa nu faca mosierii acest lucru in viitor. El, cel care a fost numit Marele Carmaci, a fost cel care a dus China intr-o noua ordine agrara dreapta si divina. Dar ca sa faca acest lucru, a violat multe femei tinere de la tara, a purtat Razboiul Opiumului impotriva propriului popor, facand ca provincii intregi sa devina dependente de opium ca sa poata sa-l vanda, sa faca bani, si sa faca Revolutia. Si in cele din urma a ucis 60 de milioane de chinezi. Si Mao, deoarece a facut acele lucruri, este din punct de vedere moral superior acelora care nu vor face nici unul din acele lucruri pentru ca vor locui intr-o societate dreapta. Acest lucru inseamna ca etica revolutionarului este inversata chiar in temelia ei: plaseaza raul, atata timp cat este exercitat de catre revolutionari, in varf. Si toate virtutile, fie ale oamenilor prezenti fie viitori, sunt plasate sub rau sau pacat cand sunt savarsite de revolutionari.

A existat un studiu facut de Paul Johnson in cartea lui "Intelectualii", care a fost tradus in Brazilia "Os Intelectualis" si publicat de Imago, in care ia viata mentorilor lumii moderne, guru lumii moderne, si pune aceasta intrebare: cine sunt acesti oameni? Care este autoritatea morala cu care se prezinta ca ghizi ai omenirii?

El sfarseste prin a vedea ca printre acei oameni se aflau o multime de violatori, pedofili, hoti, escroci, criminali si asa mai departe. Este o istorie groaznica, pur si simplu groaznica. Nu a existat nici macar o persoana care a fost (n-o sa zic buna) cel putin normala si mediocra, adica mediocra din punct de vedere moral. Toti au fost foarte rai. Au fost rai, mincionosi, falsi, etc. Si nu datorita acelor mici fatarnicii pe care noi toti le comitem in fiecare zi, sau datorita micilor pacate, ci datorita unor lucruri cu adevarat remarcabile. De exemplu stim cu totii ca Karl Marx a facut un baiat cu ingrijitoarea lui. Ei bine, este un lucru care i se poate intampla oricui. Intr-un moment de slabiciune, orice barbat poate face sex cu ingrijitoarea lui. Dar in cazul lui Marx, a fost o diferenta. Nu a acceptat niciodata sa-l trateze omeneste pe fiul pe care l-a zamislit cu ingrijitoarea lui. Nu l-a acceptat nicodata pe acest fiu la masa luata in familie. Fiul lui a mancat la subsol, si niciodata nu a intrat sau vazut…, nu a fost niciodata lasat sa traiasca cu fratii lui.Marx si-a tratat fiul ca pe un caine. Adica, fiecare om poate fi un pic ipocrit, dar aceasta duplicitate continua care condamna propriul fiu la o viata inumana, doar pentru a salva aparentele, este deja un grad mai inalt de rautate. Si luati aminte: aceasta ingrijitoare, chiar si asa, a ramas credincioasa familiei Marx pana la sfarsit. A fost extrem de buna cu famila. Ca rezultat, a obtinut doar aceasta taratare inumana a fiului pe care i-l zamislise seful. Si asa mai departe.

Cand a fost publicata aceasta carte, raspunsul multor oameni a fost inevitabil: ideile unei persoane nu pot fi judecate de viata lui. Adica, ceea ce a facut Paul Johnson este ceea ce se numeste un atac ad homunen. In loc sa atace ideile persoanei, a atacat persoana care le-a enuntat. Luata in calcul

doar dintr-un punct de vedere logic-formal, aceasta critica este corecta. Dar ceea ce se intampla este faptul ca revolutionarul ca atare nu actioneaza doar in lumea ideilor. Revolutia nu este o idee, ci un proces real. Este un proces real al transformarii comportamentului. Deci, comportamentul revolutionarului este mult mai important decat ideile lui pentru tocmai acel motiv ca comportamentul lui este o interpretare pe care o da ideilor lui.

Luati aminte: cum am putea explica faptul ca Karl Marx a scris pagini asa de entuziaste impotriva capitalistilor care si-au abuzat ingrijitoarele, daca el a facut nu numai acelasi lucru, ci ceva chiar mai rau? Istoria Braziliei este plina de mosieri care au lasat gravide multe din sclavele lor. Dar ce au facut cu fiii lor? Si-au acceptat fiii ca si cum erau legitimi. De fapt aceasta este originea unei mari parti din populatia Braziliei. Si-au acceptat fiii ca membrii ai familiei, i-au protejat si cateodata au platit sa studieze in strainatate. In cele din urma, acesti copii, nepoti au sfarsit prin a fi integrati in societate ca oricine altcineva.

Acum, ce s-a intamplat cu saracul om pe care l-a zamislit Karl Marx din pantecele lui Helen Demuth? A disparut, a fost aruncat in cosul de gunoi al istoriei. Cum vom explica acest lucru? Fie intelegem fapta lui Karl Marx ca pe o expresie a modului lui revolutionar de a fi, fie ca pe o contradictie existenta in propria personalitate a lui Karl Marx. Deci il vom imparti pe Karl Marx in doua parti: pe de o parte, Karl Marx, teoreticianul revolutiei; pe de alta parte, Karl Marx, seful lui Helen Demuth. Astfel o singura persoane devine doua persoane. Ca sef al lui Helen Demuth, Karl Marx era inca un membru si mostenitor al burgheziei, si asadar a participat la pangarirea innascuta a burgheziei. Apoi apare ca mostenitor si victima a unui rau burghez. Totusi, din moment ce, in acelasi timp, ca revolutionar lupta impotriva acestui rau, a fost apoi sanctificat datorita luptei revolutionare si iertat de pacatul burghez ca a lasat-o insarcinata pe ingrijitoarea lui. Aceasta este explicatia obisnuita.

In acelasi fel, Mao Tse-tung, care a fost un descendent al mosierilor vechi, a fost de asemenea afectat de pangarirea originala a mosierilor, si de aceea nu a violat acele taranci ca revolutionar, ci ca mostenitor al pangaririi innascute a clasei lui sociale. Este usor de inteles ca aceasta este o teorie, o distinctie facuta ex post facto (dupa intamplarea faptelor), si nu ceva ce exista in structura realitatii insasi. Deoarece Karl Marx nu a fost doua persoane diferite, si nici Mao Tse-tung.
Barbatul care a condus Revolutia si a impuscat milioane de oameni a fost acelasi care a violat taranci, si a infaptuit toate aceste lucruri fara a face nicio diferenta intre ele. Cred ca inversiunea morala a revolutiei atinge cea mai pura expresie a ei intr-o afirmatie a lui Che Guevara. Cand a fost intrebat de ce au trebuit sa moara asa de multi oameni ca sa poata fi creata o societate mai buna, Che Guevara a raspuns: "Trebuie sa facem acest sacrificiu." (Ca si cum el ar fi fost sacrificat). Adica el a fost victima de sacrificiu si nu victimele lui. Cel care ucide devine victima. Aceasta structura, acest argument, aceasta intorsatura a limbii a fost universal adoptata de limbajul revolutionar.

Violentele revolutiei sunt intotdeauna atribuite acelora care rezista revolutiei si nu acelora care le practica. Adica: "Te vom ucide deoarece ne obligi sa facem acest lucru. Deoarece nu accepti comenzile noastre, trebuie sa te ucidem. Si esti rau deoarece nu vrei viitorul minunat si de aceea te vom ucide. Asadar vina ca te ucidem nu este a mea, ci a ta."

In fiecare saptamana pot fi gasite exemple ale acestor intorsaturi ale limbii. Fostul sef de cabinet al Presedintelui Braziliei, Jose Dirceu a spus recent intr-un articol ca presedintele Columbiei, Uribe este vinovat pentru ostaticii FARC care se afla inca in captivitate, deoarece nu accepta conditiile cerute de FARC. „Farcii" sunt innebuniti sa elibereze ostaticii, dar Uribe, neacceptand conditiile, nu le permite sa ii elibereze. Dar daca Farcii doreau asa de mult sa ii elibereze, de ce i-au mai capturat? De ce as captura pe cineva doar pentru a-l elibera? Deci acest rationament este caracteristic inversiunii revolutionare.

Aceasta structura este in permanenta prezenta in toate discursurile revolutionare de-a lungul secolelor. Adica: "Vina pentru faptele noastre este intotdeaunala a celorlalti. Si suntem oameni superiori cand inselam, ucidem, mintim, etc. Suntem primul fel de omenire. Asadar suntem de asemenea superiori celor ce vor fi beneficiarii viitorului si care vor putea duce o viata a virtutilor

multumita pacatelor noastre.” In mod automat, impreuna cu aceasta inversiune, exista si inversiunea logicii dintre adevar si greseala, adevar si minciuna.

5. Inversiunea dintre adevar si minciuna

Potrivit conceptiei commune a omenirii, adevar este ceva ce poate fi verificat. Ce este verificarea? Ai o idee, crezi ca lucrurile sunt asa sau altminteri, si te intorci in lumea faptelor, in lumea experientei pentru a verifica daca lucrurile sunt cu adevarat asa. Acesta este criteriul adevarului existent in toate taramurile actiunii umane. Cand acel paralitic ii spune lui Isus Hristos: “ Uite, nu ma pot vindeca singur, dar tu poti deoarece esti Fiul lui Dumnezeu, deci te rog vindeca-ma.” Care este testul de adevar a misiunii lui Isus Hristos? Este faptul ca paraliticul a plecat mergand. Daca paraliticul nu mergea, nu ar continua sa creada ca Isus Hristos avea puterea de a-l vindeca.

In acelasi fel, cand cumparati pastile pentru raceala de la o farmacie de pe colt, care este testul medicamentului? Testul este daca vindeca raceala eficient sau nu. Deci fie in taramul tehnico-stiintific, fie in cel miraculos, testul adevarului este intoarcerea la lumea experientei, care spune da sau nu la ceea ce ai crezut.

Totusi in perspectiva revolutionara, adevarul nu se afla in lumea experientei, deoarece semnificatia experientei este schimbatoare in orice moment. Ceea ce tocmai s-a intamplat poate capata o semnificatie noua si complet diferita deoarece miscarea revolutionara desfasoara ziua urmatoare.

Deci care este criteriul adevarului? Criteriul adevarului este revelatia finala a intregului inteles al procesului. Adevarul apare doar la sfarsitul procesului. Si ce este adevarul? Adevarul este societatea dreapta pe care a creat-o miscarea revolutionara. Acesta este singurul adevar. Toate celelalte sunt un amestec de adevar si minciuna a carui semnificatie va fi elucidata doar la final. Acest lucru inseamna ca relatiile normale dintre premizele reale si concluziile ipotetice sunt inversate. Concluzia ipotetica devine premisa pentru judecarea premiselor. Si aceasta este o alta structura a ideii care este de asemenea prezenta in fiecare discurs revolutionar de la un capat la celalalt al timpului.

Poate fi observata la teoreticienii Revolutiei Franceze, la filozofii care au pregatit Revolutia Franceza, precum Diderot si Voltaire. Este prezenta la Marx, Lenin, Forumul Social Mondial, Emir Sader, este prezenta in tot acest grup in mod uniform. Ceea ce inteleg ei prin adevar este revelatia viitoare a semnificatiei istoriei. Semnificatia istoriei este revolutia si crearea societatii drepte. Toate celelalte nu sunt nimic altceva decat pregatirea, deghizarea si crepusculul. Acestea sunt doar trei inversiuni. Nu stiu daca v-ati dat seama deja, dar exista o a patra care este subinteleasa in inversiunea morala, adica inversiunea dintre subiect si obiect.

6. Inversiunea dintre subiect si obiect

Daca in actul de ucidere a unui dusman al revolutiei, revolutionarul este victima sacrificata, deci in mod automat victima care a fost dusa la zidul de executie devine calau. Prin urmare, subiectul actiunii devine obiect si obiectul devine subiect. Si acest lucru este de asemenea prezent in fiecare discurs revolutionar, si separat de uriasele variatii ideologice, politice, strategice si culturale care exista in cadrul miscarii revolutionare.

Este important sa subliniez faptul ca oriunde vedeti idea unei societati drepte in viitor justificand faptele rele din prezent, acolo este prezenta mentalitatea revolutionara. Sensurile ideologice conteaza putin deoarece sunt doar variatii ocazionale si locale in relatie cu aceasta structura constanta. De exemplu, daca cineva crede ca societatea viitoare este eliminarea burgheziei, ca toata burghezia trebuie omorata, este un revolutionar. Dar daca crede ca nu burghezia constituie problema, ci evreii, si ca toti evreii trebuie sa fie omorati, face exact acelasi lucru. Rationamentul este exact la fel. Si structura argumentului va fi si ea la fel, deoarece nazistii nu s-au considerat nicioadata calaii evreilor, ci mai degraba victime. In mod special Himmler, care era responsabil cu lagarele de concentrare, de fiecare data cand trimitea un convoi de evrei la un lagar de concentrare, striga, gandind: “Priviti cruzimea pe care acesti ticalosi ne obliga sa o infaptuim. Am putea trai fara ea, dar ei ne obliga sa o infaptuim.”

Exact asa gandesc si comunistii, si asa a gandit si Che Guevara. Asta inseamna ca mentalitatea revolutionara este aceasta structura a perceptiei, si nu continuturile ei, deoarece pot varia nelimitat. Aceasi miscare politica isi schimba subiectul de discutie in fiecare saptamana. Nu exista stabilitate ideologica. De exemplu, pana la Primul Razboiul Mondial, miscarea comunista a fost dusmanul internationalist si radical al intregului nationalism. Mai mult, devine cel mai mare promotor al nationalismelor in Lumea a Treia deoarece vor fi folosite ca arme impotriva puterilor coloniale.

In Brazilia, tot nationalismul nostru brazilian este umbrit de doctrina de stanga, si toate acestea au venit cu Stalin, deoarece a ordonat ca acest nationalism sa fie creat. Chiar si in zilele noastre sunt multi oameni care cred ca sunt de aripa dreapta si subscriu la un fel de discurs nationalist care a fost inoculat in Brazilia prin Komintern. Dar cum poate fi o miscare nationalista si antinationalista in acelasi timp? Miscarea revolutionara poate, deoarece cuprinsul discursului este schimbator.

Exista cativa oameni care sunt impotriva miscarii revolutionare asa cum o vad ei la un moment dat. Apoi, ii combat infatisarea, discursul ideologic din acel moment. Dar exact aceiasi oameni ar putea colabora cu miscarea revolutionara, la un alt nivel, intr-un alt sens, fara sa fie constienti de acest lucru, atata vreme cat, pentru a-si atinge tintele, probabil opuse, contrare celor ale miscarii revolutionare, se bazeaza pe aceeasi structura a perceptiei, aceiasi structura a ideii. Pentru a sesiza profunzimea acestei diferente, si pentru a vedea ca aici, pentru prima oara in analizele mele, avem identitatea si continuitatea miscarii revolutionare perfect definite, dincolo de toata confuzia dintre diferentele ideologice (care din acest punct de vedere devin nerelevante), pentru a putea vedea cum acest lucru este corect aplicat, trebuie sa observati ca multe miscari care nu sunt considerate revolutionare, ci sunt privite chiar ca anti-revolutionare sau contra revolutionare, sunt incluse in dialectica revolutionara deoarece contribuie la aceasta mare schimbare mentala a omenirii care va inocula oamenii cu mentalitatea revolutionara.

7. "Revolutia Americana" nu este o miscare revolutionara

Exista de asemenea si alte miscari care poarta numele de revolutionare, dar care nu sunt revolutionare de loc. Cea mai caracteristica dintre ele este Revolutia Americana. Revolutia Americana nu este o miscare revolutionara sub nici o forma.

In primul rand, primii revolutionari, Parintii Fondatori, au avut ideea unei societati mai bune, dar nu s-au gandit nici un moment ca in numele acestei societati, ar putea actiona contrar valorilor pe care aceasta societate le va reprezenta. Dimpotriva, mereu au crezut ca trebuiau sa dea cel mai bun exemplu de virtuti civice care in viitor ar trebui sa fie raspandite printre toti oamenii.

In al doilea rand, societatea mai buna care au creat-o, nu a fost o societate opusa trecutului. Ei nu au format o societate noua care sa reprezinte o schimbare a timpului, ci dimpotriva. Am aici una dintre cele mai importante lucrari despre istoria Americii, "O istorie constitutionala a Statelor Unite" de Andrew McLaughlin. Aceasta este o carte clasica publicata in anul 1936. In paginile de inceput, spune deja urmatoarele: " A gasi un inceput al istoriei constitutionale americane este o sarcina dificila sau aproape imposibila. Anumite principii importante ale guvernului constitutional existau deja cu mult inainte ca Statele Unite sa fie fondate. Este normal, desi cam vag, ca unele din aceste principii sa-si fi avut originea in Magna Carta. Acest lucru inseamna doar faptul ca, pentru a sti pe deplin fortele si ideile care sunt intruchipate in sistemul nostrum constitutional, trebuie sa stii cursul principal al istoriei constitutionale engleze." Si apoi Constitutia Americii, fondarea noii societati, principii deja intruchipate care se aflau deja in numar mare in constitutionalismul englez cu mult timp inainte. "Se afla – pentru a alege un simplu exemplu – in Constitutia Statelor Unite termeni si clauze care divulga intreaga lor semnificatie cand sunt studiate ca o parte a istoriei constitutionale engleze – habeas corpus – garantarea libertatii individului, condamnarea unei persoane vinovate de inalta tradare, dreptul anglo-saxon – bazat pe regula precedentului, procesul cu jurati, si alte expresii." Deci multe concepte fundamentale ale constitutiei Americii erau deja prezente toate in traditia juridica engleza. "Mai mult, institutiile si principiile constitutionale elementare, desi toate

importante, nu au fost create dintr-o data in America secolului XVIII. Chiar si in ultimii ani, tribunalele din aceasta tara au considerat necesar sa examineze legile si principiile constitutionale ale Angliei care erau foarte vechi cand Conventia Federala s-a intalnit in Philadelphia in 1787.

Mai mult, formele institutionale, spre deosebire de principii, au fost produsul cresterii indelungate; intr-o anumita masura dezvoltarile lor pot fi stabilite in istoria engleza. Totusi, sunt in mod mai evident vazute in coloniile americane. Cand aceste colonii au devenit state, institutiile lor au fost luate, intr-o foarte mare masura, drept model pentru institutiile actuale ale coloniilor deoarece s-au dezvoltat in deceniile precedente." Adica, atunci cand coloniile au devenit state, institutiile lor nu s-au schimbat, ci au fost la fel ca cele care existau deja in colonii. "Autorii Constitutiei federale erau la randul lor ghidati de constitutiile statului; nu si-au inceput treaba ignorand trecutul; nu au cautat in masura mare sa inventeze ce era nou si neincercat."

Adica Parintii Fondatori au luat principiile constitutionale englezesti, formele institutionale care existau deja in colonii, si le-au pus pe o hartie. Nu inventau o noua societate. Doar au unificat si sistematizat principii deja existente. Deci aceasta nu este o miscare revolutionara sub nici o forma. Ca o contrabalansa, unele miscari care, in cultura populara braziliana, in mass media braziliana, in manualele scolare, sunt privite ca reactionare si anti-revolutionare, cum ar fi fascismul italian, sau chiar nazismul, sunt evident revolutionare. De ce? Deoarece au adus propunerea unei societati radical de noi; vor distruge toate institutiile existente si vor reconstrui totul de la zero.

8. "Revolutia Nazista" si Stalin

In cazul Germaniei, acest lucru a fost mult mai radical revolutionar deoarece fundatiile noii societati ce trebuia sa fie creata proveneau dintr-o stiinta recenta, biologia evolutionista.

Va voi da un exemplu. Aceasta este o carte foarte interesanta ce a fost recent publicata, "Dictatorii: Germania lui Hitler si Rusia lui Stalin" de Richard Overy. Richard Overy este profesor de istorie la Colegiul King din Londra si printre concluziile pe care le-a tras dintr-un studiu comparativ al celor doua mari dictaturi europene din sec. XX, – cea mai mare dictatura a fost cea a lui Mao Tse-tung in China, dar nu a fost scopul acestei carti – spune ca unul din elementele ideologice fundamentale care au dus la cele doua dictaturi a fost asa numitul cult al stiintei: cultul stiintei economice, in cazul socialismului, si cultul stiintei biologice in cazul Germaniei naziste.

"Radacinile stiintifice ale dictaturii germane ar putea fi gasite in stiintele biologice. Dezvoltarea unei biologii sociale populare la sfarsitul sec. XIX, legata de lucrarea lui Ernest Haechel si a multilor lui discipoli…". Remarcati ca Ernest Haechel nu a fost un discipol distant, ci a fost al doilea in conducerea scolii evolutioniste. Thomas Huxley (care a fost de asemenea rasist) si a fost colaboratorul de frunte al lui Charles Darwin. Pe langa asta, principiul rasist si principiul distrugerii raselor inferioare au fost clar enuntate de insusi Charles Darwin.

Asadar teoria evolutionista apare ca o teorie a genocidului, foarte asemanatoare de cea nazista, chiar de la inceput, si evolutionismul nu a fost transformat intr-o teorie asemanatoare nazismului mai tarziu. " … au construit o viziune a lumii bazata pe pastrarea rasei sau natiunii ca o "specie" pura si selecta."

Luati aminte: Charles Darwin spune ca legile moderne facute sa- i protejeze pe cei slabi, bolnavi, etc. sunt antiumane deoarece contribuie la decaderea umana. Deci potrivit spuselor lui, ce ar fi trebuit sa facem cu saracii, bolnavii, etc? Ar trebui sa ii lasam sa moara deoarece acest lucru ajuta la imbunatatirea rasei umane. Si nu Haeckel sau Thomas Huxley au inventat asta ci insusi Charles Darwin.

Astfel biologia evolutionista a fost o "stiinta" foarte recenta, si nazismul o incorporeaza si promite sa creeze o noua societate bazata pe acea biologie. Aceasta este o propunere revolutionara suta la suta. Observati de asemenea ca asemanarea si afinitatea dintre nazism si socialism nu deriva numai din asta. Mai sunt inca alti doi factori.

In domeniul economic, nazismul a fost in mod evident un socialism proclamat astfel in intreaga perioada a anilor 1930. A fost un process de nationalizare a economiei, cu exceptia faptului ca

nazistii si fascistii un pic mai destepti decat comunistii in economie, realizasera deja ceva ce insusi Karl Marx stia si ceea ce comunistii pareau sa fi ignorat: ca nationalizarea totala a mijloacelor de productie este imposibila. Adica, o anumita parte din economia privata trebuie sa fie protejata, altfel lucrurile nu vor merge.

Stiau acest lucru si prin urmare nu au vrut sa nationalizeze intreaga economie. Au nationalizat 70% din economie si au lasat 30 % in mainile a cinci sau sase grupuri monopoliste, care fiind putine la numar, erau mai usor controlate de catre guvern, care cum a zis Hitler, va aduce oamenii de afaceri la picioarele lor.

Un al doilea punct de afinitate este urmatorul: Germania a devenit o putere militara capabila sa ameninte lumea doar pentru ca Rusia o ajutase in secret din 1922 . Acesta este un lucru care este dovedit indeajuns de catre istoricul Tatiana Bushuyeva in cartea : "Armata Rosie si Wehrmacht-ul: cum au militarizat sovieticii Germania , 1922 – 1933, si au pregatit terenul pentru fascism". Din 1922, Rusia a permis ca o parte a teritoriului ei sa fie folosita de germani, astfel incat Germania a putut sa creeze si sa reinarmeze o armata fara ca restul Europei sa stie. Fara acest lucru, cel de al Doilea razboi mondial nu ar fi avut loc niciodata. Germania nu ar fi putut sa creasca niciodata din punct de vedere militar. Iar aceasta cooperare a continuat si s-a intensificat dupa ce Hitler a ajuns la putere.

De ce? Deoarece Stalin care nu a fost prost (spre deosebire de asa de multi comunisti), a stiut ca nazismul era o miscare revolutionara, desi a crezut ca era o miscare revolutionara inferioara comunismului deoarce se baza mai degraba pe o doctrina improvizata decat pe o teorie istorica "stiintifica" precum marxismul. A crezut ca nazistii erau capabili sa infranga burghezia, dar nu sa conduca in locul ei. Deci ideea lui era… Aceasta era expresia lui literara : "Vom folosi nazismul ca pe un spargator de gheata pentru revolutie. Ei merg primii si distrug totul. Ei castiga intrecerea, iar noi primim premiul." Bazandu-se pe aceasta idee a sprijinit militarismul german, dezvoltarea Germaniei ca putere militara si a creat cel de al II-lea Razboi mondial. Si aceasta este faimoasa teorie a lui Ernst Topitsch: cel de al II-lea Razboi mondial a fost in intregime o creatie a lui Stalin, planuita cu multi ani inainte si foarte reusita. Cu exceptia faptului ca a avea ca parteneri oameni nebuni nu da niciodata rezultate, Hitler s-a razgandit la jumatatea drumului si a atacat chiar Uniunea Sovietica. Dar chiar si acest lucru a sfarsit prin a-l ajuta pe Stalin din moment ce a reusit sa depaseasca aceasta situatie: desi acest detaliu al strategiei lui nu a mers bine, el a reusit sa il transforme in avantajul sau, deoarece din acel moment a castigat sprijinul puterilor vestice, si a sfarsit prin a conduce jumatate din Europa.

9. Concluzii

Astfel, acest lucru te ajuta sa vezi ca o miscare privita simbolic ca revolutie, Revolutia Americana, nu este revolutionara deloc, si alta privita ca o miscare contrarevolutionara, este o parte integranta a miscarii revolutionare. De ce pot eu sa fac aceste distinctii? Pentru ca pentru prima oara avem notiunea de structura permanenta a miscarii revolutionare, care ne permite sa ii intelegem unitatea peste patru sau cinci secole si sa facem distinctia dintre ceea ce este si ceea ce nu este revolutionar.

Se pare ca mai este o intrebare: "Putem spune ca miscarea revolutionara se naste dintr-o interpretare gresita a mitului Judecatii de Apoi?" Da, asa este fara nici un dubiu. Oricum, in primul rand, Judecata de Apoi nu este un mit. Judecata de Apoi este o necesitate metafizica absoluta. Adica succesiunea temporala este o componenta interna a structurii Posibilitatii Universale. Deci succesiunea temporala nu poate fi mai mare decat posibilitatea universala, deoarece este cuprinsa in Posibilitatea Universala. Asadar succesiunea temporala nu este infinita. Este nedefinita, dar nu poate fi infinita, deoarece singura infinitate este infinitatea metafizica. Prin urmare, intr-o anumita masura confruntarea dintre timp si eternitate este o necesitate absoluta. Si exact asa este in Biblie.

"… se naste dintr-o interpretare gresita a mitului Judecatii de Apoi?" Fara nici un dubiu. Miscarea revolutionara se naste cand oamenii revoltati impotriva coruptiei, pacatului, etc, se hotarasc sa ia in propriile maini atributiile lui Hristos. Cu alte cuvinte l-au concediat pe Hristos. [Ca si cum ei spun]: "Hristos nu trebuie sa se intoarca pentru a conduce Judecata de Apoi pentru ca vom face noi asta

chiar acum.” Exact aceasta este ideea. Acest lucru inseamna ca miscarea revolutionara este o erezie pornita din sanul crestinismului si nimic altceva.

O alta intrebare : “Exista vreo analiza a fundamentelor mitologice ale miscarii sociale asa cum a facut Paul Diel in ceea ce priveste bolile psihice?”. Exact asta fac eu, cu exceptia faptului ca metoda pe care o folosesc eu nu are nimic de a face cu cea a analizarii miturilor, asa cum a fost folosita de Paul Diel. Ideea mea a fost sa folosesc o metoda de analiza logica a discursului si sa caut premisele ascunse ale discursului. Adica, care sunt enunturile implicite ce trebuie sa fie sugerate asftel incat alte enunturi pot fi facute avand la baza pe cele dintai. Nu am folosit o metoda psihologica, ci in primul rand o metoda de analiza logica. Analiza logica care consta in descoperirea premiselor ascunse.

Imediat ce premisele ascunse incep sa apara iti dai seama ca sunt absurde in sinea lor, si din acest motiv pot fi subiectul de discutie nu a unei analize psihologice, ci a uneia psihopatologice. Si aceasta analiza a fost facuta mai inainte de catre o persoana care nu a avut nici o idee despre unitatea acestei miscari revolutionare. Acest om a fost evreul francez, psihiatrul Joseph Gabel.

Joseph Gabel in cartea sa “Constiinta falsa”, care este o opera clasica, realizase deja identitatea structurala perfecta intre discursul revolutionar, discursul miscarii maselor si iluzia schizofrenica. El a spus ca din punct de vedere logic sunt exact acelasi lucru. Dar a studiat caz dupa caz si nu a identificat structura perfecta. Vreau sa spun ca aceasta structura permanenta arata faptul ca caracterul psihopatologic al discursului revolutionar nu este o coincidenta. Este o necesitate intrinseca. Discursul revolutionar este psihopatologic in sine si in oricare din versiunile sale.

O alta intrebare: “Afirmatia ca sfarsitul timpului este in afara timpului nu este un consens in teologia crestina. Este aceasta pozitie necesara pentru analiza pe care o faceti miscarii revolutionare?” Este absolut necesara. Dar oricum faptul ca insasi expresia “sfarsitul timpului” inseamna ceva ce este in afara timpului si dincolo de timp imi pare chiar o tautologie. Daca timpul s-a sfarsit ai trecut la o dimensiune diferita.

Mai mult, insasi ideea unei Judecati de Apoi, – care este o confruntare simultana a tuturor faptelor umane, toate vor fi numarate, cantarite si masurate pe acelasi cantar – , contine deja ideea simultaneitatii. Este doar imaginea eternitatii asa cum a fost definita de catre Boethius. Daca nu este un consens, ei bine, nu stiu pe nimeni care s-a separat vreodata de asta. Nici macar nu stiu cum este posibil, ca din punct de vedere logic sa te separi de acest lucru. Revolutie inseamna exact o schimbare totala, o inversiune completa. Asadar inversiunea perceptiei lumii este baza miscarii revolutionare in toate versiunile ei. Exact din aceasta cauza miscarea revolutionara a fost capabila sa inunde universul cu o epidemie de minciuna psihotica de-a lungul timpului, mai presus de tot ceea ce mincinosii, din trecut si din prezent, vor fi vreodata capabili sa realizeze.

Nimic nu poate opri un revolutionar in impulsul lui de a rasturna realitatea perceputa, de a spune lucrurile exact contrar felului in care s-au petrecut de fapt. Si curios, acest lucru da discursului revolutionar o mare parte din farmecul lui. Deoarece farmecul lui nu este unul ideologic si nici unul idealistic. Farmecul lui este foarte asemanator cu cel al drogurilor, la fel cu cel al propunerii halucinogene. Adica, cand cineva adera la acest lucru nu datorita unei motivari constiente sau unui idealism, asa cum isi inchipuie oamenii, si apropos, ideea ca tineretul este idealist face parte din ideologia miscarii revolutionare. Fac asta nu datorita unei motivari idealiste, ci datorita unui farmec psihotic al realitatii ce poate fi rasturnate.

Si negarea structurii realitatii ar fi un act superior creatiei realitatii. Este faimosul “Nu” spus de Diavol. “Nu accept realitatea asa cum este. Nu ca nu accept aceasta organizare sociala sau aceasta situatie specifica. Nu! Nu accept realitatea! Nu accept existenta.” Imediat ce cineva spune acest lucru devine imbibat cu un sentiment de maretie, de inaltare care este cu adevarat diabolic.

Acum imaginati-va cand aceasta oferta este facuta oricarui diavol cu intelect redus, oricarui individ distrus din punct de vedere intelectual precum Emir Sader. De indata ce cineva adera la aceasta negare, se simte maret. Si daca acest sens de maretie vine de asemenea cu un drept de a comite orice pacat, precum Che Guevara, si chiar si asa sa fie sanctificat datorita acelui lucru, atunci este

absolut irezistibil. Totusi este clar o halucinatie psihotica. Schelling a vorbit despre boala spirituala si aceasta este de asemenea o expresie folosita de Eric Voegelin.

La inceput credeam ca este asa, dar astazi inteleg ca este o boala psihica in sensul strict, este psihopatologie in sensul strict, si este o psihopatologie colectiva.De aceea Papa Ioan Paul al II-lea avea perfecta dreptate in a clasifica epoca noastra ca o epoca a nebuniei colective. Nu este doar o boala a spiritului, este o boala a psihicului. Este o dezordine a perceptiei timpului, a perceptiei realitatii, a perceptiei relatiilor dintre subiect si obiect, relatiilor dintre adevar si eroare, etc. Si anume deoarece este o dezordine, pentru ca este ceva bolnav care se raspandeste asa de repede si e formidabil.

Este o intrebare aici. Nu, sugerez sa cititi cartea lui Norman Cohn. Intrebarea este daca a existat o prima miscare revolutionara. Cred ca este prea dificil sa datam o prima miscare, dar a fost o epidemie de miscari de acest fel, exact incepand cu secolele XIV si XV. Sugerez sa cititi cartea lui Norman Cohn, "Urmarea mileniului" unde el identifica deja in aceste prime revolte mesianice multe din trasaturile pe care le-am descris astazi aici.
Nu in acesti termeni asa cum am facut eu.

"Dar acei englezi precum John Wycliffe?" Intr-o masura mai mare sau mai mica ei toti au fost implicati in acel lucru. John Knox si altii. Thomas Muntzer …toti aceia . Cand in secolul XX filosoful marxist Ernest Bloch recunoaste datoria miscarii comuniste fata de acesti eretici, are perfecta dreptate. Numai ca nu stie ca este cazul unui nebun care isi recunoaste datoria fata de un alt nebun. Ei cred ca este foarte normal. Oricum cred ca patologia acestui lucru este usor de demonstrat, si ca expunerea pe care am facut-o astazi este indeajuns pentru a intelege ca este cu adevarat o patologie mintala, si una extrem de grava, si la fel de atractiva ca drogurile, si din acelasi motiv care face drogurile atractive.

Adica te vei indeparta de realitate, nu mai ai responsabilitati fata de realitate, si acum esti superior realitatii. Spui un imens "Nu!" structurii realitatii, si intr-o anumita masura, acest lucru te innobileaza in proprii tai ochi, in sensul unei nobilitati diabolice, intr-o ierarhie demonica. Avansezi in ierarhia satanica.
(Traducere realizata de Valentin Miron)

Ce este o societate justă

24 aprilie 2015 de Olavo de Carvalho

Am fost întrebat care este conceptul meu de societate justă. Cuvântul „concept" are aici mai mult un sens american – pragmatic – decât unul greco-latin: în loc de a desemna doar formula verbală a unei esențe sau entități, el înseamnă un proiect mintal, un plan de pus în practică. În acest sens, desigur, eu nu am un concept privind vreo societate justă, întrucât, convins fiind că nu e treaba mea să aduc pe lume așa minunăție, nici nu mi se pare o îndeletnicire folositoare să stau să inventez planuri pe care nu am de gând să le realizez.

Ceea ce pot face, în schimb, este să analizez ideea însăși de „societate justă" – conceptul ei în sensul greco-latin al termenului – pentru a vedea dacă are sens și dacă este de vreun folos.

În primul rând, atributele de just și injust se aplică numai unor entități reale, în măsură să acționeze. O ființă umană poate acționa, o firmă poate acționa, un grup politic poate acționa, dar „societatea", ca întreg, nu poate. Orice acțiune presupune unitatea intenției care o determină, și nici o societate nu ajunge vreodată să aibă o unitate de intenții care să justifice desemnarea ei drept subiect concret al unei anumite acțiuni. Societatea ca atare nu este un agent: ea este terenul, cadrul în care acțiunile a mii de agenți, conduși de intenții diverse, produc rezultate care nu corespund pe deplin nici măcar intențiilor lor, cu atât mai puțin celor ale unei entități generice, denumite „societate"!

Prin urmare, conceptul de „societate justă" nu este unul descriptiv. Este o figură de stil, o metonimie. Tocmai de aceea, are în mod necesar o multitudine de sensuri care se suprapun și se amestecă într-o confuzie inextricabilă, care este suficientă pentru a explica de ce crimele și

nedreptățile cele mai mari din lume au fost comise tocmai în numele „societății juste”. Dacă îți alegi ca scop al acțiunilor tale o figură de stil, închipuindu-ți că este un concept, adică îți propui să realizezi un lucru pe care nici măcar nu reușești să-l definești, atunci sfârșești în mod inevitabil prin a face ceva complet diferit ceea ce-ți închipuiai. Când se întâmplă asta, rezultatul este plânsul și scrâșnirea dinților, dar aproape întotdeauna autorul buclucului se ferește să-și asume vina, agățându-se cu o încăpățânare de crustaceu de invocarea unor intenții bune, care tocmai pentru că nu corespund nici unei realități identificabile, sunt cel mai bun analgezic pentru conștiințele prea puțin exigente.

Dacă societatea, în sine, nu poate fi justă sau injustă, orice societate cuprinde o varietate de agenți conștienți care, da, ei pot comite acțiuni juste sau injuste. Dacă e ca expresia „societate justă” să aibă vreo semnificație consistentă, este aceea de societate în care diferiții agenți au mijloace și sunt dispuși să se ajute unii pe alții, pentru a evita actele injuste sau pentru a le repara atunci când acestea nu au putut fi evitate. Societate justă, până la urmă, înseamnă doar o societate în care lupta pentru justiție este posibilă. „Mijloace” înseamnă: putere. Putere legală, desigur, dar nu numai: dacă nu ai mijloace economice, politice și culturale să faci să se aplice justiția, nu prea folosește să ai legea de partea ta. Pentru ca să existe acel minim de dreptate fără de care expresia „societate justă” nu este decât o podoabă frumoasă pentru crime odioase, trebuie să existe o anumită varietate și abundență de mijloace de putere răspândite în rândul populației, în loc ca acestea să fie concentrate în mâinile unei elite luminate sau norocoase. Dar dacă populația nu este capabilă să creeze ea însăși astfel de mijloace și, în schimb, se încrede într-un grup revoluționar care promite că le va lua de la deținătorii lor actuali și le va distribui în mod democratic, atunci domnia injustiției se statornicește o dată pentru totdeauna. Pentru a distribui puteri, trebuie mai întâi să le ai: viitorul distribuitor de puteri trebuie să ajungă să devină a mai întâi deținătorul monopolist al întregii puterii. Și chiar dacă, după aceea, va încerca să-și îndeplinească promisiunea, simpla condiție de distribuitor al puterii va continua să facă din el, tot mai mult, stăpânul absolut al puterii supreme.

Puterile, mijloacele de acțiune, nu pot fi luate, nici date, nici împrumutate: trebuie să fie create. În caz contrar, nu sunt puteri: sunt simboluri ale puterii, folosite pentru a masca lipsa de putere efectivă. Cine nu are puterea de a crea mijloace de putere va fi întotdeauna, în cel mai bun caz, sclavul dătătorului sau distribuitorului.

În măsura în care expresia „societate justă” se poate transforma din figură de stil în concept descriptiv rezonabil, este clar că o realitate corespunzătoare acestui concept poate exista doar ca operă a unui popor dotat cu inițiativă și creativitate – un popor ale cărui acțiuni și întreprinderi sunt suficient de variate, originale și creatoare, încât să nu poată fi controlate de către vreo elită, fie ea de oligarhi înstăriți, fie de revoluționari lacomi de putere.

Justiția nu este un model abstract, fix, aplicabil în mod uniform unei infinități de situații standardizate. Este un echilibru subtil și precar, care trebuie descoperit tot mereu între cele o mie și una de ambiguități ale fiecărei situații particulare și concrete. În filmul lui Sidney Lumet, ”The Verdict” (1982), Frank Galvin, un avocat ratat, splendid interpretat de Paul Newman, ajunge la o concluzie evidentă, după ce obține o tardivă și improbabilă victorie judiciară: „Tribunalele nu există pentru a face justiție, ci pentru a ne da o șansă să luptăm pentru justiție”. Nu am uitat niciodată această lecție de realism. Singura societate justă care poate exista, în realitate și nu în vise, este aceea care, recunoscându-și incapacitatea de a „face justiție” – mai ales de a o face o dată pentru totdeauna, perfectă și uniformă pentru toți -, nu îi ia cetățeanului șansa de a lupta pentru modesta doză de justiție de care are nevoie în fiecare moment al vieții.

Que é uma sociedade justa? din volumul A filosofia e seu inverso & outros estudos, Olavo de Carvalho, Campinas – São Paulo, Vide Editorial, 2012

Despre capitalism

Gelu Trandafir: Capitalismul e un concept central în definiţia pe care dumneavoastră o daţi civilizaţiei occidentale, civilizaţiei iudeo-creştine şi a conservatorismului, conservatorismul capitalist bazat pe statul de drept, rezultat al civilizaţiei iudeo-creştine.

Olavo de Carvalho: Putem spune despre capitalism că a apărut în momentul în care bogăţia financiară a început să fie mai importantă ca proprietatea teritorială. Dar nu putem uita că primii capitalişti din Europa erau chiar proprietarii de pămînt. Povestea cu apariția unei noi clase numită „burghezie”, care a luat puterea, e o mare prostie. Marile familii de seniori feudali, ei au fost primii capitaliști, ei au creat capitalismul pentru că aveau în același timp cele două tipuri de putere [bogăție financiară și terenuri].

Capitalismul este foarte înrădăcinat în Europa și de fapt este singurul sistem economic care există. A spune „capitalism” și a spune „economie” e același lucru. Singura alternativă este întoarcerea la sistemul feudal, pentru că socialismul nu există, nu e decît un balon de săpun.

Ceea ce există e un capitalism atrofiat, care este parazitat de guvern. Chiar și în Uniunea Sovietică, 50% din economie era capitalism ilegal, de care însuși guvernul se prevala, prin șantaj și prin extorsiune, pînă într-o zi de după căderea Uniunii Sovietice, cînd mafiile și birocrația, mai ales biocrația polițienească [KGB], s-au contopit. Acum este imposibil să distingi între ce e mafia și ce e guvernul rus. E același lucru.

Un anumit reziduu al capitalismului trebuie să existe la baza socialismului. Socialismul este un sistem contradictoriu, așa cum demonstrase deja Ludwig von Mises în 1921 în cartea „Socialismul, o analiză economică și sociologică”. El spune că pentru a exista o economie planificată, trebuie să existe controlul prețurilor. Dar dacă nu există o piață în care să se formeze prețurile, atunci guvernul are o singură alternativă: să inventeze toate prețurile. Dacă inventezi toate prețurile, toată economia devine o ficțiune. Exact așa s-a întîmplat în Uniunea Sovietică. Acum știm că toate statisticile economice din Uniunea Sovietică erau complet inventate. Dar dacă acestea sînt inventate înseamnă că guvernul nu știe exact ce se întîmplă. Dacă nici măcar nu știe ce se întîmpla, cum poate controla ceea ce se întîmplă? Adică, economia controlată în totalitate este echivalentă cu economia total necontrolată.

Iar aceste canalii au cinismul de a vorbi împotriva „anarhiei capitalului”, cînd ei sînt cei care au inventat anarhia capitalului.

Traducere: Anca Cernea

Nevoia de militantism

Uneori mă întreb dacă în „opoziţia” din Brazilia o mai fi rămas cineva care să aibă vreo idee, fie şi aproximativă, despre ce înseamnă politica. Toţi par să creadă că înseamnă marketing, înseamnă relaţii publice, înseamnă economie, înseamnă management, înseamnă disputare de funcţii, că este „etică” (indiferent ce o mai fi şi asta) sau, în cea mai nebunească dintre ipoteze, că este „luptă de idei.” În rândul elitei de stânga, toată lumea a înţeles deja de acum patruzeci de ani că politica este cucerirea şi exercitarea puterii, şi că puterea nu înseamnă altceva decât determinarea cursului acţiunilor altora. Puterea înseamnă a-i face pe alţii să te asculte.

Niciodată nu am întâlnit vreun om politic „de dreapta” care să fi înţeles acest lucru. Toţi folosesc cuvântul „putere” ca sinonim pentru „guvernare” şi îşi închipuie că vor avea puterea atunci când vor ajunge la guvernare. Tocmai de aceea nu ajung niciodată. Dacă ajung, nu rămân acolo decât timpul necesar pentru ca cineva să-i dea la o parte sau să-i expună ridicolului. Dacă guvernarea ar însemna putere, nu ar exista niciodată revoluţii şi lovituri de Stat, care fac guvernele zdrenţe, pentru că au puterea de a o face, iar guvernul nu are puterea să le oprească. Nimeni nu ajunge la guvernare dacă nu are, mai înainte, puterea – puterea consolidată într-o masă disciplinată de militanţi, organizată şi antrenată să urmeze, cu minime fricţiuni, o linie de comandă.

De trei decenii le spun oamenilor politici de dreapta că electoratul nu este totuna cu militantismul, electoratul este o masă dispersată şi amorfă care intră în acţiune doar o dată la patru ani. Militantismul înseamnă a lupta zi de zi, a-ţi dedica viaţa obiectivelor indicate de conducere. Cel care

a descoperit asta a fost Jean Calvin, în Elveţia reformată, şi, de atunci, formula a fost consacrată ca mecanismul esenţial, dacă nu unic, al politicii moderne. Dar nu ajută nicio explicaţie: cu toţii continuă să investească totul în efortul de a câştiga voturi, nimic în formarea şi instruirea de militanţi. Nu învaţă – şi probabil nu vor învăţa niciodată – lecţia PT (Partidul Muncitoresc, n.t.), care, în deceniile sale timpurii, a ştiut să-şi amâne şi să-şi sacrifice politica electorală pentru un interes mai mare, să-şi creeze şi şă-şi menţină unit militantismul.

Conducerea stângistă a înţeles adevărata natură a puterii pentru că era exclusă din viaţa oficială. Ştia că singura ei şansă era aceea de a crea o putere în afara funcţiilor publice, o putere capabilă de a înfricoşa sistemul oficial şi de a-l plia conform intereselor sale, chiar împotriva literei şi spiritului legilor în vigoare. Tactica „mişcărilor sociale" care inventează drepturi inexistente şi le impun întregii societăţi, chiar înainte de a le fi consacrat în legi, demonstrează aceasta în modul cel mai evident: puterea efectivă e mai importantă decât puterea oficială.

În rândul „dreptei", mitul şi atracţia guvernării îşi păstrează toată forţa de seducţie: să câştigi alegeri, să ocupi funcţii înalte, să iscăleşti decrete, chiar fără să ştii dacă vor fi respectate, pare a fi aici esenţa politicii, ca şi cum toată puterea ar consta în structura nominală a administraţiei de stat. La ce bun să fie ales un guvernator, sau un preşedinte, dacă masa de militanţi ai celeilalte părţi este infiltrată peste tot şi, cât ai pocni din degete, va transforma administraţia publică într-o maşină de boicot şi insubordonare? E mai important să comanzi administraţia din afară decât să străluceşti în interiorul guvernului, fără puterea de a comanda.

Militantismul, la rândul său, nu se creează peste noapte. El începe cu cercuri foarte mici de intelectuali, care, timp de ani de zile, nu fac nimic altceva decât să discute şi să discute, analizând zi de zi, cu o meticulozitate obsesivă, o conjunctură politică în care nu au nici cea mai mică putere de a interveni. Din această interminabilă dezbatere a lor răsar, treptat, anumite moduri de a gândi şi de a vorbi, care, consolidate şi simplificate în scheme repetitive, devin spontan limbajul nemulţumiţilor în general. Atunci când aceştia acceptă limbajul nucleului intelectual ca expresie a plângerilor lor (oricât de inadecvat ar fi, în mod obiectiv, acest limbaj), atunci începe formarea militantismului propriu-zis. La început, iniţiativele lor pot apărea deplasate şi puerile, dar ele nu au scopul de a obţine nici un rezultat obiectiv: ele sunt doar acţiune în sine, care vizează consolidarea militantismului. Acest lucru este atât de important, atât de vital, încât orice mişcare politică serioasă trebuie să înceapă să sacrifice alegeri şi poziţii idolului solidarităţii militante.

Dreapta nu are militanţi, desigur, pentru că nu înţelege funcţia intelectualilor. Vrea să-i folosească doar de decor, pe post de redactori de publicitate, sau editori de stil pentru discursul de afaceri. Nu înţeleg că analiza situaţiei, revizuirea strategiilor, auto-examinarea şi căutarea constantă a cheilor unităţii mişcării trebuie să fie activităţi zilnice, neobosite, stăruitoare. Aceasta este, prin excelenţă, funcţia „intelectualilor organici". Fără ea nu există militantism, şi, fără militantism, nici măcar nu are rost câştigarea alegerilor.

Întrebaţi-l pe Fernando Collor (un soi de Emil Constantinescu al Braziliei, n.t.).

Diário do Comércio, 5 iulie 2010, traducere de Anca Cernea

Somație

Totul pare calculat, până la urmă, de necuratul însuşi, de cine altcineva? Pentru a ține opinia publică mondială prinsă într-o rețea de ambiguități şi contradicții paralizante.

Până în anii 80 ai secolului trecut, programe precum sex liberation, feminismul, homosexualismul, avortismul şi legalizarea drogurilor erau prezentate de către guvernele comuniste drept devieri mic-burgheze, create de imperialiștii yankei, cu scopul de a abate tineretul de la lupta pentru socialism.

O generaţie mai târziu, toate aceste teme au fost absorbite de discursul revoluţionar şi au contribuit mult pentru ca stângismul, care părea condamnat la moarte ca urmare a căderii a URSS-

ului, nu numai să supravieţuiasca, ci chiar să devină forţa politică dominantă în Europa şi în cele două Americi.

Dacă acestea nu sunt suficiente pentru a scoate în evidență potenţialul de autotransformare cameleonică a mișcării revoluționare internaționale, nu știu câte desene ar trebui să mai facem pe tablă ca să îl ilustrăm. Totuși, foarte puține sunt mințile care, în tabăra liberală și conservatoare, să-și fi dat seama în mod clar de acest fenomen și de consecințele lui.

Dar alte mutații concomitente, tot atât de vaste și de adânci ca aceasta, au făcut ca ansamblul să devină și mai confuz.

Citez numai patru:

1) Invazia islamică, „ocupaţia prin imigraţie", realitate pe care mulţi o negau până mai ieri, este acum un fapt evident ce ameninţă securitatea tuturor naţiunilor occidentale. În acelaşi timp, creștinismul este din ce în ce mai proscris din sfera publică, lăsându-se guvernelor, chiar celor soi-disant conservatoare, numai soluția de a opune islamizării crescânde apelul la aceleaşi valori seculare „corecte politic" pe care stânga a reuşit să le impună drept norme universal valabile. Rezultatul este evident: invazia islamică nu se opreşte, dar stânga se afirmă tot mai mult drept marea şi unica salvatoare a democraţiilor, pe care ea însăși le subminează, în acelaşi timp, prin susţinerea zgomotoasă a imigrației musulmane în masă, ca alternativă „paşnică" la terorism.

2) Instruit cel puţin în parte de către „eurasianismul" lui Alexandr Dughin, preşedintele rus Vladimir Putin a decis să preia steagul creştinismului tradiţional şi să-l fluture împotriva Ocidentului hedonist şi agnostic, obținând prin aceasta sprijinul unei ample categorii de conservatori deziluzionaţi. Deziluzionaţi fie de establishment-ul american, incapabil de a se descotorosi un mărunt infractor fără documente care de-abia reuşeşte să-şi ascundă simpatiile islamice; fie de Biserica Catolică, al cărei Papă se aseamănă din ce în ce mai mult cu un upgrade improvizat al domnului Leonardo Boff. În același timp, Putin oferă, prin acorduri de colaborare economică şi militară, un sprijin masiv mişcărilor stângiste de peste tot, punându-i pe conservatori în poziţia incomodă de a-și sluji inamicii strategici în schimbul unui confort ideologic de moment şi, foarte probabil, iluzoriu.

3) De asemenea, simultan, multe grupări capitaliste miliardare au început să sprijine partide şi mişcări de stânga într-un mod din ce în ce mai vizibil, culminând cu declaraţia publică a domnului Bill Gates, cum că numai socialismul va salva lumea. În această panoramă, simpla apărare a economiei de piață, care până ieri era pièce de résistance a meniului liberal-conservator, își pierde orice sens strategic şi devine o simplă scuză pentru a adopta, în numele „modernităţii" şi „democraţiei", tot programul socio-cultural al stângii: homosexualism, avortism etc. etc.

4) În sfârşit, acest program a fost integral asumat de către ONU şi a devenit obligatoriu pentru toate naţiunile – cu excepţia celor islamice, desigur, care în felul acesta au un dublu beneficiu, rezultat în urma dizolvării morale al Vestului: pe de o parte, profitând de debilitarea identităţilor naţionale (lipsite progresiv de fundamentele lor religioase) şi spărgând uşi pentru intrarea a noi valuri de imigranţi, şi, pe de altă parte, oferindu-se delicat ca purtători ai speranţei unei posibile „restaurări a moralităţii".
Totul pare calculat, până la urmă, de necuratul însuşi, de cine altcineva?, pentru a ține opinia publică mondială prinsă într-o reța de ambiguități şi contradicții paralizante, pentru a o surprinde nepregătită, nedumerită şi buimăcită în ziua în care are să se împlinească profeţia pe care Carlos Drummond de Andrade a enunţat-o în versurile „Somației" [Intimação]:

[Abre em nome da lei.
Abre sem nome e lei.

Abre mesmo sem rei.
Abre sozinho ou grei.
Não, não abras; à força
de intimar-te, repara:
eu já te desventrei.]

Deschide în numele legii.
Deschide, fără nume şi fără lege.
Deschide chiar și fără rege.
Deschide, singur sau în cârd,
Nu, nu mai deschide,
Dacă tot te-am somat,
uite, te-am și spintecat.

Articol original în portugheză scris de Olavo de Carvalho, 03 Decembrie, 2015, şi publicat în ziarul "Diário do Comércio". Articolul original este disponibil online (în secţia Articole-Cultură).
Traducere: Alexandre Budu

Ateismul de stat | Despre îndepărtarea însemnelor religioase din locurile publice

Comandantul Corpului de Pompieri din Tatuí, căpitanul José Natalino de Camargo, a ordonat să fie îndepărtate toate crucile și icoanele catolice din unitățile aflate sub comanda lui. Atunci, facem așa, dăm jos crucile și punem o fotografie a căpitanului José Natalino de Camargo, și punem două lumânări, ca să le aprindeți, ce ziceți?

Toată această luptă antireligioasă se bazează pe ignoranță, pe prostie, pe obscurantism. Toți cei care vin cu asemenea idei, le apăra pe baza unor clișee, stereotipuri, locuri comune, slogane prostești inventate în secolul XVIII.

La un moment dat am avut o discuție cu Rodrigo Constantino care îmi oferea ca sursă istorică a lucrurilor pe care le spunea despre Biserica Catolică o carte a lui Voltaire! Voltaire, orice student la istorie știe deja de două secole că, în calitate de istoric, era un ticălos deplin. Inventa tot, știa că inventează și recunoștea că inventează. Voltaire ca istoric nu face doi bani. [...] E vorba de o operă – operele lui Voltaire aparțin în mod clar genului jurnalistic, era vorba de o polemică jurnalistică și nu o operă istoriografică serioasă. Orice student la istorie știe asta. Nu pot să neg că Voltaire ar fi avut o anumită inteligență istoriografică, așa cum se vede din cartea lui despre Ludovic al XIV-lea, care e totuși o carte bună pentru că acolo nu avea interes să inventeze nimic, așa încât chiar a și făcut puțină cercetare. Dar nu e o sursă istoriografică pe care să o putem respecta. Rodrigo Constantino nu știa nici măcar atâta lucru. Voltaire e o lectură pentru băieți de gimnaziu. Eu, când aveam 14 ani, citeam Voltaire și mi se parea foarte amuzant și, firește, am devenit fan al lui Voltaire. Doar că după 15-16 ani deja am citit lucruri mai bune și am înțeles că nu era de luat în serios. Vine acum un om de 40 de ani și mi-l aruncă în față pe Voltaire, Voltaire și Wikipedia! Sursele lui sunt Voltaire și Wikipedia!

Când îi citești pe ceilalți tovarăți, atei militanți, cei mai buni dintre ei, cei mai inteligenti, Richard Dawkins, Daniel Dennett, vezi că nu au învățat nimic, nimic, nimic de istorie, adesea folosesc ca surse chiar materialele din secolul XVIII care erau pamflete defăimătoare. Cum e, de exemplu, acea poveste că ar fi existat un papă care era femeie, legende urbane. Rodrigo consideră legendele urbane ca fiind material istoriografic. Problema celor ca el e incultura pompoasă. Toată această mișcare antireligioasă de azi e o rușine, un lucru de o josnicie și de o prostie ieșite din comun. De câte ori discut cu un astfel de tip, aud acelaași povești. [...]

Întorcându-ne la chestiunea căpitanului José Natalino de Camargo, e foarte ușor să vii cu un slogan despre Statul laic și separarea dintre Stat și Biserică, dar apare următoarea problemă: dacă ai Statul non-religios, adică Statul nu are nicio religie, și societatea are o religie, ce trebuie să facă Statul? Statul trebuie să urmeze religia majorității, sau să încerce să impună societății non-religiozitatea sa, moment în care totul se transformă într-o luptă religioasă, o luptă ateistă împotriva societății.

Esența Statului laic este următoarea: urmezi religia majorității și nu pui bețe în roate. Sigur că trebuie să aperi drepturile minoritarilor. Ce drepturi au ei? Ei au dreptul de a-și predica și apăra religia. Nu au dreptul ca ea să fie tratată ca și cum ar fi religia majorității, pentru că așa poate oricine să zică: „uite, am fondat religia Satanei. Eu pretind ca ea să fie tratată pe picior de egalitate, inclusiv să concureze la subvenții publice, subvenții de la ministere".

Devine clar că sprijinul Statului trebuie dat proporțional cu reprezentativitatea religiei în societate. Dacă Statul e ateu sau agnostic, dar societatea e creștină, atunci din două una, ori societatea va încreștina Statul, ori Statul va distruge religia majorității, moment în care noțiunea de Stat laic devine în mod clar dictatorială, tiranică.

Când expresia Stat laic a fost folosită pentru prima dată, avea un cu totul alt sens. Când s-au fondat Statele Unite, Jefferson a zis, „trebuie să creăm un zid despărțitor". Existau diferite confesiuni creștine, fiecare aparținea uneia (cred că unicul individ ateu de acolo era Benjamin Franklin, chiar și așa, el era ateu pe jumătate) și în mod evident, nu vei favoriza o confesiune înaintea altei confesiuni, pentru că ar fi total nedrept. Asta înseamnă că Statul nu intervine în polemicile dintre confesiunile creștine. Asta dorea Jefferson să spună. Dar Statul era creștin, era evident creștin. Citiți cartea lui Benjamin Morris despre caracterul creștin al instituțiilor americane, o carte de o mie de pagini care documentează și dovedește că Statul era laic, în sensul că nu intervenea în disputele religioase. Dar nu era laic în sensul că predica ateismul, interzicerea crucilor etc, etc, ceea ce e ateism militant. Ateismul militant e o luptă religioasă.

Dacă ne uităm la războaiele religioase care au existat de-a lungul întregii istorii omenești, ele au omorât o sutime din numărul oamenilor pe care războiul ateismului împotriva religiei i-a omorât doar în secolul XX. Dacă aduni Uniunea Sovietică și China, fără să mai numeri țările satelit, au fost uciși nouăzeci de milioane de oameni.

Războiul ateismului împotriva religiei e în mod clar un război religios, e un război împotriva unei comunități religioase, tocmai pentru că este religioasă.

Totul începe prin boicotul cultural, cum face acest căpitan dând jos simbolurile, denigrând valorile și interzicând simbolurile, în cele din urmă, sau dându-le o semnificație negativă, cum s-a întâmplat în Germania. Naziștii îl obligau pe evreu să poarte steaua lui David vopsită în galben, dar nu ca simbol religios, ci ca simbol al faptului că era clasa inferioară. Statul transforma acel simbol, care pentru evreu era venerabil, într-un simbol abominabil.

Căpitanul nostru face următorul lucru: dacă interzici crucile, marginalizezi acest simbol. Asta nu poate fi acceptat, nu se poate accepta nici ca temă de discuție: are Statul dreptul să dea jos simbolurile religioase din vreun loc? Niciodată. Mai ales dacă sunt simbolurile religiei majorității societății, pentru că Statul se naște din societate. Societatea braziliană exista cu mult înainte să existe Statul brazilian, înainte să existe Republica braziliană.

Mai mult, acțiunea Bisericii Catolice în formarea Braziliei a precedat cu mult acțiunea Statului. În cartea Capitole de Istorie Colonială, Capistrano de Abreu scrie că timp de trei secole nu a existat o administrație colonială. Existau doar iezuiții care munceau să construiască Brazilia, pentru Dumnezeu. Mult mai târziu a apărut Statul, în momentul în care familia regală a fost expulzată din Portugalia. Au venit aici nu pentru că mureau de dragoste pentru Brazilia, ci pentru că nu puteau rămâne în Portugalia și au construit Statul brazilian. Au merite pentru asta, sunt primul care recunosc, dar, ce drept are Statul de a uzurpa opera civilizatoare care a fost a Bisericii, și la care Statul nu a contribuit cu nimic?

Statul portughez voia doar bani din Brazilia, n-a făcut nici măcar o administrație colonială decentă. Statul a fost ultimul care a intrat în istorie, deci nu are niciun drept. Societatea este cea care îi spune Statului ce are de făcut.

Dacă Statul are pretenția să formeze societatea după chipul și asemănarea lui, atunci e un Stat totalitar și trebuie doborât.
fragment true outspeak 22 de novembro de 2010

Judecătorii universului

Oare este de mirare că secolul care s-a inspirat din Marx și Nietzsche a fost cele mai violent, cel mai criminal, din întreaga istorie a omenirii?
Cu ceva timp în urmă, am comentat aici pasajul în care Hegel lăuda capacitatea omului de a suprima mental orice date exterioare sau interioare, pe scurt, capacitatea de a nega întregul univers și de a face din conștiința de sine singura realitate, intrând în „infinitul neconstrâns al abstractizării absolute sau al generalizării absolute, gândirea pură de sine însuși”. (în textul original: die schrankenlose Unendlichkeit der absoluten Abstraktion oder Allgemeinheit, das reine Denken seiner selbst)

Mai trebuia să spun că aceasta este condiția sine qua non pentru a opera fie „critica radicală a tot ceea ce există”, propusă de Karl Marx, fie „răsturnarea tuturor valorilor”, dorită de către Nietzsche.

De asemenea, este evident că atât Marx cât și Nietzsche au măturat sub covor avertismentul lui Hegel că această capacitate, exercitată exact cu acele puteri nelimitate cerute de aceste două proiecte, nu putea conduce decât la o succesiune de dezastre, „Ceea ce ea [această libertate negativă] crede că dorește nu poate fi altceva decât o idee abstractă, iar punerea ei în practică nu poate fi altceva decât o furie a distrugerii. ” (în textul original: Nur indem er etwas zerstört, hat dieser negative Wille das Gefühl seines Daseins; er meint wohl etwa irgendeinen positiven Zustand zu wollen, z.B. den Zustand allgemeiner Gleichheit oder allgemeinen religiösen Lebens, aber er will in der Tat nicht die positive Wirklichkeit desselben, denn diese führt sogleich irgendeine Ordnung, eine Besonderung sowohl von Einrichtungen als von Individuen herbei; die Besonderung und objektive Bestimmung ist es aber, aus deren Vernichtung dieser negativen Freiheit ihr Selbstbewußtsein hervorgeht. So kann das, was sie zu wollen meint, für sich schon nur eine abstrakte Vorstellung und die Verwirklichung derselben nur die Furie des Zerstörens sein.)

Refuzul lui Marx de a elabora planul detaliat al societății socialiste viitoare, sau măcar de a-l descrie în termeni generali, deja conținea în germene promisiunea că lucrurile aveau să se petreacă exact în acest fel. Cu cât idealul ce trebuie atins este mai vag și mai nebulos, cu atât mai mult el poate fi împodobit cu cele mai minunate calități, păstrându-se, în același timp, dreptul de a comite în numele lui toate felurile de crime și de ticăloșii. Iar aceasta o dovedește nu doar experiența istorică a tiraniei sovietice și chineze. Când dl. Lula, în zilele noastre, proclamă: „Nu știm ce fel de socialism este acela pe care ni-l dorim”, el arată clar că nu se simte câtuși de puțin șocat de faptul că drumul spre acest obiectiv imposibil de definit trebuie să treacă prin Mensalão, prin banii băgați în chiloți, prin înflorirea fără precedent a comerțul cu droguri, prin jaful de la Petrobrás, prin cele șaptezeci de mii de omoruri pe an, prin reducerea universitarilor noștri la o adunătură de analfabeți funcționali, prin controlul dictatorial al opiniei publice, prin risipa obscenă de la Cupa Mondială și prin încă o serie nesfârșită de alte capitole deprimante. Totul pentru o cauză, despre care nu trebuie nici măcar să ni se spună ce este ea.

(NT sub denumirea de Mensalão este cunoscut un mare scandal de corupție, izbucnit în 2005, când a ieșit la iveală faptul că Partidul Muncitorilor, condus de Președintele Lula da Silva, plătea lefuri lunare parlamentarilor opoziției pentru ca aceștia să voteze inițiativele guvernamentale; Petrobrás este o mare companie petrolieră, cea mai mare din Emisfera Sudică, având capital parțial de stat.)

Mutatis mutandis, figura Supraomului care „își creează propriile valori” este atât de vagă și de adjectivală încât poate fi folosită pentru a inspira orice: de la nazism și anti-creștinism militant, până la revoltele studențești din mai 1968, dar și anarhismul, cluburile de sadomasochism, pedofilia, crima organizată și dezorganizată, industria avortului, până și tatuajul și piercing-ul pe organele genitale – pe scurt, orice.

Este incredibil cât de confortabil de inconștienți rămân marxiștii și nietzscheenii în fața faptului că, pentru a realiza ceea ce promit, ei trebuie să opereze acea „abstractizare absolută”, de care vorbea Hegel, punându-se, așadar, în chip imaginar, deasupra universului, judecându-l și condamnându-l. Să spunem că se cred zei? Nu, pentru că zeii sunt incluși în acest univers și judecați împreună cu el, ceea ce face din autorul acestei simple operații mintale un fel de super-zeu, superior acelui „mare maxim” al Sf. Anselm. De asemenea, este inutil să mai spunem că, atunci când efectuează această cotitură, ei duc idealismul subiectiv până la ultimele sale consecințe, chiar în momentul în care își închipuie că absorb și depășesc idealismul obiectiv al lui Hegel. Dar, nici nietzscheenii și nici marxiștii nu-și pot da seama de aceasta, pentru că, dacă ar face-o, ar trebui să realizeze că judecata lor asupra universului nu este altceva decât o fantezie individualistă, destinată fie să se închidă într-un solipsism inconsecvent – care ar fi cea mai puțin letală dintre ipoteze -, fie să se răspândească în rândul maselor ca psihoză epidemică și să debordeze într-o „furie a distrugerii”, așa cum, de fapt, s-a și întâmplat. Dacă inspiratorii acestei minunății nu simt nici o vină pentru ceea ce au produs, dacă, dimpotrivă, continuă să cuvânteze cu acele aere de superioritate sublimă de judecători ai universului, nu este numai pentru că le lipsește conștiința morală: înainte de aceasta ei și-au distrus propria conștiință intelectuală, în momentul în care au refuzat să vadă natura radical subiectivistă, fuga precipitată de realitate, care constituia centrul strategiei cognitive pe care au adoptat-o. După ce a jurat că nu pricepe nimic, individul nu mai poate pricepe nici că nu pricepe. Rămâne ieșirea infailibilă: poza, simularea, aroganța inconfundabilă a aceluia care privește totul de sus, cu mutră scârbită.

Oare este de mirare că secolul care s-a inspirat din Marx și Nietzsche a fost cel mai violent, cel mai criminal, din întreaga istorie a omenirii? Cu toate acestea, există încă în mediile academice, un număr suficient de idioți care cred cu pioșenie în virtuțile „distrugerii creatoare”, negând experiența istorică a faptului că singurul lucru care se creează prin distrugere este încă și mai multă distrugere. Chiar în 2013, Editura Boitempo, a infailibilului dr. Emir Sader, a organizat un seminar internațional „Marx: crearea distructivă”. Chestia asta nu se mai termină.

Publicat în Diário do Comércio.
http://olavodecarvalho.org, traducerea: Anca Cernea

Eurasianism și genocid

Nu este prea greu de înțeles că o ideologie care urmărește reconstruirea uneia dintre cele mai sângeroase imperii din toate timpurile ajunge, mai devreme sau mai târziu, să-și dezvăluie propria natură crudă și ucigașă.

Studenții de la Universitatea de Stat din Moscova cer demisia prof. Aleksandr Dughin pentru că acesta a susținut, de la înălțimea catedrei sale, uciderea sistematică a ucrainenilor care, potrivit lui, nu ar aparține speciei umane. „Ucideți, ucideți, ucideți”, a spus el. „Nu mai este nimic de discutat. Spun asta ca profesor.”

Imperiul Eurasiatic, așa cum îl concep Aleksandr Dughin și principalul său ucenic, Vladimir Putin, este o sinteză a fostei URSS cu Imperiul Țarist. Întrucât teoria care fundamentează acest proiect este, la rândul ei, o fuziune între marxism-leninism, mesianism rusesc, nazism și ezoterism, și întrucât e greu de găsit în Occident vreun cititor care să cunoască suficient toate aceste școli de gândire, fiecare vede în ea partea care îi este mai simpatică, acceptând orbește restul pachetului.

Nostalgicii stalinismului văd în ea făgăduința renașterii URSS. Conservatorii îi aplaudă moralismul represiv, soi disant religios. Bătrânii admiratori ai lui Mussolini și Hitler îi apreciază concepția sincer

antidemocratică asupra Statului, precum și disprețul rasist față de popoarele destinate a fi supuse Imperiului.

Esoteriști, urmașii lui René Guénon și Julius Evola, consideră că ea este întruparea vie a unei „metapolitici” superioare, de neînțeles pentru vulg, mai mult sau mai puțin asemănătoare celei descrise de romancierul (ezoteric el însuși) Raymond Abellio, La Fosse Babel. Și musulmanii ajung, uneori, să adere la proiect, din cauza antioccidentalismului lor nedisimulat și plin de ură, în speranța vagă de a-l folosi mai târziu ca trambulină pentru crearea Califatului Universal, pe care, la rândul lor, „eurasiaticii” cred că îl vor putea folosi pentru scopurile lor.

Nu ar fi greșit să înțelegem eurasianismul ca pe o sistematizare raționalizată a haosului mental internațional. În acest sens, unitatea sa esențială nu poate fi căutată la nivel ideologic, ci în strategia de ansamblu care articulează într-un proiect de putere mondial o varietate de discursuri ideologice eterogene și, teoretic, aflate în conflict unele cu altele.

Nu trebuie să se creadă, totuși, că această trăsătură definitorie este unică și originală. În ciuda închipuirii generale, toate mișcările revoluționare, fără excepție, au crescut pe terenul fertil al confuziei limbilor. Eurasianismul se deosebește de celelalte doar prin cultivarea, încă de la început, a conștientizării foarte clare a acestui factor și, prin urmare, printr-o utilizare ingenioasă a confuzionismului revoluționar.

Oricum ar fi, utilizarea violenței genocide ca instrument de ocupație teritorială este atât de înrădăcinată în principiile sale strategice încât, fără aceasta, întregul proiect ar fi complet lipsit de sens.

Acest fapt evident nu împiedică, totuși, pe fiecare dintre cei fascinați de eurasianism să continue să vadă în el doar ceea ce vrea, acoperindu-și ochii în privința părților sale dezagreabile. Dacă milioane de idioți au făcut acest lucru cu marxismul timp de un secol și jumătate, refuzând să vadă planul genocid pe care acesta îl purta în sine încă de la început – și explicându-i „ex post facto” crimele și demențele ca simple accidente de parcurs – , de ce nu ar da o șansă celui mai recent și mai fascinant narcotic revoluționar de pe piață?

Original: Eurasianismo e genocídio, Traducere: Anca Cernea

Isus și porumbelul lui Stalin

Când Hristos a spus că, într-adevăr, iubim ceea ce ar trebui sa urâm şi urâm ceea ce ar trebui să iubim, ne-a învăţat în chipul cel mai explicit cu putinţă că sentimentele nu sunt un ghid de încredere pentru conduita umană: înainte de a le folosi ca indicatori ai binelui şi răului, trebuie să le învăţăm ce este bine şi ce este rău. Sentimentele sunt valide numai când sunt subordonate raţiunii şi spiritului.

Raţiunea nu este numai gândire logică: o asemenea reducţie este un cult idolatru adus mijloacelor puse deasupra scopului, care sfârşeşte într-un fetişism macabru. Raţiunea este sensul atribuit unităţii realului, care se traduce în căutarea coeziunii dintre experienţă şi memorie, percepţie şi gânduri, acţiuni şi cuvinte. Capacitatea logică este doar o expresie parţială şi limitată a acestui sens. Simţămintele estetice şi etice sunt, de asemenea, expresii ale lui: primul tânjeşte către unitatea formelor sensibile, cel de-al doilea către unitatea dintre a şti şi a acţiona. Toate acestea sunt raţiune.

Spiritul este ceea ce inspiră raţiunea să caute cheia unităţii viziunii lumii în Binele suprem al tuturor lucrurilor, iar nu în vreun detaliu accidental luat arbitrar drept principiu universal de explicare, precum fac unele şcoli de filosofie cu limbajul, altele cu Istoria, altele cu inconştientul, etc. Spiritul este încununarea construcţiei raţiunii care, prin spirit, se deschide către sensul Binelui infinit, eliberându-se de tentaţia de a încremeni într-un fetişism tragic sau utopic.

Nici raţiunea, nici spiritul nu se impun. Ne deschidem către ele numai prin voinţă liberă. Deschiderea către raţiune vine în mod esenţial din dragoste, din iubire de aproapele, prin care omul renunţă să-şi impună dorinţa lui şi acceptă să se supună dialogului, dovezii, simțului proporţiilor şi, în esenţă, primatului realităţii. Deschiderea către raţiune este educaţie. Cuvântul „educaţie” provine

din lat. ex ducere care înseamnă „a scoate afară”. Prin educaţie, sufletul se eliberează de închisoarea sa subiectivă, de egocentrismul cognitiv specific copilăriei şi se deschide către complexitatea şi măreţia realului. Scopul educaţiei este cucerirea maturităţii. Omul matur – spoudaios de care vorbește Aristotel – este acela care şi-a făcut sufletul docil față de raţiune, facând din acceptarea realităţii dispoziția lui obişnuită şi făcându-se prin aceasta capabil să-şi îndrume spre bine comunitatea din care face parte. Acest lucru este crucial: nimeni nu poate conduce comunitatea pe calea binelui înainte de a deveni matur în sensul lui Aristotel. Liderii revoluţionari şi activiştii intelectuali nu sunt sunt decât oameni imaturi care proiectează asupra comunităţii dorinţele lor subiective, temerile şi iluziile lor puerile, producând răul sub numele binelui.

Deschiderea către spirit este un act de încredere anticipată în binele suprem al existenţei, un act fără de care raţiunea îşi pierde impulsul ascendent care o animă şi, fugind de infinit, se întemniţează într-o pseudototalitate, mai alienantă chiar decât egoismul subiectiv iniţial. Numele religios al acestui act de încredere este credinţa, dar încrederea care ridică raţiunea spre căutarea infinitului transcede sensul simplei adeziuni la un crez anume şi are mai degrabă o dimensiune antropologică: tot binele pe care fiinţa umană l-a făcut, l-a făcut motivată de credinţă şi prin intermediul raţiunii.

Spiritul şi raţiunea educă sentimentele. Sentimentele omului maturizat de către spirit şi raţiune sunt diferite de cele ale omului imatur, deoarece unul iubeşte ceea ce trebuie să iubească şi urăşte ceea ce trebuie să urască, pe când celălalt iubeşte sau urăşte prostește, după înclinaţiile arbitrare ale subiectivităţii proprii, modelate de presiunile şi atracţiile mediului social.

Dar ceea ce atrage sufletul spre deschiderea către spirit şi raţiune este speranţa, iar trezirea speranţei este o taină. Unii oameni supuşi celor mai grele opresiuni şi suferinţe îşi păstrează speranţa, pe când alţii şi-o pierd la prima frustrare a unei dorinţe nesăbuite. Speranţa nu se află sub controlul nostru. Venirea ei depinde Spiritul Însuși, care suflă unde vrea. Toate destinele umane, din viaţă şi ficțiune, se învârtesc în jurul tainei speranţei.

Speranţa, credinţa şi iubirea educă sentimentele spre a iubi ceea ce trebuie iubit. Cultul idolatru al sentimentelor este o formă de egocenrism cognitiv, un complex al lui Peter Pan care respinge maturitatea. Cu cât omul încearcă să îşi afirme libertatea prin adeziunea oarbă la propriile sentimente şi dorinţe, cu atât mai mult devine un sclav al vorbăriei ce-l înconjoară. Calea libertăţii e în sus, nu în jos. A se elibera nu înseamnă a se afirma: înseamnă a se transcende.

Dintre multele forme de sclavie la care omul se supune prin cultul sentimentelor, cea mai gravă este sclavia vorbelor. Prin zgomotul de fond al vorbăriei, omul poate fi dresat în așa fel încât să aibă anumite sentimente şi emoţii la simplul auz al unor cuvinte, independent de fapte şi de context. Pace şi război, de exemplu, stârnesc reacţii automate. De aceea, masele imature acceptă cu mare credulitate noi regimuri politice care promit să pună capăt războiului şi să stabilească pacea. Dar numai nominal războiul înseamnă masacru iar pacea – linişte şi siguranţă. Războaiele, în secolul al XX-lea, au omorât peste 70 milioane de oameni. O mulțime de oameni. Dar 180 milioane, mai mult decât dublul acestui număr, au fost ucişi de propriile guverne în timp de pace şi în numele păcii. Omul matur ştie că relaţiile dintre război şi pace sunt ambigue, și că doar un examen riguros al situației concrete permite să se discearnă dozajul binelui şi răului amestecate în fiecare dintre acestea în orice moment. El ştie că Porumbelul Păcii, oferit spre adoraţie copiiilor din şcoli, a fost un desen pe care Iosif Stalin i l-a comandat lui Pablo Picasso pentru a face ca simbolul Pax Sovietica – ordinea socială totalitară, construită pe munca sclavilor, închisoarea în masă, genocid – să se suprapună, în imaginaţia popoarelor, peste simbolul creştin al Sfântului Duh. Omul matur ştie că, la fel ca porumbelul păcii, și manifestele pentru pace, discursurile pentru pace şi chiar liturghiile pentru pace sunt, adesea, blasfemii şi arme de război. În dicţionar, semnificaţiile războiului şi păcii sunt foarte clar diferite, dar omul matur nu se refugiază din calea complexităţii lucrurilor într-un apel pueril la absoluturi verbale.

Egalitatea, libertatea, legea, ordinea, siguranţa şi alte mii de cuvinte au fost întipărite în mintea maselor precum un program de computer pentru a le activa în mod automat emoţii dorite de către

programator, făcându-le să iubească ceea ce trebuie să urască şi să urască ceea ce trebuie să iubească. Chiar şi speranţa, cheia către credinţă şi iubire, devine aici o armă împotriva spiritului când este materializată în aşteptarea unei lumi mai bune, a unei societăţi mai juste şi, în cele din urmă, în a face mai mulți bani. Isus a arătat clar că speranţa adusă de El nu este niciuna dintre acestea. Este speranţa de a face din fiecare dintre noi un nou Hristos, întruparea şi martorul Spiritului. Cel care acceptă mai puţin de atât va obține doar, în locul păcii lui Hristos, un stegulet ONU cu porumbelul lui Stalin pe el.

6 iunie 2014 Traducere: Anca Cernea

Profeții ruși

În urmă cu o sută de ani, intelectualii ruși cei mai legați de Biserica Ortodoxă se lăudau din toți plămânii, pretinzând că în secolul al XX-lea Rusia va conduce o mare revoluție spirituală destinată a salva lumea de corupția occidentală catolică – protestantă – evreiască – atee. Ceea ce a urmat a fost revoluția din 1917 și cea mai mare persecuție anticreștină a tuturor timpurilor.

Revoluția, la rândul ei, a promis un paradis al păcii, libertății și prosperității. Ceea ce a urmat a fost transformarea Rusiei și a altor țări din jurul ei în abatoare umane cum nimeni nu mai văzuse înainte, și nici nu ar fi putut să-și imagineze vreodată.

Întrebarea crucială de care dughiniștii și putiniștii fug speriați, precum gândacii de bucătărie, este următoarea: de două ori Rusia a promis să salveze lumea și a reușit doar să o facă mai asemănătoare cu iadul. E cazul să o investim cu un nou capital de încredere ca să o facă și a treia oară?

***

Încă un exemplu despre cați bani fac promisiunile rusești.

Una dintre primele decizii ale lui Leon Troțki, în calitate de ministru de externe al Rusiei Sovietice în 1917, a fost aceea de a divulga conținutul mai multor tratate secrete deosebit de compromițătoare, semnate între puterile combatante, și de a iniția o campanie mondială pentru abolirea oricăror secrete diplomatice. În acest efort, el a primit sprijinul entuziast al președintelui american de atunci, Woodrow Wilson, care a consacrat ideea într-una din celebrele sale „paisprezece puncte".

Ceea ce Wilson nu putea să prevadă, dar Troțki nu putea să ignore, era faptul că republica sovietică născută sub stindardul transparenței deja planifica și urma să se transforme în curând într-un nou tip de stat, până atunci necunoscut: un stat bazat în întregime pe secret, un stat configurat și condus de către poliția secretă. URSS a ridicat până la înălțimi de mare artă tehnica de a ascunde complet funcționarea mașinăriei sale de stat, în timp ce o scotocea și o expunea pe cea a națiunilor occidentale cu toată stridența și aprinderea scandalului.

14 aprilie 2014, (traducere de Anca Cernea)

Rusia nu există

În 2010, Aleksei L. Kudrin, ministrul rus de finanțe a declarat că cel mai bun lucru pe care rușii îl pot face pentru a ajuta „economia anemică a Rusiei este să fumeze și să bea mai mult, plătind astfel mai multe taxe".

Olavo de Carvalho:

Cultura rusă se compune în întregime din trei lucruri:

– idei filosofice și științifice prost copiate din Occident;
– visuri mesianice imperialiste amestecate cu puțină mistică ortodoxă;
– cretinisme materialist-dialectice;

Asta e TOT ce are Putin de oferit lumii. Și există imbecili cărora le curg balele în fața acestei oferte.

Oul și puiul

Mintea comunistă nu funcționează conform canoanelor psihologiei obișnuite, ci urmează o logică proprie, în care se amestecă, în doze imposibil de deosebit, abilitatea dialectică, auto-înșelăciunea isterică și minciuna psihopată.

Un articol al meu anterior a ridicat o întrebare interesantă în spațiul de comentarii: Dacă în sferele înalte sunt atât de mulți oameni care colaborează cu comunismul, cum de acesta nu a ajuns încă să stăpânească lumea?

Primul și cel mai evident răspuns este acela că, dacă prin „comunism” înțelegem regimul comunist și sistemul de proprietate comunist, ele nu sunt totuna cu mișcarea comunistă, ca rețea de organizații. Comunismul este absolut neviabil, dar, tocmai de aceea, mișcarea comunistă poate crește la nesfârșit, fără a fi vreodată obligată să-l realizeze, limitându-se, în schimb, să tot culeagă beneficii din ceea ce fură, uzurpă, prostituează și distruge pe drum.

Sunt două fâșii ale realității complet diferite care se amestecă într-o confuzie deconcertantă sub denumirea de „comunism”.

O analogie va face lucrurile mai clare. Nici un om nu poate trăi o viață rezonabilă pe baza unei nebunii, dar, chiar și așa, nimic nu îl împiedică să devină tot mai nebun: el se nenorocește, dar nebunia avansează. Forța nebuniei constă tocmai în faptul că se sustrage testului realității. Comuniștii nu pot realiza economia comunistă. Dacă au o imensă facilitate de a alinia turme întregi, care să lupte pentru acest scop irealizabil, este tocmai pentru că el este irealizabil, ceea ce echivalează cu a spune: inaccesibil oricărei evaluări obiective a rezultatelor. Nu va exista niciodată o economie comunistă despre care creatorii ei să spună: „Iată aici comunismul realizat. Puteți să ne judecați și să spuneți dacă ne-am îndeplinit sau nu promisiunile.” Ține de natura cea mai intimă a idealului comunist să fie o promisiune indefinit auto-amânabilă, imună, prin urmare, față de orice judecată umană. Prestigiul său aproape religios vine exact de aici: comunismul aduce Judecata de Apoi din ceruri pe pământ, dar fără o dată stabilită.

De aici, aparentul paradox al unei mișcări care, cu cât crește mai mult și câștigă mai multă forță, cu atât se îndepărtează mai mult de scopurile sale proclamate. Acestui paradox i se adaugă un al doilea: cu cât se îndepărtează mai mult de aceste scopuri, cu atât mișcarea este mai liberă să pretindă că a fost trădată și că are dreptul la o nouă oportunitate, de această dată cu mijloace mai „pure”. Dar paradoxul paradoxurilor se află într-un strat mai profund.

Dacă cineva spune că va face imposibilul, cu siguranță nu va face nimic, sau va face altceva. Dacă va face altceva, va putea da acelui lucru numele a ceea ce pretindea că va face, și susține, în acelaș timp, că el nu este încă, sau că nu este câtuși de puțin ceea ce avea el de gând. De aici ambiguitatea permanentă a discursului comunist, care se poate lăuda întotdeauna că este o mișcare puternică destinată unei victorii inevitabile și în același timp își poate minimaliza sau nega propria existență, jurând că ea este doar o „teorie a conspirației”, o invenție a lacheilor capitalismului.

E halucinant, dar se întâmplă în fiecare zi. Categoric, mintea comunistă nu funcționează conform canoanelor psihologiei obișnuite, ci urmează o logică proprie, în care se amestecă, în doze imposibil de deosebit, abilitatea dialectică, auto-înșelăciunea isterică și minciuna psihopată.

Tocmai de aceea creșterea vertiginoasă a mișcării comuniste însoțește, pari passu, nu decăderea capitalismului, ci escaladarea succesului său. Comunismul ca regim, ca sistem economic, nu există și nu va exista niciodată. Comunismul poate exista doar ca o mișcare politică ce trăiește din parazitarea capitalismului și, prin urmare, crește împreună cu acesta.

Dar, chiar dacă supraviețuiește și se și se întărește, corpul parazitat nu va ieși nevătămat din parazitare: limitat tot mai mult la funcția de furnizor de resurse și pretexte pentru parazit, el își va pierde treptat toate valorile morale, religioase și culturale care l-au inspirat inițial și, reducându-se la

mecanica jocului economic pur, devine din ce în ce mai ușor de criticat, pe măsură ce parazitul se împodobește cu întregul prestigiu al moralității și culturii.

Modus operandi al acestui parazitism este dublu: pe de o parte, economiile comuniste supraviețuiesc numai datorită ajutorului capitalist venit din afară. Pe de altă parte, în fiecare națiune, creșterea economiei capitaliste alimentează tot mai mult cultura comunistă.

Tocmai pentru că, nefiind câtuși de puțin viabilă, economia comunistă nu poate fi construită, comunismul militant obține victorie după victorie în efortul său de a transforma capitalismul într-o rablă infernală și lipsită de sens. Întreaga logică a comunismului, în cele din urmă, derivă din ideea hegeliană de „muncă a negativului", sau de distrugere creatoare.

Dar „distrugerea creatoare" este doar o figură de stil, o metonimie. Distrugerea unui lucru poate conduce la creșterea altui lucru dacă acesta este condus din interior de o forță creatoare proprie, care nu datorează nimic distrugerii. A aștepta ca distrugerea, prin ea însăși, să creeze ceva, e ca și cum ai vrea să iasă un pui dintr-un ou prăjit.

Diário do Comércio, 5 august 2014, Traducere: Anca Cernea

Istericii la putere și animalizarea limbajului I

Una dintre experiențele cele mai tulburătoare pe care le-am avut în viață a fost aceea de a realiza, iarăși și iarăși, de-a lungul anilor, că este imposibil să vorbești inimii, conștiinței profunde a indivizilor care și-au dat personalitatea autentică în schimbul unui stereotip de grup sau ideologic. Poți să le spui orice, să le arăți chiar și realitățile cele mai evidente și mai stridente, nimic nu-i atinge. Nu văd decât ce vor ei. Și-au pierdut flexibilitatea inteligenței. Au schimbat-o pentru un sistem fix de emoții repetitive, acționate de un reflex dement de auto-apărare de grup.

La început nu este vorba chiar de un schimb. Stereotipul este adoptat ca un costum, un semnal al identității, o parolă care facilitează integrarea a subiectului într-un grup social, și, eliberându-l din izolarea sa, îl fac chiar să se simtă mai uman. Apoi, identificarea progresivă cu valorile și obiectivele grupului va înlocui tot mai mult percepțiile directe și sentimentele originare cu o imitație schematică a comportamentelor și grimaselor mintale ale grupului, până ce individualitatea concretă, cu întregul său mister ireductibil, dispare sub masca identității colective.

Această transformare devine aproape inevitabilă atunci când unitatea grupului are un fundament emoțional puternic, așa cum se întâmplă în toate mișcările bazate pe un sentiment de „excluziune", „discriminare" și altele asemenea.

Nu mă refer, desigur, la cazurile reale de persecuție politică, rasială sau religioasă. Simpla reacție la o stare de lucruri în mod obiectiv periculoasă nu implică vreo deformare a personalității. Dimpotrivă: cu cât plângerile grupului sunt mai exagerate și mai lipsite de bază reală, cu atât mai ușor ele oferă militantului un Ersatz (înlocuitor de slabă calitate, n.t.) de identitate personală, tocmai pentru că nu are altă substanță decât emfaza însăși a discursului care le vehiculează.

Desensibilizării conștiinței profunde îi corespunde, în compensație, o hipersensibilizare de suprafață, o susceptibilitate pastișă, o predispoziție spre a se simți jignit sau amenințat de orice mărunțiș care s-ar opune voinței grupului. În cursul acestui proces, în mod inevitabil, amorțirea conștiinței individuale aduce după sine declinul inteligenței intuitive. Capacitățile intelectuale minore, pur instrumentale, precum raționamentul logic verbal sau matematic, pot rămâne intacte, dar nucleul viu al inteligenței, care este capacitatea de a cuprinde dintr-o privire sensul experienței directe, iese complet distrusă, uneori pentru totdeauna.

Ulterior, orice încercare de a face apel la mărturia interioară a acestor oameni este sortită eșecului. Experiența pe care ei o au privind situațiile trăite a devenit opacă, acoperită sub straturi groase de interpretări artificiale a căror putere de a exprima pasiunile de grup servește drept substitut, hipnotic de convingător, al percepției directe. Individul „simte" că exprimă realitatea directă atunci

când discursul său coincide cu emoțiile standardizate ale grupului, cu dorințele, temerile, prejudecățile și ura care constituie punctul de intersecție, locul geometric al unității de grup.

Aspectul cel mai crud dintre toate este acela că, deoarece acest proces însoțește pari passu progresul individului în domeniul limbajului de grup, tocmai cei mai afectați în inteligența lor intuitivă sunt aceia care ajung să se remarce în ochii colegilor lor și să devină liderii grupului. Un grad ridicat de imbecilitate morală coincide atunci cu reprezentativitatea perfectă care face din individ purtătorul de cuvânt prin excelență al intereselor grupului și, în aceeași măsură, îl înveșmântează cu o aură de calități morale și intelectuale perfect fictive. Nu cunosc nici un singur lider stângist, PT-ist (Partidul Muncitorilor, n.t.), gay-ist, africanist sau feminist care să nu corespundă punct cu punct acestei descrieri, care, la rândul ei, corespunde tabloului clasic al isteriei.

Istericul nu simte ceea ce percepe, ci ceea ce-și imaginează.

Când oratorul gay-ist arată cu degetul la prezența a o sută și ceva de homosexuali în rândul celor cincizeci de mii de victime ale omuciderilor, drept dovadă că ar exista o epidemie de violență anti-gay în Brazilia, este evident că simțul lui natural al proporțiilor a fost înlocuit cu hiperbolismul retoric al discursului de grup care, în teatrul minții sale, trece drept reacție autentică la experiența directă.

Când o soție americană, înarmată cu instrumente legale pentru a distruge viața soțului ei în cinci minute, continuă să se plângă de discriminarea femeii, ea, evident, nu simte situația ei reală, ci drama imaginară consacrată de discursul feminist.

Fidel Castro și prietenul LulaFidel Castro și Lula.

Când președintele cel mai răsfățat și mai blindat din istoria noastră (Lula da Silva, n.t.), se văicărește că a primit mai multe lovituri de bici decât Isus Hristos, el pur și simplu nu se vede pe sine: vede un personaj de fantezie, creat de propaganda de partid, și crede că acel personaj e el.

Toate aceste persoane sunt isterice, în sensul cel mai exact și mai tehnic al termenului. Și dacă nu simt nici realitatea situației lor personale imediate, cum ar putea ei să fie sensibili la apelul unui adevăr care nu ajunge la ei pe cale directă, ci prin cuvintele cuiva de care le e frică, pe care îl urăsc, și pe care nu reușesc să-l vadă decât ca pe un dușman care trebuie distrus?

Rădăcina oricărui dialog este dezinvoltura imaginației care se mișcă liber între perspective opuse, cum ar fi aceea a unui spectator de teatru care simte, ca și cum ar fi ale lui, emoțiile fiecăruia dintre personajele aflate în conflict. Acesta este, de asemenea, fundamentul iubirii de aproapele și al oricărei conviețuiri civilizate.

Prezența unui număr mare de isterici în posturile înalte ale unei societăți este o garanție a degradării tuturor relațiilor umane, a proliferării incontrolabile a minciunii, lipsei de onestitate și crimei.

Diário do Comércio, 12 decembrie 2012, (traducere de Anca Cernea)

Istericii la putere și animalizarea limbajului II

În penultimul stadiu al degradării culturale, limbajul își pierde orice referință la obiectele experienței, și se reduce la un ansamblu de semnale de recunoaștere de grup. Ceea ce spun indivizii nu mai are nimic de-a face cu fapte și lucruri dintr-o „lume" obiectivă, ci exprimă doar reflexul de simpatie sau antipatie cu care membrii unui grup îi deosebesc pe cei „dinăuntru" de cei „dinafară". Atunci când ascultatorul unui discurs spune că „este de acord" sau că „nu este de acord", asta nu înseamnă că cele auzite, în conținutul lor, reflectă sau neagă date accesibile ale experienței sale reale, ci doar faptul că vorbitorul a folosit clișeele de limbaj care par să-l identifice ca membru al grupului sau ca străin, ca „prieten" sau ca „dușman".

Odată dispărut de la orizont cadrul exterior ce ar trebui să servească drept mediator între vorbitor și ascultător, acordul sau dezacordul dintre aceștia se bazează acum doar pe semnalele unei identități colective recunoscute automat, așa cum este, între câini și lupi, mirosul organelor lor

genitale sau al urmelor lor de urină de pe jos. Semnalele sonore emise sunt în continuare aceleași cu cele ale limbajului uman, dar regula semantică imanentă este aceea a comunicării animale. Dar este, de asemenea, clar, că acest tip de recunoaștere nu poate exprima un acord în înțelesul profund și etimologic al inimilor care se întâlnesc.

Sentimentele personale nu sunt semne lingvistice, sunt date ale realității, care, tocmai de aceea, rămân inaccesibile uniformității codurilor de recunoaștere. Ar fi, într-adevăr, de neconceput ca o modalitate de comunicare incapabilă de a cuprinde măcar datele experienței exterioare și publice să poată aborda materia mult mai delicată a sentimentelor individuale. Acestea se retrag la subsolul inconștientului și inexprimabilului, ceea ce face și mai emfatice și viguroase, în compensație, ostentațiile afinității de grup. Reflexul de aprobare sau de repulsie este exprimat cu o atât mai feroce intensitate cu cât corespunde mai puțin individualității experienței interioare și cu cât reflectă doar dorința de identificare cu un grup prin ostilitatea față de grupul opus.

Nu este de mirare că, odată eliminată posibilitatea de a exprima sentimente personale autentice, codul uniform care le înlocuiește și le întunecă, apelează, cu o frecvență tot mai mare, la expresia directă și ostentativă a impulsurilor sexuale, care, deși sunt de o exasperantă repetabilitate mecanică, simulează, în această nouă panoramă a relațiilor umane, funcția îndeplinită anterior de mărturisirile intime. „A ieși din dulap", „a se autoasuma", a se exhiba cu nerușinare prin cuvinte sau gesturi, nu mai are nimic dintr-o mărturisire: este înscrierea publică într-un grup de presiune, premiată imediat de manifestări generale de solidaritate. Ultimul stadiu este atins atunci când acest tip de comunicare se răspândește în afara conversațiilor banale și dezbaterilor de prăvălie, și invadează sfera limbajului „cult" al ziarelor, dezbaterilor parlamentare și tezelor academice.

În mod aproape obligatoriu, ceea ce azi trece drept „argument", în aceste medii, este tiparul identificator care nu caută să conteste dovezile adversarului, nici măcar să-l seducă, ci doar să reitereze sprijinul celor care sunt de acord, să-și facă numărul, să-și crească puterea de presiune prin etalarea unei forțe colective unite, coerente, tot mai nerăbdătoare, tot mai intolerante. Nimeni nu dezbate pentru a arăta că are dreptate, ci doar pentru a-i separa, pe cei care sunt „de partea sa" de cei care sunt „de partea celorlalți".

Discuțiile nu mai au obiecte: doar subiecte.

Când, în urmă cu treizeci de ani, comuniștii își numeau dușmanii „reacționari", aceasta corespundea unei catalogări ideologice precise, cu urme perceptibile în realitatea. Astăzi, când feministele enragées sau gay-istul isteric strigă împotriva „elitei patriarhale conservatoare și sexiste", ei fac referire la o entitate cu desăvârșire inexistentă. Elita din această țară, ca de altfel și cea din Europa și Statele Unite ale Americii, este puternic feministă și gay-istă. Resturi de sexism mai subzistă doar în rândul claselor mai joase și un conservatorism moral autentic rămâne viu doar printre cei religioși, cărora le este interzis accesul în mediile chique.

Atunci de ce să ataci un dragon de hârtie? Tocmai pentru că este de hârtie. Nimic nu întărește și mai mult unitatea și agresivitatea unui grup de plin de ură decât atacul ușor, ieftin și lipsit de riscuri împotriva unui dușman imaginar. Din mers, adevăratul dușman, poporul creștin, este pictat în culorile respingătoare ale clasei capitaliste, care îl disprețuiește și îl marginalizează.

Dacă ar utiliza categorii sociologice obiective pentru a descrie situația, mai marii înflăcărați ai acestor mișcări ar trebui să recunoască faptul că nu luptă împotriva unei puteri discriminatoare, ci împotriva unor discriminați și persecutați, oameni fără nici o șansă în mass-media, în cariere universitare și sindrofiile de beautiful people. Ar fi foarte demoralizant.

Limbajul semnalelor animale evită acest pericol, sufocând realitatea sub apelul isteric al identității de grup.

Diário do Comércio, 06 mai 2013, (Traducere de Anca Cernea)

Dreapta și stânga, începutul și sfârșitul

Îi propun astăzi cititorului o scurtă cercetare a istoriei ideilor. Ea ar putea fi destul de greoaie la început, dar va da roade bune pentru înțelegerea multor fapte ale vieții actuale.

Inconstanța și varietatea discursurilor ideologice ale stângii și ale dreptei, ca să nu mai vorbim de inversările lor frecvente și grefările reciproce, fac atât de greu de înțeles conceptual diferența dintre aceste două curente politice, încât mulți cercetători au renunțat să o mai facă și au optat pentru a le lua drept simple etichete convenționale sau publicitare, fără vreun conținut precis.

Alții, văzând că zona de nediferențiere dintre ele se lărgește în timp, au concluzionat că acestea aveau sens la început, dar au devenit progresiv inutilizabile ca noțiuni descriptive.

În ciuda acestor obiecții rezonabile, denumirile de stânga și dreapta încă servesc unor grupări politice active care, adesea, dându-le o încărcătură emoțională puternică, le folosesc nu numai ca simboluri pentru a se auto-identifica, ci invers, ca indicatori schematici prin care își conturează în imaginație figura adversarului lor ideal și, o proiectează istoric asupra cutărui sau cutărui grup social.

Atunci când apare o situație paradoxală de acest fel, adică atunci când concepte prea fluide sau chiar goale de conținut au totuși o prezență reală, ca forțe istoric active, aceasta se întâmplă pentru că diferitele și contradictoriile lor definiții verbale nu sunt decât încercări parțiale și eșuate de a exprima un dat din realitate, un adevăr din experiență, a cărui unitate de semnificație, presimțită nelămurit, rămâne sub pragul conștienței personajelor implicate și nu poate fi deslușită decât prin analiza directă a experienței ca atare, adică luată independent de formulările ei verbale istoric înregistrate.

Altfel spus: distincția dintre dreapta și stânga există în mod obiectiv și este suficient de stabilă pentru a fi obiectul unui concept științific, dar ea nu constă în nimic din ceea ce dreapta sau la stânga spun fiecare despre sine sau una despre cealaltă. Constă într-o diferență dintre două percepții ale realității, diferență ce rămâne constantă în decursul tuturor variațiilor de semnificație ale termenilor respectivi și care, odată înțeleasă, permite elucidarea unității aflate dedesubtul acestor variații și explicarea modului în care acestea au devenit posibile istoric.

Cu ani în urmă am început să lucrez la o soluție pentru această problemă și, din când în când, mă întorc la ea din unghiuri diferite, observând întotdeauna că rămâne valabilă.

Soluția, într-o versiune dramatic prescurtată, este următoarea: dreapta și stânga, cu mult înainte de diferențe „ideologice” sau de program politic, sunt două moduri diferite de a experimenta timpul istoric. Aceste două moduri sunt ambele înrădăcinate în mitul fondator al civilizației noastre, narativul biblic, care merge de la un „început” către un „sfârșit”, de la Facere la Apocalipsă. Vă rog să rețineți că începutul se află într-un trecut atât de îndepărtat, anterior chiar și măsurării timpului uman, încât nici măcar nu poate fi conceput istoric. Începe într-un „pre-timp”, sau „non-timp”. Începe în veșnicie. Sfârșitul, la rândul său, nu poate fi nici el considerat drept capitol al secvenței temporale, pentru că este încetarea și depășirea parcursului istoric, „sfârșitul timpurilor”, atunci când succesiunea momentelor trăite se reabsoarbe în simultaneitatea eternității. Totalitatea timpurilor, prin urmare, are loc „în interiorul” eternității, exact așa cum orice cantitate, oricât ar fi de imensă, este o submulțime a infinitului. Sf. Apostol Pavel a exprimat aceasta într-un mod exemplar, zicând: „În El [în Dumnezeu, în infinit, în veșnicie] trăim, ne mișcăm și suntem [acționăm și existăm istoric, adică în timp].” A fi încadrat în montura veșniciei este un element esențial al structurii înseși a timpului. Fără a avea ca reper simultaneitatea, succesiunea ar fi imposibilă: însăși ideea de timp s-ar prăbuși într-o pulbere de clipe fără legătură între ele. Nu trebuie, prin urmare, să ne mire că formarea conștiinței istorice a avut loc în cadrul moștenirii iudeo-creștine, ca unul dintre roadele cele mai tipice ale acesteia. Dar atunci când, între secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, această conștiință se consolidează ca domeniu independent și înflorește într-o varietate de manifestări, între care „știința istorică”, „filosofia istoriei”, precum și moda ideilor de „progres” și „evoluție”, în aceeași clipă montura veșniciei dispare, iar dimensiunea temporală ajunge să ocupe întregul câmp vizual dominant din punct de vedere social.

Unul dintre primele consecințe ale acestei restrângeri a orizontului este ceea că ideile de „început" și „sfârșit", care deja nu se mai referă la o dimensiune supratemporală, ajung să fie concepute drept simple capitole „în interiorul" timpului – o lipsă de coerență aproape comică, ce va infecta cu germenii iraționalității multe realizări ale unei științe ce se anunța promițătoare. Printre nenumăratele manifestări ale teratologiei intelectuale, ce absorb de atunci atenția oamenilor de bine, se remarcă, de exemplu, încercările de a data începutul timpurilor pornind de la un presupus început al materiei, ca și cum legile care au determinat formarea materiei nu ar fi trebuit să-l preceadă dintotdeauna; sau eforturile patetice de a cuprinde întregul ansamblu al parcursului istoric într-un sistem de „legi", care chipurile ar duce la un anumit stadiu final, ca și când acel stadiu final ar fi altceva decât un alt eveniment dintr-o secvență destinată să continue fără un termen previzibil.

Dacă în sferele superioare ale gândirii înfloresc atunci peste tot concepții puerile, care parazitează atenția pentru câteva decenii, pentru ca apoi să fie aruncate la lada de gunoi a uitării, tulburarea generală a percepției timpului nu putea să nu se manifeste, de asemenea, și chiar cu o claritate mai mare, în domenii mai grosiere ale activității mentale umane, cum ar fi politica. Iar aici, reperele eterne ale timpului, reduse la capitole specifice ale secvenței temporale, ajung să fie experimentate ca două simboluri legitimatoare ale autorității politice.

Pe de o parte, simpla vechime temporală a puterii existente (care, în realitate, putea să nici nu fie chiar atât de veche, ci doar mai veche decât cea a dușmanilor săi), părea a o investi cu o aură cerească. Faimosul „drept divin al regilor", care de fapt nu era o instituție foarte veche, ci rezultatul mai mult sau mai puțin recent al tăierii cordonului ombilical ce lega puterea reală de autoritatea Bisericii, nu este decât traducerea în limbaj juridico-teologic a unei trăiri a timpului care identifica vechimea relativă cu originea absolută.

Pe de altă parte, perspectiva Judecății de Apoi, cu răsplătirea celor drepți și pedepsirea celor răi, o dată cu resorbția timpului în veșnicie, a fost înghesuită în interiorul imaginii viitoare a unei împărății pământești a dreptății și a păcii, a unui sistem politic desăvârșit, care, în mod paradoxal, ar fi, în același timp, sfârșitul istoriei și continuarea istoriei.

Aceasta este originea respectivă a „reacționarilor" sau „conservatorilor" și a „revoluționarilor" sau „progresiștilor". Dreapta și stânga modernă rezultă din adaptări degradante ale unor simboluri mitologice, răpite veșniciei, comprimate în dimensiunea temporală și preschimbate în zei de ocazie.

Este evident că, în structura timpului real, nu există nici vechime sacră nici apocalipsă terestră – nici drept divin al regilor nici carisma profetului revoluționar. Ele sunt, și una și cealaltă, mai puțin decât mituri (pentru că eu folosesc termenul „mit", în sensul nobil al narativului arhetipal, și nu ca opus al „adevărului"). Regele nu este puterea lui Dumnezeu și revoluționarul nu este un profet. Sunt doar doi indivizi care se cred importanți, primul pentru că ia vechimea familiei sale drept începutul timpurilor, al doilea pentru că atribuie proiectelor sale de guvernare măreția mitică a Judecății de Apoi.

Dreapta și la stânga au trecut prin nenumărate variații și combinații și de-a lungul ultimelor două secole. Dar, oriunde se profilează cu forță suficientă pentru a se confrunta pe scena politicii, această distincție rămâne în fundalul discursurilor lor respective: dreapta este ceea ce se legitimează în numele vechimii, al experienței consolidate, al cunoașterii dobândite, al siguranței și al prudenței, chiar și atunci când, în practică, uita experiența, disprețuiește cunoașterea, și, comițând tot felul de nesăbuințe, pune în pericol siguranța generală; stânga este aceea care își arogă în prezent autoritatea și prestigiul unei frumoase lumi viitoare a dreptății, păcii și libertății, chiar și atunci când, în practică, răspândește răul și nedreptatea în doze mai mari decât tot ceea ce s-a acumulat în trecut.

Faptul că, de atâtea ori conținuturile discursurilor de dreapta și de stânga se amestecă și se confundă se explică ușor de prin însăși precaritatea simbolurilor lor inițiale de referință – vechimea și viitorul -, care, neputând descrie realitatea concretă, cer în mod dialectic să fie completate de contrariile lor, făcând să răsară, în cadrul fiecăreia dintre cele două regiuni de mentalități aflate în luptă pentru a se deosebi și a se întrece una pe alta, o zonă care nu este antagonică adversarei sale,

ci este imitația ei. Astfel, de exemplu, permanența conservatoare poate fi proiectată în viitor, într-un fel de utopie a existentului, ca aventurile coloniale prin care regii promiteau răspândirea credinței. Și astfel, ipotetica lume viitoare a revoluționarului caută să se înveșmânteze în prestigiul începuturilor, prezentându-se ca restaurația unei vârste de aur pierdute, ca în teoria „bunului sălbatic” a lui Rousseau, sau în „comuna primitivă” a lui Karl Marx. Este inevitabil, prin urmare, ca, în conținutul discursurilor lor, să se confunde uneori, dar numai retoric, pentru că, în sfera acțiunii practice, atât reacționarul cât și revoluționarul sunt fiecare atașați ferm de orientarea sa în timp.

Prin această distincție, este posibil să se înțeleagă unitatea dintre diferitele tipuri istorice de conservatorism și stângism, a căror varietate, altfel, ne-ar dezorienta. Un adept al capitalismului liberal clasic, prin urmare, ar putea fi un stângist în secolul al XVIII-lea, pentru că paria pe o utopie de libertate economică, a cărei experiență concretă nu o avea într-un univers al mercantilismului și etatismului monarhic. Dar este un conservator în secolul al XXI-lea, deoarece vorbește în numele experienței a două secole de capitalism modern și deja nu mai încearcă să ajungă la un paradis libertarian, ci doar să păstreze, cu prudență, intacte, mijloacele de acțiune ce s-au dovedit capabile să promoveze prosperitatea generală. Poate, însă, să devină un revoluționar în clipa următoare, atunci când pariază pe faptul că expansiunea generală a economiei de piață va produce utopia globală a unei lumi fără violență. În fiecare etapă a acestor transformări, coeficientul de stângism și conservatorism al poziției sale poate fi măsurat cu o precizie rezonabilă.

Este inevitabil, de asemenea, ca cel puțin în anumite momente ale procesului, cei de stânga și cei de dreapta să se înșele profund în aprecierea proprie sau a adversarilor lor. De partea celor de dreapta, atât în prezent, cât și de-a lungul întregului secol XX, marea iluzie este aceea a echivalenței. Fiindcă sunt obișnuiți cu ideea că dreapta și stânga există, ca date mai mult sau mai puțin stabile ale ordinii democratice, ei cred că această ordine poate fi păstrată intactă și că, pentru aceasta, este posibilă „educarea” stângiștilor, așa încât ei să respecte regulile jocului și să nu mai încerce să distrugă ordinea existentă. De partea stângistă însă, această acomodare este imposibilă. În lumea celor de dreapta pot exista oameni de dreapta și de stânga, dar, în lumea stângiștilor, numai stângiștii au dreptul de a exista: venirea împărăției stângii constă, în esență, în eliminarea tuturor celor de dreapta, eradicarea completă a autorității vechiului. Din aceste motive, SUA și-au retras pașnic trupele din țările europene ocupate după Cel de-al Doilea Război Mondial, crezând că rușii vor face la fel, în timp ce rușii, dimpotrivă, trebuiau să rămână acolo oricum, deoarece, din perspectiva revoluției, sfârșitul unui război era doar începutul altuia și altuia și altuia, până la extincția definitivă a capitalismului. Succesiunea aproape incredibilă de eșecuri strategice ale dreptei în lume se datorează, în fond, unei limitări structurale a conservatorismului: eliminarea completă a stângii ar fi o utopie, dar dreapta nu poate deveni utopică fără a înceta să fie ceea ce este și a deveni ea însăși revoluționară, absorbind valori și simboluri ale stângii până la distrugerea ordinii statornicite pe care dorea să o păstreze. Fascismul, așa cum a demonstrat ca Erik von Kuenhelt-Leddin în clasicul “Leftism: From De Sade and Marx to Hitler and Marcuse” (1974), se naște din stânga și ia pe sus dreapta, în iluzia suicidă a revoluției contra-revoluționare. A fi de dreapta înseamnă a oscila permanent între o toleranță debilitantă și accese periodice de ură răzbunătoare necontrolată și aproape întotdeauna zadarnică. Dar, dreapta din Brazilia este în descompunere de decenii și nu are niciun haz să vorbim despre ea.

Stânga, la rândul său, fiindcă se sprijină integral pe imaginea în mișcare a unui viitor ipotetic, nu poate să se judece pe sine însăși după standardele existente în prezent, condamnate „a priori”, ca rezidii ale unui trecut abominabil. Singurul său angajament este față de viitor, dar cea care inventează acest viitor, și îl modifică după necesitățile strategice și tactice ale prezentului, este ea însăși. Printr-o fatalitate constitutivă a simbolului său fondator, ea este întotdeauna legiuitorul, care, neavând nici o autoritate deasupra lui, legiferează în cauza proprie, face ce vrea, și, în ochii săi, are dreptate în toate împrejurările, îmbătându-se în contemplarea deșartă a unei imagini de puritate și sfințenie infinite, chiar și atunci când se bălăcește într-o mocirlă de crime și fărădelegi incomparabil

mai mari decât toate relele din trecut, pe care promitea să elimine. A fi de stânga înseamnă a trăi într-o stare de dezorientare morală profundă, structurală și incurabilă. Înseamnă a-ți afunda mâinile în sânge și fecale, jurând că le scalzi în apele purificatoare ale răscumpărării divine.

De aceea, nu ar trebui să surprindă faptul că partidul cel mai tâlhăresc, cel mai criminal, cel mai pervers dintre toate din istoria noastră, partidul prieten cu narco-guerrilheiros și dictatori genocidari, partidul care a aplaudat lichidarea a zeci de mii de cubanezi neînarmați, în timp ce o condamna cu paroxisme de indignare pe cea a trei sute de teroriști brazilieni, partidul care condamnă atentatele cu bombă atunci când au loc în din Spania, și le aplaudă pe cele săvârșite în Brazilia, partidul care a instituit corupția și șpaga ca sistem de guvernare, este, de asemenea, partidul care se bate în piept cel mai tare, atribuindu-și cele mai înalte merite și ridicându-se în slăvi.

A fi de stânga înseamnă a fi exact asta.

***

Dreapta și stânga sunt politizări ale unor simboluri mitologice, al căror conținut originar a devenit inaccesibil în experiența obișnuită. Ele vor exista atât timp cât vom rămâne în ciclul modern, a cărei soartă esențială, așa cum bine a văzut Napoleon Bonaparte, este aceea de a politiza totul și de a ignora tot ceea ce este mai presus de politică. Ele nu vor exista pentru totdeauna. Dar, atunci când vor înceta să mai existe, politica va fi pierdut cel puțin o mare parte din spațiul pe care l-a uzurpat altor dimensiuni ale existenței.

Diário do Comércio, 1 nov 2005

Dezarmați copiii!

În orașul Mount Carmel, Pennsylvania, o fetiță de cinci ani a fost suspendată de la școală pentru că și-a amenințat colega cu un pistol de plastic roz, ce trăgea… balonașe de săpun.

În fața iminenței trecerii de la vorbe la fapte, periculoasa micuță a fost în mod providențial dezarmată de autoritățile competente și supusă pedepsei prevăzute de înțeleptul regulament școlar.

O armă foarte periculoasă. O armă foarte periculoasă.

Aceasta este dovada că SUA ar face mai bine să interzică imediat toate jucăriile în formă de arme, fie că acestea trag balonașe de săpun, ghemotoace de pluș sau bilețele cu „te iubesc” și să-i oblige pe toți copiii să se joace de-a gospodina, indiferent de sex, ca nu să cultive dorința malignă de a trage într-o bună zi în vreun bandit înainte ca banditul să tragă în ei.

Dar marea națiune din nord nu a ajuns încă la acest stadiu superior de civilizație care i-a permis țării noastre, prin această măsură profilactică și prin suprimarea drastică a comerțului cu arme între adulți, să aibă de 4,5 ori mai multe asasinate prin împușcare pe an decât cruda societate yankee, deși are cu 100 milioane de locuitori mai puțin și de treizeci de ori mai puține arme legale în circulație.

Eu însumi sunt un exemplu viu al pericolului extrem de a-ți lăsa copiii se joace cu arme. Mi-am petrecut copilăria încearcând să fiu Roy Rogers sau Hop-Along Cassidy și, când m-am făcut mare, am ajuns asasin intelectual de idioți, un rău ce ar fi putut fi evitat dacă, pe vremea mea, în locul unei indecente facilități a accesului la pistoale și puști de plastic, ar fi existat Teletubbies, Menudos și dl.Luiz Mott (liderul mișcării gay din Brazilia, promotor ostentativ al pedofiliei, n.t.). Din păcate, acestea au apărut doar în jurul anilor ’90 ai secolului al XX-lea, atunci când sufletul meu era deja corupt.

Dar, câteodată, copilașii, această parte de temut a speciei umane, zădărnicesc cele mai bune intenții ale adepților dezarmării și descoperă mijloace neobișnuite și patologice de a se deda practicii violenței ucigașe. Într-o școală din Maryland, doi băieți au suferit aceeași pedeapsă ca fetița din Pennsilvanya deoarece, neavând arme de plastic sau de lemn la îndemână, dar, cu toate acestea, hotărâți să se joace de-a hoții și vardiștii, schimbau focuri cu pistoale imaginare, formate din arătător și degetul mare, unul imitând țeava pistolului, celălalt percutorul. Într-o situație atât de neobișnuită,

educatorul neputând să confiște echipamente militare inexistente, nici să taie degețelele asasine, are o singură cale de urmat: să investigheze științific de unde au scos băieții ideea extravagantă ca polițiștii și banditii ar putea schimba focuri de armă, iar apoi să-i supună unui riguros sensitivity training, spre a-i face să înțeleagă că aceste două categorii profesionale niciodată nu se dedau unor astfel de practici.

Aici, iarăși, vecinii noștri de la nord ar avea multe de învățat din experiența braziliană. Pe la noi, nu numai că le luăm copiiilor armele din mână, ci le luăm și din minte, îndreptându-le atenția, încă de la cea mai fragedă vârstă, către practici mai sănătoase ca masturbația solitară sau colectivă și de ambele sexe.

Din păcate, duritatea implacabilă a universului reacționar a împiedicat această măsură salutară să producă efectele scontate. Forțe malefice s-au coalizat pentru a zădărnici inițiativele cele mai frumoase ale guvernanților noștri luminați și ale intelectualilor progresiști.

Într-o adevărată conspirație ce vizează în special compromiterea mass-mediilor noastre, atât de vrednice de respectul și considerația noastră, care cu grijă maternă ne avertizează zi de zi cu privire la epidemia în creștere a violenței asasine în SUA, numărul total de omucideri din acea țară a scăzut cu nerușinare în ultimele trei decenii, trecând de la 9,8 la suta de mii de locuitori în 1981 la mai puțin de jumătate (4.7) în 2011, în ciuda creșterii prodigioase a numărului de arme legale aflate în posesia populației civilile.

În țara noastră, dimpotrivă, printr-un control al armelor din ce în ce sever, prin interzicerea totală a jucăriilor în formă de arme și prin campaniile succesive de predare voluntară către guvern a revolverelor, pistoalelor, puștilor și carabinelor, numărul de omucideri s-a dublat în aceeași perioadă, ajungând la 36 la suta de mii de locuitori în 2010. Oh, lume nedreaptă!

Rio de Janeiro, 26 august 2012: doi tineri dintr-o bandă din favela Antares, cu armele lor. Zona se afla sub controlul traficanților de droguri (cocaină, marijuana).Rio de Janeiro, 26 august 2012: doi membri înarmați ai unei bande din favela Antares. Zona se afla sub controlul traficanților de droguri (cocaină, marijuana).

Cu toate acestea, continuă să existe în republica americană minți lucide și curajoase, precum aceea a președintelui Barack Hussein Obama, care promit să elimine prin interzicerea armelor cele opt mii de omoruri anuale ce se constată acolo. Este adevărat că pe aceeași perioadă de un an, conform statisticilor oficiale, patru sute de mii de cetățeni și cetățene americani/e își salvează viața apărându-se cu focuri de armă de criminali în serie, violatori, tâlhari etc. Din păcate, sufletele împietrite ale reacționarilor și ale membrilor National Rifle Association se încăpățânează să refuze a pricepe că pentru a împiedica opt mii de omoruri merită să promovezi alte 392.000.

Diário do Comércio, 27 ianuarie 2013, (traducere de Anca Cernea)

Dreapta, stânga și moderația

Dacă aș da pe stradă peste vreunul dintre politicienii noștri așa-numiți de „dreapta", i-aș pune următoarea întrebare: „Vrei dumneata să distrugi stânga, s-o distrugi politic, social, cultural, astfel încât ea să nu se mai ridice vreodată în picioare, și însuși faptul de a fi stângist să devină o rușine pe care nimeni să nu îndrăznească să o mărturisească în public?"

Sunt sigur că răspunsul nefericitului va fi „Nu" și va fi, probabil, însoțit de grimasele obișnuite de pretins dezgust cu care băieții buni de dreapta se distanțează de orice fel de „extremism".   Ei bine, faptul este că ceea ce dreapta nu vrea să facă stângii este ceea ce stânga deja i-a făcut dreptei.

Moderaților le place și cu unii, și cu alțiiModeraților le place și cu unii, și cu alții

La urma urmei, nevoia de a-și etala moderația o simte numai acela care se rușinează de propria sa opinie într-atât încât recunoaște, cu capul în jos și cu umilință, că ea are o oarecare valoare numai când este utilizată în doze moderate. În doze moderate, fiule, până și stricnina are o valoare. Doar că ceea ce este fără îndoială bun, cum ar fi inteligența, frumusețea, sfințenia sau de sănătatea, valorează cu atât mai mult cu cât este mai mare doza. Stânga a reușit să-i convingă chiar și pe

oamenii de dreapta că nicio doză de stângism nu este excesivă, așa încât dl. Luis Inacio Lula, vânzându-și o imagine de moderat, nu se jena să prezideze Forumul de la Sao Paulo de mânuță cu un notoriu extremist, asasin și traficant de droguri, dl. Manuel Marulanda (șef al grupării narco-teroriste FARC, din Columbia n.t.), și cu atât mai puțin s-a sfiit vreodată să-i fie partener d-lui Fidel Castro, care este extremismul de stânga întrupat.

Deja bărbații „dreptei" – spun „bărbați" cum grano salis („nu chiar în serios", n.t.)- ar prefera să moară, mai curând decât să fie văzuți alături de cineva care le pare a fi mai de dreapta decât ei.

Diário do Comércio, 8 ianuarie 2013, (traducere de Anca Cernea)

Cine comandă în lume?

Din lecturile mele de tinerețe, de acum peste patru decenii, puţine întrebări m-au impresionat mai mult decât aceea care dă titlul celei de-a doua părţi a Revoltei Maselor, de José Ortega y Gasset: „Cine comandă în lume?"

Filozoful nu formula această întrebare în sens metafizic – atunci i s-ar fi putut răspunde prin ceva de felul: „Dumnezeu", „hazardul", „soarta" -, ci în sens geopolitic și ajungea la concluzia că este regretabil că Europa şi-a pierdut poziţia de conducere, cedând locul Rusiei și Statelor Unite ale Americii.

Răspunsul părea dislocat faţă de întrebare. Statele, națiunile, guvernele şi continentele nu comandă. Cei care comandă sunt indivizii şi grupurile care le controlează pe acestea. Înainte de geo-politică, este politica pur şi simplu. Iar aici totul devine formidabil de complicat. Este ușor să observi ce state sau țări predomină asupra altora. Dar să afli cine comandă cu adevărat într-un stat sau o țară – și prin acestea, în altele – este o provocare intelectuală mai de temut decât îşi poate imagina analistul politic obişnuit.

Verbul „a comanda" vine din latinescul manus dare: cel care comandă îşi împrumută mijloacele de acțiune („mâna" lui) pentru ca alţii să realizeze ceea ce a gândit el. Un conducător dă ordine subordonaților săi, dar studiind bine lucrurile, veți vedea că doar foarte puțini lideri din istorie – un Napoleon, un Stalin, un Reagan – au fost ei înșiși creatorii ideilor pe care le-au realizat. Teoreticienii timpurii ai statului modern au nimerit foarte exact, atunci când au inventat expresia „putere executivă": în general, omul de la guvernare este executorul unor idei pe care nu el le-a conceput, nici nu ar avea capacitatea – sau timpul – de a le concepe. Iar cei care au conceput aceste idei au fost aceiași cu cei care i-au dat lui mijloacele de a ajunge la guvernare, în scopul de a le realiza. Cine sunt aceştia?

Punând întrebarea pentru cazul specific al Statelor Unite, sociologul Charles Wright Mills, unul dintre mentorii Noii Stângi, a publicat în 1956 cartea (care va deveni un clasic) The Power Elite, Elita Puterii. Răspunsul pe care l-a găsit el lua forma unei ţesături foarte complicate de grupuri, familii, corporații, servicii secrete oficiale și neoficiale, secte, cluburi, biserici și cercuri de relații personale, unele aflate la vedere, altele discrete, incluzând amante şi call girls. Clasa politică, ce culmina în persoana conducătorului nominal, apărea acolo ca spuma la suprafața unor ape întunecate.

Mills era, în mod evident, pe drumul cel bun, dar a murit în 1962 și nu a avut ocazia de a asista la un fenomen la apariţia căruia a ajutat şi el: Noua Stângă a devenit ea însăși elita puterii și a pierdut orice interes pentru „transparență". Dimpotrivă: s-a străduit să se afunde în opacitate până într-atât, încât a pus un complet necunoscut la președinția celei mai puternice ţări din lume și l-a înconjurat cu un zid de protecție, ce blochează orice încercare de a descoperi cine este el, ce a făcut, cu cine umblă, şi ce interese reprezintă. Dacă vrei să-ţi faci o idee despre ce face elita puterii în SUA, trebuie să cauţi informații la celălalt capăt al spectrului ideologic: conservatorii sunt actualii moștenitori ai tradiției studiilor inaugurate de Wright Mills.

Datorită lor, astăzi elita globalistă fabiană, nucleul viu al puterii, aflat, practic, în spatele tuturor guvernelor occidentale, a devenit vizibilă până aproape de obscenitate, în componența sa și în detaliile modului său de operare, făcând ridicolă insistența unora de a o denumi „putere secretă".

Căutați pe Google expresiile „Council on Foreign Relations", „Bilderberg", „Trilaterală" şi altele asemenea, și veţi obține mai multe informații decât ar putea procesa neuronii voştri în următorii zece ani – informații al căror nivel de credibilitate variază de la dovada științifică până la totala invenţie.

În schimb, se cunoaşte puțin sau aproape nimic despre sursele profunde ale puterii din Rusia, China și țările islamice. Chiar și descrierile pe care le avem privind clasa conducătoare vizibilă din acele regiuni ale globului sunt schematice și superficiale, imposibil de comparat cu meticulosul Who's Who al elitei occidentale. Acest lucru este ușor de explicat prin diferențele în accesul la sursele de informaţie. Un lucru este să cercetezi în arhive și biblioteci occidentale, sub protecția legilor și instituțiilor democratice, putând chiar, în Statele Unite, străpunge bariera relei-credinţe oficiale prin Freedom of Information Act. Un lucru total diferit este să încerci să ghiceşti ce se petrece în spatele zidurilor impenetrabile ale establishment-ului ruso-chinez.

Nici KGB-ul, nici serviciile secrete ale Chinei nu a dat vreodată acces cercetătorilor independenți. Chiar și arhivele Partidului Comunist al URSS au fost din nou închise, după o scurtă perioadă de toleranță, motivată nu de vreo dragoste subită de libertate, ci de convingerea iluzorie, ulterior dezminţită, că cercetătorii occidentali ar fi fost în cea mai mare parte simpatizanţi ai regimului sovietic.

În lumea islamică, dedesubtul clasei conducătoare și colcăielii de grupări teroriste, se extinde o rețea de nepătruns de organizații ezoterice, unele milenare, a căror putere de influență este mult diferită de la o țară la alta și de la o epocă la alta. Aceste organizații, care constituie nucleul spiritual al Islamului, garanția profundă a unității sale civilizaționale, și, pe termen lung, condiţia posibilităţii exapansiunii islamice mondiale, continuă să fie complet necunoscute analiștilor politici occidentali, jurnaliştilor sau mediilor academice.

Diferența de vizibilitate dintre marile sisteme globaliste aflate în dispută este sursa unor erori catastrofale în descrierea conflictului de putere din lume. În articole viitoare voi explica unele dintre aceste erori.

Diário do Comércio, 07 nov 2012, (traducere de Anca Cernea)

Electorat și militantism

Această serie de articole a fost scrisă de Olavo de Carvalho în 2010, înaintea alegerilor prezidenţiale din Brazilia.

Veţi vedea de ce seria despre militantism este importantă pentru dreapta românească, deşi nu vorbeşte de România, ci de o ţară aflată la antipozi.

Dreapta românească – despre care sperăm cu toţii să se definească politic, să fie o dreaptă adevărată, curajoasă, principială, lucidă – va trebui să înţeleagă bine cu ce se confruntă în lupta politică, să renunţe la iluzii.

Stânga nu e nicidecum „o dreaptă în oglindă", o forţă politică de aceeaşi natură cu dreapta, de care diferă doar ca doctrină.

Stânga, în cazul României, e o caracatiţă uriaşă provenită din regimul comunist, ilegitim şi criminal, caracatiţă care nu se mulţumeşte decât cu puterea absolută, Partidul-Stat. Ea e obişnuită să deţină controlul asupra instituţiilor Statului, economiei, politicii, mass-mediei. Reacţionează violent şi agresiv chiar şi numai la ideea de a pierde parţial acest control – e şi explicabil, ceea ce ar pierde este enorm, bani, putere, privileii, dar, mai ales în ultimul timp, se conturează şi perspectiva puşcăriei, întrucât imperiul construit de stânga de atâtea decenii e constituit din crime şi din fraude, iar

Băsescu a reuşit să facă în aşa fel încât justiţia să înceapă să funcţioneze chiar şi în privinţa unor infractori care se credeau mai presus de lege.

În cazul Braziliei, stânga e tot o caracatiţă, revoluţionară, în curs de a instaura comunismul, dar se comportă foarte asemănător tovarăşei ei din România. Nu se mulţumeşte cu altceva decât controlul total asupra societăţii, nu se supune, decât aparent, jocului democratic, urmăreşte, de fapt, o preluare ireversibilă a ţării. Nu acceptă alternanţa la guvernare, decât tactic, până se vede la putere. Ca şi în România, în Brazilia, caracatiţa stângii are conexiunile ei mafiote, crimele ei nelustrate din trecut – când acţiona mai ales prin terorism, la comandă sovieto-cubaneză – precum şi enorme afaceri de corupţie. Militanţi ei sunt extrem de bine antrenaţi şi dresaţi ideologic în tehnica revoluţionară de tip gramscist, care se bazează în cea mai mare măsură pe cucerirea, în primul rând, a hegemoniei culturale, ocupând tot mai mult spaţiu în discursul public, mass media, educaţie, Biserică, biblioteci.

Din acest motiv, nici în România, nici în Brazilia, lupta politică nu se duce numai la nivel de competiţie electorală. Obiectivul acestei lupte nu este doar obţinerea unor funcţii politice nominale. Dreapta nu trebuie să se bazeze doar pe electoratul volatil pe care îl cheamă s-o sprijine din 4 în 4 ani. Are şi ea nevoie de militanţi, cultivaţi, pregătiţi şi motivaţi. Pentru că stânga are militanţi, armate de trepăduşi, agitatori, propagandişti, răspândaci, activişti, care ştiu să se infiltreze în toate instituţiile Statului şi nu vor altceva decât controlul total al societăţii, de la cultură, până la economie – toate aceste domenii constituind, din punctul de vedere al stângii, câmpul de bătaie al luptei politice.

Din păcate, deocamdată, dreapta pare să înţeleagă prin „luptă politică” numai activităţile legate de alegeri.

Dacă lucrurile rămân aşa, dreapta va fi condamnată să fie mereu „învinsă de Securitate” – şi chiar dacă câştigă, oficial, alegeri, să nu poată guverna, din cauza sabotajului militanţilor stângii, sau să se transforme în marionetă a stângii – întâi să judece şi să vorbească în termenii stângii, apoi să guverneze cum vrea stânga. (Anca Cernea)

Electorat și militantism

Diferenţa dintre electorat şi militantism este cea dintre un gaz şi un solid. Primul se poate concentra asupra unui punct pentru câteva momente, dar, în cele din urmă, va fi dispersat în aer în mod spontan. Cel de-al doilea poate fi mutat din loc doar cu un oarecare efort, proporţional cu masa şi greutatea sa.

Următoarele alegeri vor pune faţă în faţă rezistenţa masivă şi greutatea formidabilă a celui mai mare militantism organizat care a existat vreodată în ţară, substanţei gazoase a unui electorat comprimat în grabă, anarhic, într-un vas care curge din toate părţile.

Masa de militanţi, antrenată pentru a comite fără remușcări toate crimele necesare perpetuării la putere a conducerii sale, deja a transmis clar mesajul că orice încercare de a face publice aceste crime va fi considerată drept un atac la democraţie şi – în aceşti termeni – „împotriva libertăţii presei”. Nu fiți surprinși de enormitatea acestei afirmaţii. Ea nu face decât să arate că inversarea revoluţionară dintre subiect şi obiect a devenit deja automată în mintea maselor militante, într-atât încât este deja o a doua natură. Nici o doză de fapte şi argumente nu poate face nimic în această situație. Nu poate face nimic în această situație judecata pasageră şi difuză a milioanelor de alegători. Militantismul nu este o tendinţă de opinie: este o forţă fizică.

Problema, prin urmare, nu este a şti cine va câştiga alegerile: este a ști dacă această forță poate fi controlată doar prin simpla presiune a unui gaz. Odată încheiate alegerile, din două una: fie

militantismul va ieși mai puternic, fie mai furios. Pericolul pe care îl reprezintă este aceeaşi în ambele cazuri.

Spun asta pentru un motiv foarte simplu. Un partid politic există pentru a concura pe funcții elective, a le ocupa un anumit timp şi a ceda locul partidelor adversare, atunci când a fost învins în alegeri. Încap în această definiţie PSDB, DEM, PMDB şi alte câteva grupări. Dar masa de militanți PT şi pro-PT s-a născut şi s-a constituit pentru obiective infinit mai ample decât cele ale oricăruia dintre aceste partide. Ea funcţionează pe toate fronturile vieții sociale şi culturale, cu scopul schimbării complete şi ireversibile a societății – ceea ce înseamnă controlul definitiv, și nu doar temporar, monopolist, și nu împărțit, al mijloacelor de acţiune politică. Ea nu ocupă spații pentru termenul unei gestiuni, ca un candidat ales: le ocupă odată pentru totdeauna, luând drept ameninţare de „lovitură de stat" orice încercare de a o scoate de pe teritoriul cucerit.

Dacă va câştiga, sistemul PT va trece cu siguranţă la „saltul calitativ", care se pregăteşte de mai mult de două decenii pentru a înlocui guvernul de tranziţie (căci așa se autodefinește guvernul lui Lula în discuţiile interne ale partidului), începutul „construcției socialismului".

Și dacă va pierde? Un partid politic învins se pregăteşte pentru revanşă în următoarele alegeri: militantismul revoluţionar, în această situație, se mobilizează pur şi simplu pentru a apăra poziţiile ocupate, pentru a se asigura că rezultatul alegerilor nu va submina în niciun fel puterea de care se bucură, în guvern şi în afara lui. Acum, una dintre cele mai clare expresii ale acestei puteri este dominația pe care militanții o au asupra serviciului public federal. Guvernul poate trece în alte mâini, dar Statul va rămâne PT.

Un preşedinte antipetista va trebui să aleagă: fie va guverna înconjurat de duşmani, care vor face tot ce pot ca să boicoteze ordinele lui, fie va încerca să demoleze mașinăria militantismului, care a pus stăpânire pe Stat. În primul caz, va fi zi şi noapte bântuit de spectrul paraliziei şi al eşecului. În cel de-al doilea, se va confrunta cu greve, ocupații interminabile de clădiri publice, tot felul de revolte, şi, în cele din urmă, posibilitatea unei insurecţii armate.

Datorită Forumului de la São Paulo, acestă ultimă ipoteză este astăzi mult mai posibilă decât în anii '60, nu doar în Brazilia, ci şi în întreaga Americă Latină. Bandele de gherilă din epoca trecută, vag articulate de OLAS, Organizția Solidarității Latino-Americane, erau doar copii, în comparaţie cu puterea monstruoasă a celei mai mari organizații politico-criminale constituite vreodată pe continent (sub protecţia aceleaşi mass-media pe care, acum, nerecunoscatoare, o acuză de intenție de lovitură de stat).

Întrebarea pe care mi-o pun este dacă politicienii care sunt morți de groază față de simpla ipoteză de a fi suspectați că sunt „de dreapta" sunt gata de a înfunta un lucru mai periculos decât o competiție electorală ordonată şi paşnică. Dacă nu, atunci pregătiți-vă.

Indiferent dacă alegerile vor fi câștigate sau pierdute, pregătiți-vă.

Diário do Comércio, 30 septembrie 2010, (traducere de Anca Cernea)

Gândiţi-vă la asta

Această serie de articole a fost scrisă de Olavo de Carvalho în 2010, înaintea alegerilor prezidenţiale din Brazilia.

Veţi vedea de ce seria despre militantism este importantă pentru dreapta românească, deşi nu vorbeşte de România, ci de o ţară aflată la antipozi.

Dreapta românească – despre care sperăm cu toţii să se definească politic, să fie o dreaptă adevărată, curajoasă, principială, lucidă – va trebui să înţeleagă bine cu ce se confruntă în lupta politică, să renunţe la iluzii.

Stânga nu e nicidecum „o dreaptă în oglindă”, o forţă politică de aceeaşi natură cu dreapta, de care diferă doar ca doctrină.

Stânga, în cazul României, e o caracatiţă uriaşă provenită din regimul comunist, ilegitim şi criminal, caracatiţă care nu se mulţumeşte decât cu puterea absolută, Partidul-Stat. Ea e obişnuită să deţină controlul asupra instituţiilor Statului, economiei, politicii, mass-mediei. Reacţionează violent şi agresiv chiar şi numai la ideea de a pierde parţial acest control – e şi explicabil, ceea ce ar pierde este enorm, bani, putere, privileii, dar, mai ales în ultimul timp, se conturează şi perspectiva puşcăriei, întrucât imperiul construit de stânga de atâtea decenii e constituit din crime şi din fraude, iar Băsescu a reuşit să facă în aşa fel încât justiţia să înceapă să funcţioneze chiar şi în privinţa unor infractori care se credeau mai presus de lege.

În cazul Braziliei, stânga e tot o caracatiţă, revoluţionară, în curs de a instaura comunismul, dar se comportă foarte asemănător tovarăşei ei din România. Nu se mulţumeşte cu altceva decât controlul total asupra societăţii, nu se supune, decât aparent, jocului democratic, urmăreşte, de fapt, o preluare ireversibilă a ţării. Nu acceptă alternanţa la guvernare, decât tactic, până se vede la putere. Ca şi în România, în Brazilia, caracatiţa stângii are conexiunile ei mafiote, crimele ei nelustrate din trecut – când acţiona mai ales prin terorism, la comandă sovieto-cubaneză – precum şi enorme afaceri de corupţie. Militanţi ei sunt extrem de bine antrenaţi şi dresaţi ideologic în tehnica revoluţionară de tip gramscist, care se bazează în cea mai mare măsură pe cucerirea, în primul rând, a hegemoniei culturale, ocupând tot mai mult spaţiu în discursul public, mass media, educaţie, Biserică, biblioteci.

Din acest motiv, nici în România, nici în Brazilia, lupta politică nu se duce numai la nivel de competiţie electorală. Obiectivul acestei lupte nu este doar obţinerea unor funcţii politice nominale. Dreapta nu trebuie să se bazeze doar pe electoratul volatil pe care îl cheamă s-o sprijine din 4 în 4 ani. Are şi ea nevoie de militanţi, cultivaţi, pregătiţi şi motivaţi. Pentru că stânga are militanţi, armate de trepăduşi, agitatori, propagandişti, răspândaci, activişti, care ştiu să se infiltreze în toate instituţiile Statului şi nu vor altceva decât controlul total al societăţii, de la cultură, până la economie – toate aceste domenii constituind, din punctul de vedere al stângii, câmpul de bătaie al luptei politice.

Din păcate, deocamdată, dreapta pare să înţeleagă prin „luptă politică” numai activităţile legate de alegeri.

Dacă lucrurile rămân aşa, dreapta va fi condamnată să fie mereu „învinsă de Securitate” – şi chiar dacă câştigă, oficial, alegeri, să nu poată guverna, din cauza sabotajului militanţilor stângii, sau să se transforme în marionetă a stângii – întâi să judece şi să vorbească în termenii stângii, apoi să guverneze cum vrea stânga. (Anca Cernea)

Gândiţi-vă la asta

Una dintre caracteristicile constante ale vieţii braziliene este coexistenţa a două tipuri de politică, de natură diferită şi fără comunicare între ele: pe de o parte, politica „profesională”, al cărei unic scop este ocuparea de funcţii publice, înţelese ca poziţii privilegiate pentru obţinerea unor beneficii personale sau de grup (însoţite sau nu de bune intenţii de guvernare); de cealaltă parte, politica revoluţionară, angajată în cucerirea puterii totale asupra societăţii şi introducerea de modificări structurale ireversibile.

Cea de a doua utilizează ocazional instrumentele celei dintâi, dar, mai ales, şi le crează pe ale ei proprii, pe care cea dintâi nu le cunoaşte. „Mişcările sociale”, antrenarea maselor formidabile de militanţi gata de orice, ocuparea de spaţii, nu numai în administraţia federală, ci în toate domeniile de importanţă strategică vitală şi, nu în ultimul rând, cucerirea hegemoniei culturale se numără

printre aceste instrumente, care, pentru omul politic „profesional”, sunt îndepărtate şi chiar de neînţeles, într-atât de obsesivă şi de autocastrantă este concentrarea sa asupra simplei dispute electorale pentru funcţii.

Următoarele alegeri prezidenţiale vor pune faţă în faţă, într-o dispută inegală, armele politicii revoluţionare cu cele ale politicii „profesioniste”. Acestea din urmă constau doar în mijloacele obişnuite de propagandă electorală, în timp instrumentele celei dintâi cuprind ansamblul tuturor mijloacelor disponibile de acţiune asupra societăţii: omul politic „profesionist” are de partea sa doar alegătorii, care se manifestă o dată la fiecare patru ani, iar apoi îl uită sau ajung să-l urască. Cel revoluţionar are vastul militantism organizat, dăruit unei lupte zilnice şi constante, gata de a ucide şi de a muri pentru cel care îi întruchipează aspiraţiile.

În ultimele decenii, expansiunea masivă a politicii revoluţionare i-a pus pe politicienii „profesionişti” într-o poziţie de neputinţă aproape absolută care reduce la neant avantajele unei eventuale victorii în alegeri.

Dacă este ales, Dl. José Serra, va trebui să comande o maşinărie de stat dominată, de sus până jos, de adversarii săi, începând cu cei opt judecători lulişti de la Curtea Supremă Federală. PT (Partido dos Trabalhadores, Partidul Muncitoresc n.t.) şi partidele sale aliate comandă, în plus, o reţea de organizaţii militante, cu câteva milioane de membri fideli, gata să ocupe străzile strigându-şi lozincile împotriva noului preşedinte, la primul apel al liderilor lor. Ei comandă, de asemenea, muncitorimea din toate industriile strategice, precum şi reţeaua de tabere MST (Movimento dos Trabalhadores Sem Terra – Mișcarea Muncitorilor Fără Pământ, organizație revoluționară violentă care ocupă proprietăți private, ferme n.t.) împrăştiate pe toate principalele autostrăzi federale şi statale: pot paraliza întreaga ţară peste noapte. Domnesc, în afară de asta, asupra unui mediu psihosocial complet sedus de clişeele şi cuvintele lor de ordine, cărora nici duşmanii lor cel mai înverşunaţi nu îndrăznesc să li se opună direct.

Numai politica revoluţionară înţelege ceea ce este puterea în sensul său de fond. Tipul vechi de politician „profesionist” înţelege doar disputa pentru funcţii, confundă mandatul legal cu posesia efectivă a puterii. Fără militantism, fără ocupare de spaţii, fără război cultural, nu există deţinerea puterii. Fernando Collor de Mello a plătit scump faptul că a ignorat această distincţie elementară: s-a bazat pe iniţiativa spontană a alegătorilor săi – o masă dispersată şi amorfă, incapabilă a face faţă forţei organizate a militantismului.

Nu întrevăd la orizont nici cel mai mic semnal că suporterii D-lui José Serra ar fi învăţat lecţia: hipnotizaţi de speranţa victoriei electorale, ei nu văd că tot ceea ce-şi doresc este să pună la preşedinţie un om izolat, fără sprijin militant, ancorat doar în puterea difuză şi simbolică a „opiniei publice”, – un om care, la cea mai mică umbră de alunecare, va avea împotriva lui ura militantismului revoluţionar explodată în stradă şi va fi măturat de pe scena politicii, cu aceeaşi uşurinţă ca și fostul Preşedinte Collor.

De cel puţin douăzeci de ani îi avertizez pe fruntaşii antipetişti că votul, chiar cu o covârşitoare majoritate, nu garanteaza nimănui că va rămâne la putere: ceea ce îi garantează aceasta este militantismul, masa organizată, gata să-l sprijine pe cel ales, nu numai în momentul scurt al votului, ci în fiecare zi, şi prin toate mijloacele. Priviţi situaţia guvernatoarei din Rio Grande do Sul şi veţi înţelege ceea ce spun: atunci când opoziţia s-a lăudat că ar fi „şters PT din Statul gaucho”, nu şi-a dat seama că nu a făcut altceva decât să-l alunge dintr-o funcţie publică.

Nu dispreţuiesc victoriile electorale, dar ştiu că, prin ele însele, ele nu decid nimic pe termen lung. Şi nu mi se pare că, până în prezent, forţele de opoziţie ar fi luat act de aceasta.

Diário do Comércio, 5 ianuarie 2010, (traducere de Anca Cernea)

Militantism şi realitate

Această serie de articole a fost scrisă de Olavo de Carvalho în 2010, înaintea alegerilor prezidenţiale din Brazilia.

Veţi vedea de ce seria despre militantism este importantă pentru dreapta românească, deşi nu vorbeşte de România, ci de o ţară aflată la antipozi.

Dreapta românească – despre care sperăm cu toţii să se definească politic, să fie o dreaptă adevărată, curajoasă, principială, lucidă – va trebui să înţeleagă bine cu ce se confruntă în lupta politică, să renunţe la iluzii.

Stânga nu e nicidecum „o dreaptă în oglindă", o forţă politică de aceeaşi natură cu dreapta, de care diferă doar ca doctrină.

Stânga, în cazul României, e o caracatiţă uriaşă provenită din regimul comunist, ilegitim şi criminal, caracatiţă care nu se mulţumeşte decât cu puterea absolută, Partidul-Stat. Ea e obişnuită să deţină controlul asupra instituţiilor Statului, economiei, politicii, mass-mediei. Reacţionează violent şi agresiv chiar şi numai la ideea de a pierde parţial acest control – e şi explicabil, ceea ce ar pierde este enorm, bani, putere, privileii, dar, mai ales în ultimul timp, se conturează şi perspectiva puşcăriei, întrucât imperiul construit de stânga de atâtea decenii e constituit din crime şi din fraude, iar Băsescu a reuşit să facă în aşa fel încât justiţia să înceapă să funcţioneze chiar şi în privinţa unor infractori care se credeau mai presus de lege.

În cazul Braziliei, stânga e tot o caracatiţă, revoluţionară, în curs de a instaura comunismul, dar se comportă foarte asemănător tovarăşei ei din România. Nu se mulţumeşte cu altceva decât controlul total asupra societăţii, nu se supune, decât aparent, jocului democratic, urmăreşte, de fapt, o preluare ireversibilă a ţării. Nu acceptă alternanţa la guvernare, decât tactic, până se vede la putere. Ca şi în România, în Brazilia, caracatiţa stângii are conexiunile ei mafiote, crimele ei nelustrate din trecut – când acţiona mai ales prin terorism, la comandă sovieto-cubaneză – precum şi enorme afaceri de corupţie. Militanţi ei sunt extrem de bine antrenaţi şi dresaţi ideologic în tehnica revoluţionară de tip gramscist, care se bazează în cea mai mare măsură pe cucerirea, în primul rând, a hegemoniei culturale, ocupând tot mai mult spaţiu în discursul public, mass media, educaţie, Biserică, biblioteci.

Din acest motiv, nici în România, nici în Brazilia, lupta politică nu se duce numai la nivel de competiţie electorală. Obiectivul acestei lupte nu este doar obţinerea unor funcţii politice nominale. Dreapta nu trebuie să se bazeze doar pe electoratul volatil pe care îl cheamă s-o sprijine din 4 în 4 ani. Are şi ea nevoie de militanţi, cultivaţi, pregătiţi şi motivaţi. Pentru că stânga are militanţi, armate de trepăduşi, agitatori, propagandişti, răspândaci, activişti, care ştiu să se infiltreze în toate instituţiile Statului şi nu vor altceva decât controlul total al societăţii, de la cultură, până la economie – toate aceste domenii constituind, din punctul de vedere al stângii, câmpul de bătaie al luptei politice.

Din păcate, deocamdată, dreapta pare să înţeleagă prin „luptă politică" numai activităţile legate de alegeri.

Dacă lucrurile rămân aşa, dreapta va fi condamnată să fie mereu „învinsă de Securitate" – şi chiar dacă câştigă, oficial, alegeri, să nu poată guverna, din cauza sabotajului militanţilor stângii, sau să se transforme în marionetă a stângii – întâi să judece şi să vorbească în termenii stângii, apoi să guverneze cum vrea stânga.

Anca Cernea

Militantism şi realitate

A fi militant înseamnă a fi inserat într-o organizaţie politică, subordonat unei linii de comandă şi înconjurat de o atmosferă de camaraderie şi de complicitate cu membrii aceleiaşi organizaţii. A fi simpatizant sau „tovarăş de drum” înseamnă a fi cufundat în această atmosferă, ascultând de aceeaşi linie de comandă, nu dintr-un angajament formal, ca militanţii, ci din obişnuinţă, din interes, sau pentru comuniunea emoţională.

Fără o reţea de militanţi, simpatizanţi şi tovarăşi de drum, nu există acţiune politică. Având această reţea, acţiunea politică, dacă nu este limitată de factori externi consolidaţi istoric – religia şi cultura, în primul rând – se poate extinde la toate domeniile vieţii sociale, chiar şi la cele mai îndepărtate de „politică”, în sens strict, ca de exemplu, grădinițele de copii, cabinetele de consiliere psihologică şi sexuală, artele şi spectacolele, cultele religioase, campaniile de caritate, până şi convieţuirea în familie.

Diferenţa dintre partidele constituţionale normale şi partidele revoluţionare este aceea că primele îşi limitează sfera de acţiune la zona permisă de cultură şi de religie, în timp ce partidele revoluţionare distrug cultura şi religia, pentru a le remodela după chipul şi asemănarea idealurilor lor politice.

Abolind frâiele tradiţionale – ceea ce este foarte uşor, într-o ţară cu o cultură superficială, ca Brazilia – organizarea militantismului revoluţionar transformă toate ramurile de activitate socială, toate discuţiile, toate contactele umane, chiar şi cele, aparent, mai apolitice şi mai naive, în instrumente nedeclarate de expansiune a puterii partidului. Ştiu că această concepţie este monstruoasă, dar ea nu este a mea. Este a lui Antonio Gramsci.

Odată ce este pusă în aplicare într-o anumită societate şi atinge în ea un succes oarecare, întreaga existenţă umană în această societate va fi afectată de ipocrizie şi de duplicitate, pentru că, practic, nu va mai exista în ea vreun act sau vreun cuvânt, oricât de nevinovat sau spontan, care să nu servească, în mod conştient sau inconştient, unui dublu scop: acela pe care agentul său individual îl are în vedere, în orizontul conştiinţei sale personale, şi acela căruia îi serveşte, volens nolens, în ansamblul strategiei de transformare politică, ce canalizează invizibil efectele acţiunilor sale către confluenţă într-un rezultat general, pe care acesta ar fi incapabil de a-l calcula sau chiar de a-l concepe.

Odată dezlănţuit acest proces, degradarea completă, morală şi intelectuală a societăţii urmează ca un efect inevitabil, dar aceasta este în avantajul partidului, deoarece accelerează procesul de schimbare revoluţionară şi mai poate fi folosit şi ca material de propagandă împotriva „societăţii degradate” chiar de către cei care au degradat-o, care astfel primesc, de pe urma nelegiuirilor lor, câştigul indiscutabil de a ocupa întotdeauna tribuna acuzatorilor, în timp ce victimele rămân în boxa acuzaţilor.

Dar agenţii conducători nu ies nici ei neatinşi din procesul pe care l-au declanşat. În cursul transformărilor revoluţionare, ei vor trebui să exceleze în arta discursului dublu, justificându-şi acţiunile faţă de publicul larg, în conformitate cu valorile general acceptate, precum şi în conformitate cu obiectivele de partid, pentru cercul de militanţi, care le cunosc şi le împărtăşesc. Pe măsură ce aceste obiective sunt atinse, este necesară reajustarea celor două registre ale discursului, în cadrul noului model de echilibru instabil care rezultă din aranjamentul de moment dintre „vechi” şi „nou”, adică, dintre ceea ce publicul larg crede că se întâmplă şi harta unui traseu cunoscut doar de elita conducătoare a partidului. Aceste reajustări nu sunt doar artificii retorice pentru a înşela poporul. Sunt revizuiri de parcurs pentru a-i reorienta chiar pe lideri şi a pune în aplicare adaptările tactice necesare în fiecare moment.

Cineva care nu a militat niciodată într-un partid revoluţionar cu greu îşi poate imagina frecvenţa şi intensitatea acestor revizuiri sau dificultăţile enorme pe care acestea le implică. Numai cei care au o oarecare idee despre asta pot înţelege contradicţiile unui guvern de tranziţie revoluţionară,

distingând aparenţele de realitate. Practic, toate comentariile politice care circulă despre guvernul lui Lula reflectă doar incapacitatea de a face o astfel de distincţie.

Zero Hora, 06 martie 2004, traducere de Anca Cernea

Nevoia de militantism

Această serie de articole a fost scrisă de Olavo de Carvalho în 2010, înaintea alegerilor prezidenţiale din Brazilia.

Veţi vedea de ce seria despre militantism este importantă pentru dreapta românească, deşi nu vorbeşte de România, ci de o ţară aflată la antipozi.

Dreapta românească – despre care sperăm cu toţii să se definească politic, să fie o dreaptă adevărată, curajoasă, principială, lucidă – va trebui să înţeleagă bine cu ce se confruntă în lupta politică, să renunţe la iluzii.

Stânga nu e nicidecum „o dreaptă în oglindă”, o forţă politică de aceeaşi natură cu dreapta, de care diferă doar ca doctrină.

Stânga, în cazul României, e o caracatiţă uriaşă provenită din regimul comunist, ilegitim şi criminal, caracatiţă care nu se mulţumeşte decât cu puterea absolută, Partidul-Stat. Ea e obişnuită să deţină controlul asupra instituţiilor Statului, economiei, politicii, mass-mediei. Reacţionează violent şi agresiv chiar şi numai la ideea de a pierde parţial acest control – e şi explicabil, ceea ce ar pierde este enorm, bani, putere, privileii, dar, mai ales în ultimul timp, se conturează şi perspectiva puşcăriei, întrucât imperiul construit de stânga de atâtea decenii e constituit din crime şi din fraude, iar Băsescu a reuşit să facă în aşa fel încât justiţia să înceapă să funcţioneze chiar şi în privinţa unor infractori care se credeau mai presus de lege.

În cazul Braziliei, stânga e tot o caracatiţă, revoluţionară, în curs de a instaura comunismul, dar se comportă foarte asemănător tovarăşei ei din România. Nu se mulţumeşte cu altceva decât controlul total asupra societăţii, nu se supune, decât aparent, jocului democratic, urmăreşte, de fapt, o preluare ireversibilă a ţării. Nu acceptă alternanţa la guvernare, decât tactic, până se vede la putere. Ca şi în România, în Brazilia, caracatiţa stângii are conexiunile ei mafiote, crimele ei nelustrate din trecut – când acţiona mai ales prin terorism, la comandă sovieto-cubaneză – precum şi enorme afaceri de corupţie. Militanţi ei sunt extrem de bine antrenaţi şi dresaţi ideologic în tehnica revoluţionară de tip gramscist, care se bazează în cea mai mare măsură pe cucerirea, în primul rând, a hegemoniei culturale, ocupând tot mai mult spaţiu în discursul public, mass media, educaţie, Biserică, biblioteci.

Din acest motiv, nici în România, nici în Brazilia, lupta politică nu se duce numai la nivel de competiţie electorală. Obiectivul acestei lupte nu este doar obţinerea unor funcţii politice nominale. Dreapta nu trebuie să se bazeze doar pe electoratul volatil pe care îl cheamă s-o sprijine din 4 în 4 ani. Are şi ea nevoie de militanţi, cultivaţi, pregătiţi şi motivaţi. Pentru că stânga are militanţi, armate de trepăduşi, agitatori, propagandişti, răspândaci, activişti, care ştiu să se infiltreze în toate instituţiile Statului şi nu vor altceva decât controlul total al societăţii, de la cultură, până la economie – toate aceste domenii constituind, din punctul de vedere al stângii, câmpul de bătaie al luptei politice.

Din păcate, deocamdată, dreapta pare să înţeleagă prin „luptă politică” numai activităţile legate de alegeri.

Dacă lucrurile rămân aşa, dreapta va fi condamnată să fie mereu „învinsă de Securitate” – şi chiar dacă câştigă, oficial, alegeri, să nu poată guverna, din cauza sabotajului militanţilor stângii, sau să se transforme în marionetă a stângii – întâi să judece şi să vorbească în termenii stângii, apoi să guverneze cum vrea stânga.

Nevinovat ca un făt

Caracteristica cea mai pitorească a analfabetului funcţional este aceea că nu înţelege ce spune. Modul cel mai rapid şi mai uşor de a diagnostica acest lucru este de a verifica dacă afirmaţiile lui conduc, în mod imediat şi inevitabil – nu de departe şi forţat – la consecinţe pe care el însuşi nu le susţine şi nu le aprobă nicidecum.

Într-una din emisiunile mele recente de radio, l-am criticat en passant pe Dl. Rodrigo Constantino pentru că acordă Statului – de a carui putere are oroare şi spune că ar dori să o limiteze prin toate mijloacele – cea mai înaltă şi mai arogantă putere, care este aceea de a acorda sau refuza calitatea de fiinţă umană unei creaturi provenite din tată şi mamă umani. [Rodrigo Constantino este un liberal brazilian pro-avort. Constantino reprezintă un arhertip, care are numeroase avataruri și printre liberalii carpato-dunăreni n.r]

Roşu de furie – literalmente – a pus pe internet un clip video în care mă acuză că sunt mincinos, jurând că i-am falsificat sensul cuvintelor; că niciodată nu i-a trecut prin minte să atribuie Statului o astfel de prerogativă.

Nici nu era nevoie. Ştiu foarte bine că această idee nu i-a trecut niciodată prin cap. A trecut la kilometri distanţă de el, fără măcar să-i atingă carapacea, cu atât mai puţin conţinutul, dacă o fi existând vreunul. Nici eu nu am spus altceva. Ceea ce am spus este că acea consecinţă, chiar dacă dl. Constantino nu pricepe asta, rezulta în mod logic, necesar, imediat, din opinia sa cu privire la începutul vieţii umane. Şi acum afirm că, strigând împotriva consecinţei, fără a renunţa la premiza care o impune, el dă dovada clară că nu înţelege ce spune.

Orice persoană aflată în posesia normală a facultăţilor sale mintale îşi dă seama că, în cazul în care calitatea de fiinţă umană nu este inerentă fătului din momentul concepţiei, cineva va trebui să decidă în ce moment al procesului de gestaţie i se anexează această calitate. Exact asta susţine Dl. Constantino: nimeni nu este fiinţă umană prin natură, din momentul în care este conceput. Devine uman mai târziu. Cine decide „când”? Deoarece de această decizie depinde acordarea – sau nu – a dreptului de a întrerupe o sarcină prin avort, este logic că decizia trebuie să fie una juridică, impusă tuturor membrilor societăţii, prin forţa Statului. Prin urmare, devine o prerogativă a Statului aceea de a determina momentul când fătul aflat în gestaţie, până atunci inuman, devine uman, şi începe să aibă drepturi umane.

Există o a treia ipoteză imaginabilă.

Consecinţa, prin faptul că vine în contradicţie flagrantă cu convingerile liberale şi anti-etatiste de care face atâta caz, i se pare respingătoare D-lui Constantino. Dar ea decurge fără drept de apel din opinia lui, conform căreia condiţia umană nu este un dat imediat, inerent simplului fapt că pruncul nenăscut a fost conceput de două fiinţe umane, ci este rezultatul unei decizii ulterioare luate de terţe părţi. Singura parte terţă care poate impune această decizie este, evident, autoritatea legală, Statul.

A apăra un punct de vedere fără a asuma povara consecinţelor acestuia este, cel puţin, o dovadă de iresponsabilitate. Dar orice responsabilitate încetează dacă cel care a emis opinia dă dovadă că nu a perceput vreo consecinţă. Dl. Constantino a dovedit nu numai asta, dar a dovedit şi că, deşi i s-a atras atenţia, a rămas incapabil de a o percepe – şi asta până la a-mi atribui cu mânie dorinţa perversă de a falsifica sensul cuvintelor sale, când eu nu am făcut altceva decât să aplic opiniei lui o regulă elementară a logicii deductive. Dovada inepţiei suspendă automat responsabilitatea morală, civilă şi penală.

Nimeni nu neagă faptul că Dl. Constantino este, în atitudinea sa dublă şi contradictorie, perfect sincer: el vrea ca fătul să nu fie uman din timpul sarcinii, pentru că aşa vrea el, dar, de asemenea, respinge categoric, cu patimă, ipoteza că acesta ar deveni uman mai târziu, printr-o decizie juridică. El foloseşte prima afirmaţie ca argument pentru a justifica legalizarea avortului, dar în acelaşi timp, nu acceptă că una are legătură cu cealaltă. Dacă el ar percepe în asta vreo neconcordanţă, şi ar

continua, din rea-credinţă, să apere un punct de vedere discordant, ar fi un farsor, nu un autentic analfabet funcţional. Dar el nu pricepe nimic. Este nevinovat, nevinovat ca un făt.

Există indivizi care doresc să se căsătorească, dar să rămână burlaci. Alţii doresc să aibă vocea groasă ca bărbaţii adulţi, dar să continue să fie ţinuţi în braţe de mami şi să se bucure de ocrotirea lui tati. Iar alţii ar dori ca doi plus doi să facă patru, fără a înceta să facă cinci.

Toţi sunt sinceri. Toţi sunt nevinovaţi.

Diferenţa care îi desparte pe aceştia de Dl. Constantino este faptul că, în general, ei nu se umflă în pene că ar fi purtătorii de cuvânt ai „raţiunii", nici nu proclamă că oricine nu este de acord cu ei este un fanatic religios, un obscurantist, un apostol al unei dictaturi teocratice sau şi mai rău. Se mulţumesc să se bucure de inepţia lor în privat, fără a dori să o impună ca standard restului omenirii.

Oi fi eu rău intenţionat, născocitor de ipoteze complicate, „teoretician al conspiraţiei", dacă presupun că starea terminală în care se află partidele de „dreapta" din Brazilia se datorează întrucâtva faptului că au acceptat ca doctrinari oameni statura intelectuală a D-lui Constantino?

Diário do Comércio, 2 mai 2012, (Traducere de Anca Cernea)

Discuție pe șleau despre avort

Răspunsul la problema avortului depinde în întregime de două întrebări:

Prima întrebare este: Fătul din pântecele mamei este o ființă umană sau nu?

Dacă nu este, atunci el trebuie să devină o ființă umană la un moment dat, în timpul sarcinii. Există două categorii de imbecili care mizează pe această ipoteză absurdă.

Imbecilii spiritualiști cred că acest lucru se întâmplă în clipa în care sufletul „intră" în trup. Dar sufletul nu este un „lucru" străin de trup: este chiar viața trupului. Pentru ca sufletul să intre într-un trup deja existent, ar trebui ca trupul, până în acel moment, să nu fi avut viaţă. În acest caz, trebuie admis că fătul este mort-țeapăn în timpul primelor săptămâni după concepție. Aţi mai pomenit ceva atât de dement?

Imbecilii materialişti pretind că un făt de trei luni nu diferă, ca aspect, de un făt de maimuţă – un argument care este, în sine, vrednic de maimuţă. Privit cu atenție, Pablo Picasso seamănă mai mult cu Omul de Neanderthal decât cu Tom Cruise.

Orice încercare de a dovedi că fătul nu este uman se izbește de prostii insurmontabile. Dar a nega faptul că celălalt este o ființă umană este cea mai veche scuză a celor care doresc să-l omoare. Știința nazistă dovedea cu argumente similare că evreii nu au sunt oameni.

Lăsând la o parte ipoteza scrântită că fătul nu este om, apare a doua întrebare decisivă: Există vreo diferenţă substanţială între a ucide un om în pântecele mamei și a-l ucide după ce a ieșit?

Avortiștii încearcă să inducă în eroare femeile cu vorba bună, asigurându-le că tot ceea ce este în interiorul corpului lor este de a lor, și că pot face ce vor cu ceea ce este al lor. Acest raţionament presupune că fătul este un organ al corpului femeii, și nu o ființă umană independentă. Dar chiar dacă fătul ar fi un organ, ce este un organ? Este, prin definiţie, ceva ce nu poate fi eliminat fără a afecta organismul. Atunci cum să invoci, în sprijinul dreptului de a elimina fătul, argumentul că el este un organ? Dacă este un organ, eliminarea acestuia înseamnă a mutila corpul. Și, odată acceptat dreptul la auto-mutilare, ar fi o odioasă discriminare ca acesta să-i fie acordat cuiva care vrea să-și taie degetul mare de la picior şi să-i fie refuzat cuiva care pretinde ceva mai rafinat, cum ar fi să-și taie capul sau să-și taie restul corpului şi să umble cu căpățâna plutind prin aer.

După ce am exclus ca absurdă ipoteza că fătul este un organ, întrebarea este dacă, chiar fiind altceva decât un organ, el aparţine femeii care îl poartă în pântecele ei. Răspunsul este nu deoarece nu este făcut numai din ovul, ci și din spermatozoid. Spermatozoidul nu este produs de corpul mamei, ci de al tatălui, care doar îl depune în corpul mamei. Mama nu este, prin urmare, stăpâna fătului în întregimea sa, ci numai în parte; în ce privește cealaltă parte, care provine de la tată, ea îi

este doar depozitară – și are tot atât de mult dreptul de a arunca fătul la gunoi, cât are o bancă dreptul de a arunca la gunoi banii din depozitele noastre.

Respingerea categorică a dreptului la avort rezultă din evidențe limpezi ca cristalul pe care numai o mentalitate abjectă le poate nega. Dar răul nu se află atât în femeile care fac avort, înşelate de disperare, cât în apărătorii avortului, care, cu vorbe frumoase, încearcă să le convingă să devină criminale. În cazul în care ele acceptă propunerea, din două una: fie își vor crea încă un motiv de vinovăţie, durere şi disperare, fie vor trebui să-și sufoce în inimă orice simțământ de vinovăție, devenind reci și inumane, la fel ca perfizii lor sfătuitori.

Fac un apel la femeia săracă și disperată, căreia îi este teamă să aducă un copil pe lume: nu-i credeți pe acești prieteni mincinoși. […]

Conversa franca sobre o aborto, din volumul O imbecil coletivo: atualidades inculturais brasileiras, Rio de Janeiro: Faculdade da Cidade, 1996. (Traducere de Anca Cernea)

Logica avortismului

Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, ne-umanitatea fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, şi chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abţină de la o acţiune a cărei nevinovăţie este obiect de incertitudine chiar şi pentru el însuşi. Avortul este o problemă morală doar pentru că nimeni nu a putut dovedi vreodată, cu certitudine absolută, că fătul este o simplă extensie a corpului mamei, sau este o fiinţă umană cu drepturi depline. Însăși existenţa acestei discuţii interminabile arată că argumentele ambelor părţi sună neconvingător pentru cei care le aud, dacă nu chiar și pentru cei care le emit.

Există aici, prin urmare, o îndoială legitimă, pe care nici un răspuns nu a reușit să o stingă. Transpusă în planul deciziilor practice, această îndoială devine alegerea dintre a interzice sau a permite un act care are cincizeci la suta șanse de a fi o nevinovată intervenţie chirurgicală, ca oricare alta, sau de a fi, dimpotrivă, o crimă premeditată. În aceste condiţii, singura opţiune justificată moral, este, în mod absolut evident, abţinerea de la această practică.

La lumina rațiunii, nicio fiinţă umană nu-și poate aroga dreptul de a comite în mod liber un act despre care el însuşi nu poate spune cu certitudine dacă este sau nu o crimă. Mai mult decât atât, între prudenţa de a evita riscul acestui omor şi îndrăzneala de a te grăbi să-l comiți în numele unor ipotetice beneficii sociale, sarcina probei le revine, desigur, apărătorilor celei de-a doua alternative. Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, ne-umanitatea fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, şi chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abţină de la o acţiune a cărei nevinovăţie este o obiect de incertitudine chiar şi pentru el însuşi. Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezenţă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alţi indivizi. Aparţin aceleiași specii, în veșnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuți, care, atunci când vor fi concepuți și născuți, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune.

Opțiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noțiune.

Dacă acest argument este evident în sine, la fel de clar este și faptul că mai toți avortiștii dătători cu părerea din ziua de astăzi sunt incapabili de a-i înțelegea implicațiile, pentru simplul motiv că opţiunea pentru avort presupune incapacitatea – sau, în unele cazuri, refuzul, din rea-voință criminală – de a înţelege noţiunea de *specie*. Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezenţă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alți indivizi. Aparţin aceleiași specii, în veșnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuți, care, atunci când vor fi concepuți și născuți, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune. Nu este greu să înțelegem că pisicile din secolul al XXIII-lea, atunci când se vor fi născut, vor fi pisici, şi nu pătlăgele roşii.

Opțiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noțiune. Pentru avortist, statutul de „ființă umană” nu este o calitate înnăscută definitoare a membrilor speciei, ci o convenţie, pe care cei deja născuți pot, după bunul lor plac, să o aplice sau nu celor care încă nu s-au născut. Decizia dacă un făt în timpul sarcinii aparţine sau nu umanităţii ține de un consens social, nu de natura lucrurilor.

Gradul de confuzie mintală necesar pentru a crede în această idee nu este deloc neglijabil. De aceea, rareori avortiștii invocă în mod clar şi explicit această premiză fondatoare a argumentelor lor. În general, o țin ascunsă în cețuri (chiar și pentru ei înşişi), deoarece presimt că, declarându-o cu voce tare, ar însemna în același timp să o demaște ca presupunere antropologică lipsită de orice bază posibilă şi, dincolo de asta, a cărei aplicare este catastrofală: dacă statutul de fiinţă umană este o convenţie socială, nimic nu împiedică o convenție ulterioară să o revoce, negând umanitatea retardaților mintal, handicapaților, homosexualilor, negrilor, evreilor, ţiganilor, sau oricui altcuiva care, în funcție de capriciile de moment, ar părea incomod.

Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feților, şi că, în fond, faptul că aceștia sunt sau nu ființe umane nu contrează câtuși de puțin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-și afişeze legitimația de sociopat.
Este cât se poate de clar că opțiunea pentru avortism se sprijină pe recursul iraţional la autoritatea inexistentă de a acorda sau refuza cui vrei, statutul de ființă umană, de animal, de lucru, sau bucată de lucru.

Nu e de mirare că oamenii capabili de o asemenea barbarie mintală sunt, de asemenea, imuni și la alte imperative ale conştiinţei morale comune, ca de exemplu, datoria pe care un politician o are de a da socoteală pentru angajamentele asumate de el sau de partidul său. După ce au subscris la programul unui partid care iubeşte şi venerează avortul într-atât încât expulzează pe oricine se opune acestei idei, Dl. Lula da Silva şi iubita lui Dona Dilma, cu o insensibilitate morală cu adevărat sociopată, vin să se pretindă nevinovați de orice complicitate cu proiectul avortist.

Ar fi o prostie să aşteptăm coerență morală de la indivizi care nu respectă nici măcar obligația de a recunoaște faptul că celelalte fiinţe umane aparţin aceleiași specii cu ei prin natura lor, şi nu printr-o generoasă – şi cu totul revocabilă – concesie din partea lor.

Nici nu este de mirare că, în dorinţa de a-și impune pofta de putere, mint ca dracii. Uitați-vă doar la numărul femeilor, presupus – victime anuale ale avortului ilegal, pe care aceștia le invocă pentru a preamări virtuţile sociale imaginare ale avortului legalizat. Erau milioane, au coborât la mii, apoi au devenit câteva sute. Acum, se pare că afacerea s-a încheiat la 180, în timp ce chiar SUS (Sistema Único de Saúde, sistemul public de sănătate brazilian, NT) deja a recunoscut că nu depășesc opt sau nouă. E clar, dacă nu înţelegi, sau nu respecți nici măcar distincţia dintre specii, cum o să-ți pese de corectitudinea cifrelor? O deformare mintală o poartă în sine pe cealaltă.

Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a recunoaşte sau de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feților, şi că, în fond, faptul că aceștia sunt sau nu ființe umane nu contrează câtuși de puțin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-și afişeze legitimația de sociopat. Iar sociopații, prin definiţie și printr-o inevitabilitate intrinsecă, se străduiesc tot timpul să pară că nu sunt sociopați.

* Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezenţă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alți indivizi. Aparţin aceleiași specii, în veșnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuți, care, atunci când vor fi concepuți și născuți, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune. Opțiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noțiune.

* Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feților, şi că, în fond, faptul că aceștia sunt

sau nu ființe umane nu contrează câtuși de puțin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-și afişeze legitimația de sociopat.

Diário do Comércio, 14 oct 2010, (traducere de Anca Cernea)

Sclavi din fire

Hoardele de derbedei care răspândesc astăzi haosul pe străzile Londrei, aşa cum au făcut la Paris în 1968, la Oslo în 2009 şi în zeci de alte capitale occidentale la diverse date, sunt formate din acei indivizi care, invariabil, laudă şi ridică în slăvi guvernele cele mai tiranice din lume.

Unul dintre fragmentele cele mai detestate şi mai batjocorite din literatura filosofică este acel paragraf din Politica în care Aristotel afirmă, fără a clipi, că unii oameni sunt sclavi din fire: chiar dacă îi eliberezi şi îi copleşeşti cu drepturi civile, încetul cu încetul vor reveni la condiţia de sclavi, pentru că s-au născut cu spirit de slugă şi nimic nu-i va putea vindeca de asta. Ceea ce s-a scris împotriva acestei afirmaţii ar fi suficient pentru a umple biblioteci întregi.

Unii văd în această afirmaţie un semn al autoritarismului congenital al tradiţiei aristotelic-scolastice, pe care Bacon şi Descartes bine au făcut că le-au exorcizat, deschizând porţile pentru era democraţiei şi a libertăţii. José Guilherme Merquior ajunge să celebreze această schimbare ca pe un fapt de dimensiuni antropologice, în care fiinţele umane ar fi trecut de la o existenţă determinată de fatalismul fără drept de apel, la vremurile bune ale „destinului liber ales" (voi comenta la un moment dat această argumentare, care mi se pare dementă).

Până şi cei mai devotaţi admiratori ai lui Aristotel încearcă să micşoreze vina ruşinosului pasaj, atribuindu-l prejudecăţilor epocii, pentru care filosoful nu ar trebui să fie, personal, tras la răspundere. Cu toate acestea, din ce în ce mai mult, afirmaţia lui Aristotel îmi pare un adevăr incontestabil.

Am început să mă gândesc acest lucru atunci când citind schiţa biografică a lui Michel Foucault scrisă de Roger Kimball, mi-a venit în minte întrebarea fatală: Dacă nimeni nu este sclav din fire, de ce naiba există cluburi de sadomasochism? Individului îi este bine în viaţă, e respectat şi răsfăţat, îşi are libertatea lui şi un venit anual bunicel garantat de Statul-providenţă, dar din când în când întoarce spatele tuturor acestor lucruri şi cheltuieşte o sumă considerabilă ca să fie biciuit, pălmuit şi umilit de către băieţoi musculoşi îmbrăcaţi în curele de piele asemanatoare celor ale soldaţilor romani. Mai mult decât o nostalgie de la boue (nostalgia noroiului, n.t.), este dorul de sclavie.

Suntem atât de obișnuiți cu ideea conform căreia condiţia de sclav ar fi un destin impus din afară, încât interpretăm afirmaţia lui Aristotel în sens invers, înţelegându-o în sensul modern al unui determinism exterior şi tocmai de aceea o respingem. Dar natura unei ființe, pentru filosoful Liceului, era ceea ce are ea mai intim, găsindu-şi expresia imediată şi spontană în dorinţă.

Nimic mai inevitabil, prin urmare, decât ca într-o societate din care sclavia a dispărut ca instituţie şi în care orice dorinţă explicită de supunere este stigmatizată ca o josnicie nevrednică, instinctul de sclav să persiste doar ca fantezie sexuală, dovedind existenţa a ceea ce simţul convenienţelor neagă.

Dar mai există o expresie a acestui instinct, mai vizibilă şi, prin urmare, având şi mai multă nevoie de camuflaj. Hoardele de derbedei care răspândesc astăzi haosul pe străzile Londrei, aşa cum au făcut la Paris în 1968, la Oslo în 2009, şi în zeci de alte capitale occidentale la diverse date, sunt formate din acei indivizi care, invariabil, laudă şi ridică în slăvi guvernele cele mai tiranice din lume.

În Cuba, Iran, Zimbabwe, Sudan sau în China, ar accepta cu docilitate munca forţată şi ar cânta laude regimului în mari festivităţi civice. Ar fi modele de conduită disciplinată. Scăpaţi într-o democraţie modernă, ei devin resentimentari şi anti-sociali, dispreţuiesc ordinea constituţională care îi protejează şi umflaţi de o aroganţă fără margini, ies să dărâme şi să dea foc la tot ce întâlnesc în jur.

Ce e asta? Mentalitate de sclav. Inapţi pentru a trăi în libertate, respectă numai biciul, de care ascultă atunci când e aproape şi îl preamăresc în proză şi în versuri atunci când e departe.

Dacă există un instinct al sclaviei, este logic că acesta determină doar comportamente generale şi nu căutarea unei anumite poziţii sociale. Formele de inferioritate variază în diferite structuri sociale, dar un simplu instinct nu poate alege căile specifice prin care se va exprima, în funcţie de circumstanţele variate ce ţin de moment şi de loc.

Acelaşi impuls care duce la supunere într-o ţară, duce la revoltă într-o alta. De aceea, există mai mulţi rebeli în ţări libere şi prospere decât în ţările cele mai nenorocite, conduse de cei mai sângeroşi tirani.

Mizeria şi asuprirea rareori produc rebeliuni. O ascensiune socială parţială, suficientă pentru a oferi indispensabilul, dar nu și pentru a potoli toate ambiţiile şi toate invidiile – iată formula infailibilă pentru fabricarea unei mase de rataţi plini de ură. Dar, prin definiţie, este imposibil să satisfaci toate ambiţiile care îşi schimbă conţinutul pe măsură ce progresul generează noi forme de bogăţie şi odată cu ele, noi surse de frustrare şi invidie. Prin urmare, creşterea bunăstării sociale nu produce niciodată un mediu de recunoştinţă şi de pace: produce ură, invidie şi resentimente în doze multiplicate de sute de ori.

Simplul fapt de a primi asistenţă de la Stat face ca individul să spumege de ură împotriva celor care nu au nevoie de ea. În mentalitatea de sclav, această reacţie este, practic, de nestăpânit. Individul care, în amărâta lui de ţară de origine, cerea de pomană cu capul în jos, este acelaşi care, transplantat într-un un mediu de libertate, democraţie şi asistenţialism de Stat, primeşte ca pe o chemare din ceruri îndemnul demagogilor la o revoltă straşnică în numele „dreptăţii sociale”.

Când citeşti la un filosof antic vreo afirmaţie care şochează convenţiile moderne, pe care tu le iei drept adevăruri de nezdruncinat, înfrânge-ţi graba de a o explica, într-un sentiment reconfortant de superioritate, prin prejudecăţile unei ere dispărute. Verifică dacă nu cumva eşti tu cel care proiectează asupra ei o interpretare anacronică, punând în gura filosofului o prostie de invenţie proprie.

Diário do Comércio, 22 august 2011, traducere: Anca Cernea

Mentalitatea revoluționară

Am început să studiez tema mentalității revoluționare acum mulți ani, încercând să găsesc principiile comune prezente în toate propunerile revoluționare, începând cu secolul XVII, ce se ascunde în spatele acestei varietăți impresionante de propuneri, inclusiv în spatele ostilităților dintre ele.

Am ajuns la acest studiu, pentru că cele mai cunoscute lucrări despre subiect nu mi s-au părut satisfăcătoare. De exemplu, The Anatomy of Revolution de Crane Brinton, care compară Revoluția Franceză, Revoluția Rusă și Revoluția Americană, care mie nu mi se păreau deloc a fi specii din același gen, pentru că revoluțiile rusă și franceză propuneau un model cu totul nou de societate, în raport cu ce existase până atunci. În schimb, Revoluția Americană, așa cum am găsit în cartea lui Andrew C. McLaughlin, O istorie constituțională a Statelor Unite, nu a inventat nici o lege nouă, pur și simplu a sistematizat și a unificat legile care erau în vigoare în perioada colonială. Astfel, folosirea aceluiași cuvânt, pentru a descrie aceste fenomene, mi se părea înșelătoare.

În cele din urmă, am ajuns la un concept al revoluției ce ne-ar ajuta să înțelegem fenomenul revoluționar. Nu voi demonstra acum acest concept, voi încerca doar să îl prezint, poate vom face și asta cu altă ocazie. Vreau doar să rezum conceptul, ca să putem trece mai departe.

Eu definesc Revoluția ca un proiect de schimbare socială profundă, ce trebuie realizat prin concentrarea puterii în mâinile unei elite revoluționare. O revoluție se definește astfel, prin joncțiunea dintre acești doi factori: un proiect de schimbare profundă și concentrarea puterii. În cazul Revoluției Americane, nici unul dintre acești doi factori nu a fost prezent. Ei nu încercau să construiască o societate nouă, ci să păstreze drepturi vechi și au încercat să evite, prin toate mijloacele posibile, concentrarea puterii (de exemplu, atunci când Congresul American a decis să nu

legifereze asupra libertății presei și atunci când au fost respectate drepturile tuturor statelor care formau federația). Asta înseamnă că termenul de revoluție aplicat fenomenului american este doar o figură de stil.

Odată intrat în posesia acestui concept unificator, am început să caut principiile constante și permantente ale Mișcării Revoluționare. Am descoperit că era imposibil să identific această unitate la nivelul discursului ideologic sau la nivelul propunerilor politice concrete. Aceste propuneri erau atât de diferite, încât mergeau, de exemplu, de la internaționalismul total, la naționalismul radical sau de la un concept ierarhic al societății, la un unul egalitar.

Fiind imposibil să găsesc unitatea Mișcării Revoluționare pe această cale, mi-a venit ideea de a cerceta la nivelul logicii, la nivelul structurii interne a argumentației. Aici, spre marea mea surpriză, am descoperit că existau puncte comune în toate mișcările revoluționare (Revoluția Franceză, Revoluția Mexicană, Revoluția Rusă, Revoluția Cubaneză, Revoluția Germană a lui Hitler).

Aceste principii sunt trei.

1. Primul este ceea ce numesc eu inversiunea timpului. Experiența omenească normală a timpului este de a pleca de la un trecut cunoscut în întregime către un viitor necunoscut. Dar mentalitatea revoluționară face exact invers. Singurul lucru despre care revoluționarul are certitudini este viitorul. El crede că știe încotro merge lumea, și înțelege fiecare moment din prezent, în funcție de relația pe care acesta o are cu acel viitor. Astfel, viitorul devine premisa pentru înțelegerea prezentului și a trecutului, iar în funcție de diferitele mișcări și etape ale procesului revoluționar, trecutul își poate schimba semnificația. De exemplu, există evenimente din trecut, care la un moment dat pot fi considerate favorabile și progresiste, iar în alt moment, ele își pot schimba cu totul semnificația, în funcție de schimbările strategiei și tacticii revoluționare din acel moment.

2. Al doilea principiu al mentalității revoluționare, care decurge din primul, este inversiunea dintre subiect și obiect. Adică, procesele cauzale nu sunt explicate pornind de la agenții care le produc, ci în funcție de reacția pe care aceștia o provoacă. Reacțiunea devine acțiune, iar acțiunea devine reacțiune. De exemplu, în momentul în care Vietnamul de Nord invadează Vietnamul de Sud, iar atunci Statele Unite, care aveau un tratat cu Vitnamul de Sud, trimit trupe, lucrurile devin retroactiv o invazie americană.

3. Decugînd din al doilea principiu, avem un al treilea principiu, și anume, inversarea responsabilității morale. Un exemplu extrem de semnificativ al acestui principiu ne este dat de coordonatorul general al lagărelor de concentrare din Germania, Heinrich Himmler. Adesea, el era văzut plângând și întrebând, „Pentru ce nenorociții aștia de evrei ne obligă să facem atâta violența?!” El se simțea victimă. Aceași reacție o vedem și la Che Guevara, el era extrem de revoltat de faptul că oamenii îl obligau să îi împuște. Exemplele acestei inversiuni sunt atât de numeroase, încât singura dificultate este de a le alege.

Aceste trei principii sunt universal valabile pentru toate discursurile revoluționare, oricât ar fi ele de diferite în conținut. De exemplu, dacă cineva concepe viitorul ca fiind unul al egalității, sau concepe viitorul ca un imperiu al rasei superioare, principiile logice care se subînțeleg în această formulă sunt aceleași. Pentru verificare, există un număr mare de exemple care confirmă prezența acestor trei principii.

Am descoperit o carte clasică de psihiatrie, publicată în 1909 de psihiatrul francez Paul Sérieux, Les folies raisonnantes (Nebuniile care raționează). El descrie în carte un tablou psihotic pe care el îl numea „delir de interpretare” și care se distingea de celelalte forme de delir prin faptul că nu manifestă nici un fel de perturbare senzorială. Asta înseamnă că percepția pe care individul o avea asupra faptelor era corectă, nu avea halucinații, ci monta informațiile într-un fel delirant. Asta înseamnă că toate datele pot fi reale. Dacă vedem cărțile lui Marx, Mein Kampf a lui Hitler, sau

textele lui Che Guevara, găsim acolo o mulțime de fapte perfect reale, dar care devin delirante, pentru că sunt interpretate în funcție de un viitor care este dat drept cunoscut.

Dacă ne întrebăm cum anume a intervenit această schimbare în percepția timpului, trebuie să ne întoarcem mult în istorie, până la primele generații de creștini, care aveau dubii în privința datei celei de a doua veniri a lui Iisus. În primele secole ale creștinismul au fost multe discuții despre aceasta, pentru că, în mod evident, ce-a de-a doua venire era considerată o certitudine absolută, dar nu exista o dată prevăzută. Asta înseamnă că cea de-a doua venire e un termen al istoriei și o trecere de la timp la veșnicie, nu un capitol al timpului, nu un capitol din istorie.

De-a lungul dezvoltării intelectuale a Occidentului, noțiunea de sfârșit al istoriei s-a transformat gradat, pe măsură ce s-a pierdut simțul veșniciei, și pe măsură ce istoria devenea dimensiunea ultimă a realității. Aici a avut loc consolidarea inversiunii timpului. A judeca totul în funcție de un viitor imaginar a devenit un lucru atât de comun și de frecvent, încât și persoane care sunt împotriva mișcării revoluționare gândesc ca și cum ar cunoaște viitorul. De exemplu, când apărăm democrația liberală, credem că ea este viitorul real al omenirii. Când credem asta cu adevărat, suntem pe cale de a gândi ca un revoluționar, pentru că noi nu știm dacă, până la urmă, democrația liberală va domina lumea. Aici se produce o confuzie între un ideal și un fapt cunoscut. Acest tip de raționament revoluționar a pătruns atât de profund în cultura occidentală, încît, practic, toate judecățile morale pe care le facem sunt afectate de acest fals simț al timpului.

Când observăm un obicei sălbatic, spunem că e medieval sau spunem că e retrograd. Cum putem face o astfel de judecată dacă nu cunoaștem viitorul? Dacă nu știm unde vom ajunge, cum putem măsura distanța care a mai rămas? Acesta e un tip de raționament fantezist, care atribuie viitorului toate frumusețile și trecutului toate urâciunile. De aceea viitorul revoluționar mai are și o a doua caracteristică: venirea sa este considerată drept o certitudine infailibilă, mai sigură decât a doua venire a lui Hristos. Nu are o dată fixă. Diferența constă în faptul că a doua venire este decizia lui Hristos, în timp ce viitorul revoluționar e, cel puțin parțial, o decizie umană. Asta înseamnă că revoluționarul, care știe că viitorul va veni, dar nu știe când va veni, este autorizat să amâne data, pe măsură ce aceasta se apropie.

Pe de altă parte, dacă viitorul este înșiruirea tuturor frumuseților și a tuturor lucrurilor bune, acela care crede că îl reprezintă în prezent este investit cu autoritatea de a judeca lumea. El, la rândul lui, nu poate fi judecat, pentru că unicul tribunal în fața căruia el poate fi tras la răspundere este viitorul, iar el nu va putea fi judecat decât în momentul în care acest viitor se va materializa, dar, cum viitorul nu are o dată stabilită, el nu va fi judecat niciodată. În momentul în care ne apropiem la trei luni de „viitor", viitorul se mută cu trei luni mai departe, ceea ce înseamnă că ideea de responsabilitate morală este cu totul abolită din mintea revoluționarului. Nu înseamnă că el trebuie să se creadă divin, este o simplă chestiune de logică temporală. Revoluționarul nu poate fi judecat, pentru că nu există instrumente logice pentru asta. Ele nu pot fi formulate, pentru că viitorul se mută mereu înspre înainte. Dacă în urma sa rămîne un întreg șir de crime și de orori, este imposibil de știut dacă asta e bine sau rău, deoarece criteriile după care aceste lucruri ar putea fi judecate sunt reprezentate de rolul pe care ele le-au jucat în construirea viitorului. Prin urmare, oricât de smerit ar fi revoluționarul, el nu poate fi niciodată supus judecății, nici dacă ar vrea, pentru că asta ar contrazice chiar baza discursului revoluționar.

Vă prezentăm fragmentul din conferința lui Olavo de Carvalho de la IICCMER, din 16 iunie 2011, referitor la mentalitatea revoluționară. Este o temă căreia Olavo de Carvalho i-a dedicat mulți ani de cercetări, despre care a scris și a conferențiat de multe ori, de fiecare dată adăugând noi elemente, sau clarificând anumite aspecte. El a pornit de la constatarea că, indiferent de aparentele divergențe și conflicte doctrinare dintre diferitele ideologii revoluționare, de exemplu, dintre nazism și comunism, adepții acestor ideologii au în comun un anumit tip de mentalitate. Olavo de Carvalho descrie caracteristicile acestei mentalități revoluționare, pe care o consideră, în cele din urmă, o problemă psihiatrică, o formă de delir de interpretare. Conferința de la Bucuresti din vara 2011 a prezentat publicului românesc, într-o expunere cât mai succintă, concluziile la care a ajuns autorul brazilian până în prezent. (Anca Cernea).

Olavo de Carvalho despre monopolul insultei și ipocrizia stîngii. Despre datoria de a insulta.

Gelu Trandafir: Conservatorii sunt mereu puși la colț. Aș dori să vorbiți--- despre teama conservatorilor de a fi percepuți ca fasciști, extremiști. Dreapta are mereu în minte acest lucru: să nu fie percepută astfel, este mereu un defensivă. Se feresc de judecăți, de sentințe tranșante, oferă sprijin diferitelor cauze progresiste, deși acest sprijin este mai degrabă declarat.
Cum se explică această tînjire după acceptare? Cum pot fi întăriți acești oameni, mai ales că aveți experiență de 20 de ani în acest război cultural?

Olavo de Carvalho:

Rădăcina cea mai îndepărtată a acestor lucruri este inversiunea timpului, în măsura în care toate criteriile de judecată morală și-au pierdut conținutul lor substantiv și s-au transformat în referințe temporale. Adică „e bun cine este în favoarea viitorului, așa cum îl cunosc presupușii stăpîni ai viitorului." Dacă viitorul este socialismul așa cum îl concep ei, tot ce e împotrivă e rău, iar tot ce este pentru, e bun. Aceast tip de raţionament a pătruns atît de profund în cultura occidentală, încît chiar și cei care îşi spun conservatori nu mai sînt capabili să raționeze înafara lui. Atunci trebuie să se prezinte, la rîndul lor, ca și cum ei ar fi stăpînii viitorului, ceea ce implică faptul că trebuie să se arate mai socialiști decît înşişi socialiștii. Acesta este un semn clar de slăbiciune intelectuală.

Dacă nu ai capacitatea de a face critica profundă a fundamentelor proprii vocabularului, va trebui să cedezi în fața vocabularului adversarului şi vei încerca să pari că nu ești reacționar, că ești chiar și mai progresist decît adversarul tău, iar asta este în mod evident, o deviere de la centrul discuției. Este prostesc să îți închipui că toate chestiunile referitoare la bine și la rău pot fi judecate în funcție de progres sau regres, chiar dacă am presupune că noi știm cu exactitate unde va duce progresul.

Această rețea de iluzii hipnotice, creată de vocabularul revoluționar, e primul lucru de care trebuie să scăpăm. Dacă ești deja sclav dpdv intelectual al acestei mentalități, este inutil să încerci să concurezi politic cu acești oameni.

Departe de a încerca să scăpăm de aceste judecăți, trebuie să ne arătăm disprețul faţă de ele. O putem face foarte simplu, pur și simplu nu acceptăm discuția în acești termeni.

Să vă dau un exemplu. Într-o anumită dezbatere, un individ m-a făcut fascist. I-am răspuns, „Fascistă e mă-ta!" El s-a prefăcut scandalizat și a spus „Aha, nu sînteți pregătit pentru o dezbatere democratică!" Eu i-am răspuns: „Cine nu este pregătit pentru o dezbatere democratică este mă-ta!" Atunci el a tăcut din gură și s-a mulțumit cu explicațiile mele.

Așa trebuie tratați acești oameni, pentru că ei își arogă privilegiul de a monopoliza insulta. A face pe cineva fascist și nazist este o insultă monstruoasă, iar ei au făcut din asta ceva obișnuit. Dacă un individ își arogă dreptul de a mă face fascist, el îmi acordă dreptul de a-l înjura, pe el cu toată familia lui, folosind ce termeni doresc. Dacă eu spun că mama lui e o prostituată, este mai puțin grav decît dacă l-aş face fascist. Recurgerea la insultă în aceste momente reașează lucrurile la locul lor, pentru că dacă mă faci fascist și nazist tu îmi atribui crime îngrozitoare, în timp ce doamna mama dumneavoastră nu făcea decît să își comercializeze favorurile sexuale fără să facă rău nimănui.

Aceasta este una dintre tehnicile prin care poți sparge această logica. Sigur, poți da și un răspuns mai intelectualizat, dar nu trebuie să îl dai acelui individ. Explicațiile le poți da unui public care le merită. De exemplu, putem să explicăm că nici un comunist nu are dreptul să facă nazist pe nimeni, pentru că nazismul nu ar fi ajuns niciodată un pericol pentru umanitate dacă nu ar fi existat ajutorul și stimulentele oferite de Uniunea Sovietică.

De cel puțin 30 de ani nu dau absolut nici o atenție la ce ignoranții cred despre mine, pentru că dacă eu știu despre ce vorbesc, dacă am studiat problema, de ce să mă las intimidat de un ignorant care are o părere proastă despre mine? Asta e o dovadă în plus că e chiar un ignorant.

De foarte mulți ani îmi pun următoarea întrebare: cîți oameni vreau eu să mă placă? Oare am eu nevoie de dragostea întregii umanități? E clar că nu. Soția mea mă iubește, copiii mei mă iubesc, prietenii mei mă iubesc, cățelul meu mă iubește. E mai mult decît merit. De ce trebuie să mă supăr

dacă o mulțime de ignoranți pe care nu îi cunosc, nu mă place? Cultura de astăzi face oamenii tot mai dependenți de aprobarea străinilor. Creează un fel de sclavie reciprocă. E o atmosferă infantilă, nu mai există oameni maturi, doar copii dependenți care au nevoie de aprobarea mamei. E o ruşine! Nu ar trebui să fim așa.

De ce să ne temem de priviri răutăcioase, de rîsete cinice, ce rău real ne pot face aceste lucruri? Acestea au o putere magică, iar această putere se dezleagă în momentul în care nu îți mai e teamă de ele.

(traducere: Anca Cernea)

Între Lucifer și Satana

Indiferent ce crezi sau spui, oricât de important, de elevat şi de frumos ți s-ar părea, este ceva gândit sau spus în cadrul realităţii, şi nu deasupra ei; nu este decât un nou eveniment întâmplat în fluxul temporal și cosmic în care ești târât ca și zilele, viețile, atomii şi galaxiile, şi nu o evadare miraculoasă în afara şi deasupra a tot ceea ce există. Deşi conţinutul intenţionat al acestor gânduri se referă la „tot", la „Univers", faptul că le gândești nu te pune mai presus de toate, ca pe un judecător suveran şi transcendent, ci doar imită, din interiorul imanenţei, acel aspect limitat al transcendenţei, la care te gandești în acel moment. Nici o fiinţă umană nu judecă Universul, întreaga realitate. Când el inventează sentințe care par să o facă, poate reuși cel mult să se judece pe sine însuși.

Acest lucru nu înseamnă că, din interiorul realității sensibile, nu poți să-ți faci nici cea mai mică idee despre ceea ce se află dincolo de ea. Simplul fapt că poți crea acele judecăți, chiar dacă sunt greşite, deja arată că, din interior şi de dedesubt, ceva poți afla despre ceea ce este în afară şi deasupra. Spun „afla" şi nu doar „imagina", cum ar prefera Kant, pentru că dacă ar fi doar ceva imaginat, ar fi arbitrar şi nu susceptibil de verificare raţională sau confruntare cu experienţa; şi faptul însuși că discutăm despre aceasta deja dovedeşte că nu este așa. De aceea, dacă asupra totalității nu poți spune nimic ce o transcende, ce o cuprinde în totalitate și o judecă de dincolo, deasemenea, nimic nu te poate împiedica să privești spre acest dincolo şi să afli ceva despre el. Daca am fi complet prinşi în imanenţă și în finit, o inteligență capabilă de a înţelege conceptele de infinit şi de absolut ar fi un lux biologic inexplicabil (ipoteza că am fi ajuns la aceasta prin acumularea de mici amplificări cantitative ale inteligenței maimuței este, în sine, ceva ce ține de maimuță).

Cele doua iluzii, cele mai mari, ale filosofilor, de-a lungul veacurilor, au fost tocmai acestea: unii au pretins a transcende totalitatea și a o judeca, alții au decretat că nu putem şti nimic despre transcendenţă. Unii au vrut să ne transforme în zei; alţii în animăluțe lipsite de apărare, despărțite de transcendenţă prin frontiere cognitive insurmontabile.

În Biblie, aceste două erori fatale ale inteligenţei umane erau deja anunțate cu multă precizie. Iluzia de a judeca lumea aflându-ne în ea este „cunoaşterea binelui şi a răului", pe care șarpele o promite Evei. Zidul care interzice accesul la transcendență este „nebunia", care limitează viziunea existenţei la sfera lucrurilor imediat accesibile.

Aceste două erori au denumiri tehnice tradiţionale, derivate din aceeaşi rădăcină: gnosticismul şi agnosticismul. Primul promite posesia unei cunoașteri imposibile, iar cel de-al doilea inhibă şi frustrează dobândirea unei cunoașteri care este posibilă. Corespund celor două nume ale diavolului: Satana și Lucifer. Demonul falsei lumini şi demonul întunericului fals triumfător. Demonul cunoașterii greşite şi demonul ignoranţei trufașe.

Condiţia umană nu este nici cunoașterea, nici ignoranța, ci tensiunea constantă între aceşti doi poli, primul aparţinând zeilor, al doilea animalelor. Platon şi Aristotel ştiau aceasta.

Ceea ce caracterizează filosofia modernă ca un întreg este pierderea aceastei dialectici tensionale, proclamarea alternativă a cunoașterii absolute şi a ignoranţei invincibile.

Entre Lúcifer e Satã – Jornal do Brasil, 23 martie 2006

Punctul slab al democrației liberale

De când a apărut “civilizaţia liberal-democrată” modernă, liberalismul şi democraţia sunt doar un aranjament practic, de circumstanţă, al cărei scop e să favorizeze o anumită ordine şi funcţionalitate în economie şi în societatea politică. Nu este în niciun caz o civilizaţie, este doar o părticică minusculă a unei civilizaţii. Acest aranjament, denumit “liberal-democraţie”, nu are valori morale proprii, nu are o etică proprie, el doar a copiat anumite valori din creştinism, eliminînd conţinutul spiritual şi fundamentul metafizic pe care acesta îl avea. Deci morala democraţiei liberale e formată din câteva mici reguli practice, ea nu poate în niciun fel atinge inima omului. E clar că cei care au primit o astfel de educaţie nu sunt oameni cu fibră, nu au, în mod efectiv, valori morale, doar convenienţe morale. Este deci limpede că democraţia liberală are de ales una din două: ori se pătrunde de creştinism, înţelege fundamentul creştin al acelor valori pe care le apără, şi se ataşează de aceste valori cu credinţă adevărată, dispusă la sacrificiu, ori, în caz contrar, creează această generaţie de burghezi molâi, laşi, care tot timpul cedează la tot.

De exemplu, la orice grimasă a inamicului, individul, gata, cedează totul. Fapt este că de partea cealaltă, islamul vine cu puterea credinţei sale. Credinţa – poţi să o consideri greşită, dar acea credinţă, ca atitudine psihologică, este autentică. Pentru credinţă, respectivul e gata să moară. Nimeni nu–şi va da viaţa pentru filozofia politică liberală, lăsați-mă în pace cu asta.

Asta îmi venea să întreb, când i-am văzut pe prietenii mei liberali şi conservatori vorbind la Forumul Libertăţii. Un individ explica, de exemplu, eficienţa mai mare a economiei de piaţă faţă de economia socialistă; voiam să-l întreb, dumneata te aştepţi ca cineva să-şi dea viaţa pentru chestia asta, să-şi dea viaţa pentru un simplu raţionament economic, să-şi dea viaţa pur şi simplu pentru că un lucru e mai avantajos decât altul? Pentru un avantaj material, nimeni nu-şi dă viaţa. De ce? Pentru că dacă e mort, nu se bucură de avantajul material. Dacă plăteşti pe cineva spunîndu-i, uite, eu îţi dau zece milioane de dolari ca să te omori. Ce să facă tipul cu zece milioane de dolari dacă e mort? Deci simpla valoare practică, simpla valoare pragmatică, nu naşte un luptător adevărat, nu naşte curajul, nu naşte eroismul, dar religia le naşte.

Astfel se întâmplă următorul lucru: pe de o parte, ai oameni care au o credinţă şi sunt dispuşi să moară pentru ea, nu caută avantaje personale. La fel în cazul stângii: generaţii după generaţii de comunişti şi-au dat viaţa pentru comunism, pentru că nu căutau avantaje personale. Căutau puterea pentru Partid, iar Partidul pentru ei era o entitate metafizică echivalentă cu Dumnezeu. Mureau pentru o utopie, care urma să fie realizată peste două, trei sau zece secole, ei ştiau că nu aveau să vadă asta. Deci, când nu există avantaje personale, când există doar meritul moral, adevărat sau fals, atunci omul se poate devota. Cine îşi va da viaţa doar pentru avantaje materiale, pentru o practicitate mai mare? Atunci e normal ca această lume, democraţii liberalii, să fie toţi nişte tăntălăi.

Fiindcă vorbim de asta, am primit aici o ştire, că partidul democrat, DEM-ul, recunoaşte că e pe ducă, e aproape terminat, acum trebuie să facem ceva, să vedem, să facem o şedinţă… Oamenii ăştia sunt astfel: când treburile merg prost, ei rezervă un dejun la un restaurant de cinci stele şi cheltuiesc o grămadă de bani. Eu sugerez ca, dacă partidul vă merge prost, să nu vă mai duceţi la un restaurant de cinci stele, mâncaţi un hotdog, de aici de la colţ, şi daţi banii la partid.

Primul lucru! Pe vremea Partidului Comunist, nu mâncau la restaurant de cinci stele decât trei sau patru tipi din Comitetul Central, şi doar din când în când! În general duceau o viaţă foarte modestă şi devotată, pentru că trăiau pentru Partid. Dar dacă eşti mare burghez, dacă vrei plăceri şi bunăstare, primul lucru pe care trebuie să îl faci e să ieşi din politică. Eu, de câte ori eram invitat să vorbesc undeva, asta ceream: nu mă puneţi într-un hotel de cinci stele, puneţi-mă într-un hotel ieftin, nu cheltuiţi banii aiurea, aici nu e distracţie, aici nu e show-business, asta e militanţă, iar scopurile militanţei trec înaintea intereselor diferitelor persoane implicate. Dar nu avea niciun rost să le spun, nu ajuta la nimic, băieţii sunt dependenţi de confort.

Prin urmare, lucrurile de aici încep. Voi toţi trebuie să vedeţi, dacă sunteţi burghezi de treabă, dispuşi să să vă bucuraţi de viaţă, să fiţi mereu mulţumiţi, graşi şi bine îmbrăcaţi, sau dacă vreţi să

luptaţi? Asta era prima decizie pe care gaşca de la DEM ar fi trebuit s-o ia. Ar însemna că 90% va pleca din partid. Ar trebui luaţi cei de la DEM şi, eu dacă aş fi acolo, i-aş întreba pe toţi acei lideri ai DEM, câţi dintre voi sunteți dispuşi să iasă de aici şi să facă graffitti în Vila Maria, ACUMA? S-ar uita la mine ca la un nebun, evident.

Dată fiind această reacție, eu pot să spun, atunci: fiule, partidul tau e deja terminat! E deja e ter-mi-nat! De ce? Pentru că în Partidul Comunist eu am văzut șefi mari riscându-și viața. Marighella nu a murit mitraliat în stradă? Și la fel, atâția alții, au fost persecutați și au înfruntat asta. Ei voiau cu adevărat puterea pentru partidul lor. Iar voi? Ce vreți? Vreți doar vreo mică funcție? Atunci?

În ultimii ani DEM-ul a trăit doar ca un fel de pseudopod al PSDB (social-democrați). Asta înseamnă că DEM-ul e o forță auxiliară a PSDB. Acceptând această poziție, automat se auto-lichidează, comite suicid cu încetul, de mulți ani. Acum a ajuns pe moarte și se miră de ce se întâmplă. Ce să se întîmple?! Faci câte o tâmpenie pe zi, îți cheltuiești energia, îți cheltuiești banii, îți cheltuiești prestigiul, arunci tot la gunoi și deodată îți dai dseama, ah, sunt terminat, de ce? Sunteți prea proști, asta e problema.

Eu de ani de zile le spun, de pe vremea când se numeau Partidul Frontului Liberal, ceea ce trebuie sa faceți voi e un partid care să aibă unitate de convingeri. Un partid în care să existe militanți care au încredere în partid și care își pun viața pentru partid, pentru că găsesc în el valori. Ăsta e primul lucru! Odată am fost la o reuniune a tineretului PFL-ist, în Porto Alegre, erau o mulţime foarte mare de tineri care era dispusă să militeze pentru partid. Ce s-a ales de acea mulțime de tineri? Totul s-a pierdut, s-a risipit. Eu mi-am dat seama că acei tineri erau nerăbdători să vadă pe cineva că ridică un steag, să le trezească entuziasm. În loc de asta, ce le-a oferit PFL-ul? Acel discurs fără sare și piper, de idealuri liberale, funcționalitatea economiei, impozitele, etc, etc. Ce naiba, ce e asta? E adevărat că impozitul mare e un șut în fund, și poate chiar, să zicem, dă naștere unei rebeliuni. Dar chiar crezi că tineretul se gândește la impozite? Tânărul nu plătește impozite, le plătește taică-su. Discuția despre impozite nu motivează tineretul ca să militeze. Când veţi pricepe acest lucru?

În primul rând, cei de la DEM trebuie să înțeleagă un lucru: dacă nu vrei să ai dușmani, nu trebuie să intri in politică. Stânga vă tratează ca dușmani. Chiar José Serra a spus, PT-ul (Partidul Muncitorilor) își tratează adversarul ca pe un dușman care trebuie eliminat, nu ca pe cineva cu care vrea să discute. Dacă știi chestia asta, dacă știi că tipul e dușmanul tău, tu de ce nu vrei să fii dușmanul lui? Dacă vrei să fii prieten cu dușmanul, să ai doar discuții politice cu el, atunci deja ai pierdut? Ai pierdut pentru că tu vii cu argumente dulcege, ial el vine cu un ciocan și îți dă una în cap. Te injură de toate cele, nu are rost nici măcar să te faci că ești de stânga, pentru că, uite, José Serra se dă de stânga, uite ce au zis de José Serra, l-au acuzat pe José Serra de toate crimele posibile și imaginabile.

Cu cât te vei apropia mai mult de ăștia, cu cât vei dori să faci pace cu ei, cu atât te vor înfrânge mai tare. Asta e experiență u-ni-ver-sa-lă. Universală. De exemplu, Partidul Democrat (din SUA), încă din anii 50-60 a început să devină lingăul comuniștilor. Voi credeți că asta i-a îmblânzit pe comuniști față de Partidul Democrat? Nu! Cei de la Partidul Democrat au ajuns să se injosească într-atât în fața comuniștilor, încât Ted Kennedy, decedat de curând, Ted Kennedy a încercat o alianță cu Kremlin-ul contra lui Ronald Reagan, împotriva președintelui țării sale, alianță cu dușmanul împotriva… avea mai multă ură față de Partidul Republican decât față de comuniști, care la vremea aceea deja omorâseră o sută de milioane de oameni. Ei sunt o adunătură de proști care cred că lingușindu-i pe comuniști vor trezi dragoste, tandrețe în ei. Nu, dimpotrivă, cu cât îi lingușești mai tare, cu atât mai mult te scuipă. Asta e o experiență de o sută de ani.

E cineva în Partidul Democrat, în conducerea Partidului Democrat, printre consilierii săi tehnici, experții în marketing, care are habar de istoria comunismului, de strategia comunistă? Nimeni nu știe nimic. Dacă ar fi să însumăm, voi citiți doar cărți de management și self-help, pentru Dumnezeu!

Traducere: Anca Cernea

Viitorul pe care ni-l promite Rusia

Imperiul Eurasiatic ne promite un război mondial şi, ca urmare a acestuia, o dictatură globală. Unii dintre adepţii lui ajung să-l numească „Imperiul Sfârşitului”, o evocare clar apocaliptică. Doar uită să observe că ultimul imperiu dinainte de Judecata de Apoi nu va fi altceva decât Imperiul lui Antihrist. Prof. Dughin promite că va salva lumea prin distrugerea Occidentului. Sincer, eu prefer să nu ştiu ce va urma. Mentalitatea revoluţionară, cu promisiunile sale auto-amânabile, gata să se transforme în contrariul lor cu cea mai nevinovată mină din lume, este cel mai mare flagel care a lovit vreodată omenirea. Victimele sale, din 1789 până astăzi, nu sunt mai puţin de trei sute de milioane de oameni – mai mult decât au ucis toate epidemiile, dezastrele naturale şi războaiele între naţiuni de la începutul timpurilor.

Diário do Comércio, 23 mai 2011

Prof. Aleksandr Dughin, capul elitei intelectuale ruse care modelează astăzi politica externă a guvernului Putin, spune că marele plan al naţiunii sale este acela de a restabili sensul ierarhic al valorilor spirituale pe care modernitatea le-a îngropat. Pentru oamenii cu mentalitate religioasă, şocaţi de vulgaritatea brutală a vieţii moderne, propunerea poate suna foarte atrăgător, doar că realizarea ideii trece prin două etape. Mai întâi, trebuie să distrugi Occidentul, tatăl tuturor relelor, printr-un război mondial, inevitabil mai devastator decât primele două. Apoi va fi instaurat Imperiul Mondial Eurasiatic sub conducerea Sfintei Maici Rusia.

În ce priveşte primul punct, *„mântuirea prin distrugere”* este unul dintre clişeele cele mai constante ale retoricii revoluţionare. Revoluţia franceză a promis că va salva Franţa prin distrugerea Vechiului Regim: ea a adus-o din prăbuşire în prăbuşire până la condiţia de putere de categoria a II-a. Revoluţia mexicană a promis că va salva Mexicul prin distrugerea Bisericii Catolice: a făcut din el un furnizor de droguri pentru lume şi de mizerabili pentru asistenţa socială americană. Revoluţia rusă a promis că va salva Rusia prin distrugerea capitalismului: a transformat-o într-un cimitir. Revoluţia chineză a promis că va salva China prin distrugerea culturii burgheze: a transformat-o într-un abator. Revoluţia cubaneză a promis pentru că va salva Cuba prin distrugerea exploatatorilor imperialişti: a transformat-o într-o închisoare de cerşetori. Pozitiviştii brazilieni au promis că vor salva Brazilia prin distrugerea monarhiei: au pus capăt unicei democraţii care exista pe continent şi au aruncat ţara într-o succesiune de lovituri de stat şi dictaturi ce s-au încheiat abia în 1988, pentru a face loc unei dictaturi modernizate, cu alt nume.

Prof. Dughin propune Imperiul Eurasiatic şi reconstruieşte întreaga istorie a lumii, ca şi cum aceasta ar fi o îndelungată pregătire pentru venirea acestui lucru minunat.

Esenţa discursului său, aşa cum cred că am demonstrat deja, este inversarea sensului timpului: inventarea unui viitor şi reinterpretarea în lumina lui, ca şi cum acesta ar fi o premiză sigură şi arhi-dovedită, a prezentului şi trecutului. Inversarea procesului normal al cunoaşterii, ajungând a înţelege ceea ce este cunoscut prin ceea ce este necunoscut, ceea ce e sigur, prin ceea ce e îndoielnic, ceea ce este categoric prin ceea ce este ipotetic, este o falsificare structurală, sistematică, obsesivă, hipnotică.

Lucrul cel mai evident la guvernul rus este faptul că cei care îl ocupă sunt aceiaşi care conduceau în comunism. În esenţă, este personalul KGB. Mai rău, este KGB-ul cu o putere extinsă brutal: dacă în regimul comunist exista un securist pentru fiecare 400 de cetăţeni, azi există unul pentru fiecare 200, ceea ce caracterizează Rusia, fara îndoială, ca pe un stat poliţienesc

Prof. Dughin propune Imperiul Eurasiatic şi reconstruieşte întreaga istorie a lumii, ca şi cum aceasta ar fi o îndelungată pregătire pentru venirea acestui lucru minunat. Este un revoluţionar ca oricare altul. Dar incomparabil mai pretenţios.

Cât despre Imperiul Mondial Eurasiatic, cu un pilier oriental susţinut în ţările islamice, Japonia şi China, şi un pilier occidental în axa Paris-Berlin-Moscova, el nu este deloc o idee nouă. Stalin a cultivat acest proiect şi a facut tot ce a putut pentru a-l realiza, şi a eşuat doar pentru că nu a reuşit

să creeze la timp o flotă maritimă de dimensiuni suficiente. A dat greş la timing: spunea că Statele Unite nu vor trece de anii 80. Cea care n-a trecut a fost URSS.

Deoarece Prof. Dughin împodobeşte proiectul cu recursul la valorile spirituale şi religioase, mai degrabă decât la internaţionalismul proletar ce legitima ambiţiile lui Stalin, pare logic să admitem că noua versiune a proiectului imperial rus este un fel de stalinism de dreapta.

Ideologic, eurasianismul este diferit de comunism. Dar ideologia, cum o definea însuşi Karl Marx, este doar o *„haină de idei”* pentru a acoperi o schemă de putere. Schema de putere în Rusia şi-a schimbat haina, dar rămâne aceeaşi – cu aceiaşi oameni în aceleaşi locuri, îndeplinind aceleaşi funcţii, cu aceleaşi ambiţii totalitare dintotdeauna.

Dar lucrul cel mai evident la guvernul rus este faptul că cei care îl ocupă sunt aceiaşi care conduceau ţara în timpul comunismului. În esenţă, este personalul KGB (sau FSB, schimbarea periodică a numelor nu a schimbat niciodată natura acestei instituţii). Mai rău, este KGB-ul cu o putere extinsă brutal: pe de o parte, dacă în regimul comunist exista un agent de poliţie secretă pentru fiecare 400 de cetăţeni, astăzi există unul pentru fiecare 200, ceea ce caracterizează Rusia, fara îndoială, ca pe un stat poliţienesc; pe de altă parte, repartizarea proprietăţii de stat între agenţi şi colaboratori ai poliţiei politice, care s-au transformat de pe o zi pe alta în „oligarhi”, fără a-şi pierde legăturile lor de supunere faţă de KGB, îi conferă acestei entităţi privilegiul de a acţiona în Occident, sub straturi şi straturi de camuflaj, cu o libertate de mişcare ce ar fi fost de neconceput în timpul lui Stalin sau al lui Hruşciov.

Imperiul Eurasiatic ne promite un război mondial şi, ca urmare a acestuia, o dictatură globală. Unii dintre adepţii lui ajung să-l numească *„Imperiul Sfârşitului”*, o evocare clar apocaliptică. Doar uită să observe că ultimul imperiu dinainte de Judecata de Apoi nu va fi altceva decât Imperiul lui Antihrist.

Traducere: Anca Cernea

Principiile politicii conservatoare

Aceste principii nu sunt reguli de urmat în politica practică. Sunt un ansamblu de criterii de recunoaştere, pentru a putea distinge, atunci când auzi un politician vorbind, dacă te afli în faţa unui conservator, a unui revoluţionar sau a unui „liberal”, în sensul brazilian, de astăzi, al termenului (care este un amestec incert dintre primii doi).

1. Nimeni nu e stăpânul viitorului. „Viitorul ne aparţine” este un vers din imnul Tineretului Hitlerist. Aceasta este esenţa mentalităţii revoluţionare. Un conservator vorbeşte în numele experienţei trecute, acumulate în prezent. Revoluţionarul vorbeşte în numele unui viitor ipotetic, investit cu autoritate de tribunal de ultimă instanţă; el crede că reprezintă în prezent această autoritate, chiar şi atunci când nu ştie nimic despre acel viitor şi nu e în stare să-l descrie decât prin intermediul unor laude generice, neavând nici cea mai mică idee despre ce este acesta. Atunci când fostul preşedinte(al Braziliei n.t.), Lula, spunea „Nu ştim ce fel de socialism dorim”, el presupunea că ştie
(1) că socialismul este viitorul luminos şi inevitabil al Istoriei, când experienţa arată că de fapt este un trecut sângeros, cu o moştenire de mai mult de 100 milioane de morţi,
(2) că el şi complicii săi au dreptul să ne conducă spre o repetare a acestei experienţe, fără nici o garanţie că aceasta va fi mai puţin mortală decat cea precedentă, cu excepţia unei promisiuni verbale, ieşite din gura cuiva care, în acelaşi timp, recunoaşte că nu ştie încotro ne duce.
Mentalitatea revoluţionară este un amestec de îngâmfare psihotică şi iresponsabilitate criminală.

2. Fiecare generaţie are dreptul de a alege ceea ce consideră de cuviinţă. Acest lucru implică faptul că nici o generaţie nu are dreptul de a le angaja pe cele următoare în decizii drastice ale căror efecte, aproape sigur malefice, fie nu vor putea fi reparate niciodată, fie vor putea fi reparate numai prin jertfa mai multor generaţii. Poporul are, prin definiţie, dreptul de a experimenta şi de a învăţa din experienţă, dar tocmai din acest motiv, nu are dreptul de a-şi folosi copiii şi nepoţii drept cobai pentru experimente nechibzuite.

3. Nici un guvern nu are dreptul de a face ceva ce guvernul următor nu poate desface. Este un corolar inevitabil al principiului precedent. Alegerile periodice nu ar avea nici un sens dacă fiecare guvern ales nu ar avea dreptul şi posibilitatea de a corecta greşelile guvernelor anterioare. Democraţia este, prin urmare, esenţialmente ostilă oricărui proiect de schimbare profundă şi ireversibilă a ordinii sociale, oricât ar fi aceasta de rea la un moment dat. Nici o ordine socială generată de curgerea secolelor nu este atât de rea pe cât este o nouă ordine impusă de către o elită luminată care se crede, fără motiv, deţinătoarea unicului viitor dezirabil. În cursul ultimelor trei secole nu a existat niciun singur experiment revoluţionar care să nu fi dus la distrugere, omor, războaie şi mizerie generalizată. Nu vedem cum ar putea experimentele viitoare să fie diferite.

4. Nici o propunere revoluţionară nu este demnă de a fi dezbatută ca o alternativă respectabilă într-un cadru politic democratic. Revocabilitatea măsurilor de guvernare este un principiu de neocolit al democraţiei şi orice propunere revoluţionară, prin definiţie, neagă de la bază acest principiu. Este imposibil a pune în practică vreo propunere revoluţionară fără concentrarea puterii şi fără excluderea, deschisă sau camuflată, a oricărei propuneri alternative. Nu se pot discuta alternative pe baza interdicţiei alternativelor.

5. Democraţia este opusul politicii revoluţionare. Democraţia este guvernarea încercărilor experimentale, pe termen scurt şi întotdeauna revocabile. Propunerea revoluţionară este în mod necesar de termen lung şi ireversibilă. De fapt, orice proiect revoluţionar îşi propune să transforme nu numai o anumită societate, ci Pământul întreg şi însăşi natura umană. Este imposibil să discuţi democratic cu cineva care nu respectă nici măcar natura interlocutorului, nevăzând în el decât materia provizorie a umanităţii viitoare. Este stupid să credem că socialiştii, comuniştii, fasciştii, eurasienii şi toţi cei asemenea lor se vor putea integra în mod paşnic întru convieţuire democratică alături de facţiuni politice infinit mai puţin ambiţioase. Va fi întotdeauna convieţuirea democratică a lupului cu mielul.

6. Eradicarea totală a mentalităţii revoluţionare este condiţia esenţială pentru supravieţuirea libertăţii în lume. Mentalitatea revoluţionară nu este o caracteristică permanentă a naturii umane. A avut o origine istorică – în jurul secolului al XVIII-lea – şi aproape sigur va avea un sfârşit. Perioada de apogeu, secolul XX, a fost cea mai violentă, cea mai ucigaşă din toată Istoria umană, depăşind ca număr de victime nevinovate toate războaiele, epidemiile, cutremurele şi dezastrele naturale de orice fel, observate de la începutul timpurilor. Nu este nici o exagerare în a spune că mentalitatea revolutionară este cel mai mare flagel care s-a abătut vreodată asupra omenirii. Este o chestiune de numere, nu de păreri. Cine refuză să vadă acest lucru este un monstru de nesimţire. Orice politică ce nu este orientată spre eradicarea completă a mentalităţii revoluţionare, în felul cel mai intens şi mai explicit cu putinţă, este o pălăvrăgeală criminală şi inacceptabilă, oricât şi-ar împodobi omisiunea cu frumoase pretexte democratice, liberale, religioase, moraliste, egalitare, etc.

Diário do Comércio, 27 iunie 2011

Falsa opoziţie dintre comunism şi nazism

Nici un comunist nu are dreptul să facă nazist pe nimeni pentru că nazismul niciodată nu ar fi ajuns să fie un pericol pentru umanitate dacă nu ar fi existat ajutorul și stimulii oferiți de Uniunea Sovietică. Germania a ajuns să aibă o armată capabilă de a intimida o lume întreagă nu doar pentru că Uniunea Sovietică i-a dat arme în secret, ci și pentru că a creat un teritoriu în Rusia unde armata germană se putea antrena. Nazismul ca forță istorică, importantă la nivel mondial, nu ar fi ajuns niciodată să existe fără asta. Răspunsul [dat unui comunist care te acuză de nazism n.t.] este „Nazist

ești tu, voi sînteți vinovați de tot.” Acesta ar fi răspunsul educat, dar trebuie să refuzi această explicație atunci cînd un individ rău intenționat încearcă să te vopsească drept fascist sau nazist.

În al doilea rînd, ei ignoră diferența dintre fascism și nazism, iar ca să îți faci o idee de această diferență, în ziua în care Hitler a fost ales, singurul guvernant european, șef de stat european, care i-a telefonat pe toți ceilalți, inclusiv pe Papă, spunînd: „Ce facem acum că a ajuns la putere acest nebun. Trebuie să facem ceva, trebuie să facem ceva să îl dăm jos de acolo”… Știți cine era acest șef de stat? Benito Mussolini. Iar pentru că nimeni nu a răspuns, nimeni nu a vrut să facă nimic, Mussolini a ajuns la concluzia că Hitler era mai puternic și era mai prudent să se alieze cu el, decît cu toți acei lași. Adică, toți guvernanții democrați ai Europei l-au aruncat pe Benito Mussolini în brațele lui Hitler. Ei sînt vinovați de acest lucru, la fel de vinovați ca și Benito Mussolini.

În al treilea rînd, nu putem uita că fascismul și nazismul sînt capitole interne ale istoriei mentalității revoluționare. Amintiți-vă de conferința unde eu am definit revoluția ca pe un proiect de schimbare radicală al societății ce trebuie realizat prin concentrarea puterii.

Nazismul și fascismul sînt în mod evident regimuri revoluționare, de aici relația ambiguă pe care acestea au avut-o mereu cu comuniștii, uneori colaborînd unii cu alții, alteori colaborînd pentru a omorî terți, cum este normal în interiorul mișcării revoluționare. Mișcarea revoluționară trăiește din diviziunile și conflictele sale interne. Cine a omorît mai mulți comuniști decît Stalin și Mao Zedong? Ei au fost cei mai mari asasini de comuniști. De aceea este o mare naivitate să crezi că Stînga Revoluționară e slabă pentru că este divizată, deoarece diviziunea internă, conflictul intern, sunt elemente esențiale pentru creșterea mișcării revoluționare.

Dacă toată mișcarea revoluționară ar fi fost coerentă, ar trebui să dea socoteală pentru faptele sale. Ea trebuie să se mențină într-o stare de confuzie permanentă pentru a evita confruntarea cu oroarea faptelor sale și ca să aibă mereu un număr de țapi ispășitori interni prin care întreaga mișcare să se poată purifica.

Toată această dominație pe care acești oameni au avut-o asupra unor conservatori, liberali etc, este nu doar rezultatul lașității, dar și al ignoranței din lipsa de pregătire. Cel puțin, de ce trebui să acceptăm ca toate să se definească în termenii inamicului, în loc să impunem noi definițiile noastre? De exemplu, de ce „fascist” trebuie să fie o insultă mai gravă decît „comunist”? Dacă însumezi victimele tuturor regimurilor fasciste din lume, nu ajungi nici la 5% din numărul victimelor comunismului, iar dacă incluzi acolo și victimele nazismului, nu ajungi nici la un sfert din victimele comunismului.

Gelu Trandafir: Cred că un alt lucru care este ocultat, nu neapărat ocultat, dar nu este menționat foarte des, este chiar titulatura partidului nazist al lui Hitler, Partidul Muncitoresc German Național-Socialist.

Olavo de Carvalho: Marea diferență este că exista un socialism naționalist și un socialism internaționalist. Asta e singura diferență.

Traducere: Anca Cernea

Despre capitalism

Gelu Trandafir: Capitalismul e un concept central în definiţia pe care dumneavoastră o daţi civilizaţiei occidentale, civilizaţiei iudeo-creştine şi a conservatorismului, conservatorismul capitalist bazat pe statul de drept, rezultat al civilizaţiei iudeo-creştine.

Olavo de Carvalho: Putem spune despre capitalism că a apărut în momentul în care bogăţia financiară a început să fie mai importantă ca proprietatea teritorială. Dar nu putem uita că primii capitalişti din Europa erau chiar proprietarii de pămînt. Povestea cu apariția unei noi clase numită „burghezie”, care a luat puterea, e o mare prostie. Marile familii de seniori feudali, ei au fost primii capitaliști, ei au creat capitalismul pentru că aveau în același timp cele două tipuri de putere [bogăție financiară și terenuri].

Capitalismul este foarte înrădăcinat în Europa și de fapt este singurul sistem economic care există. A spune „capitalism” și a spune „economie” e același lucru. Singura alternativă este întoarcerea la sistemul feudal, pentru că socialismul nu există, nu e decît un balon de săpun.

Ceea ce există e un capitalism atrofiat, care este parazitat de guvern. Chiar și în Uniunea Sovietică, 50% din economie era capitalism ilegal, de care însuși guvernul se prevala, prin șantaj și prin extorsiune, pînă într-o zi de după căderea Uniunii Sovietice, cînd mafiile și birocrația, mai ales biocrația polițienească [KGB], s-au contopit. Acum este imposibil să distingi între ce e mafia și ce e guvernul rus. E același lucru.

Un anumit reziduu al capitalismului trebuie să existe la baza socialismului. Socialismul este un sistem contradictoriu, așa cum demonstrase deja Ludwig von Mises în 1921 în cartea „Socialismul, o analiză economică și sociologică”. El spune că pentru a exista o economie planificată, trebuie să existe controlul prețurilor. Dar dacă nu există o piață în care să se formeze prețurile, atunci guvernul are o singură alternativă: să inventeze toate prețurile. Dacă inventezi toate prețurile, toată economia devine o ficțiune. Exact așa s-a întîmplat în Uniunea Sovietică. Acum știm că toate statisticile economice din Uniunea Sovietică erau complet inventate. Dar dacă acestea sînt inventate înseamnă că guvernul nu știe exact ce se întîmplă. Dacă nici măcar nu știe ce se întîmpla, cum poate controla ceea ce se întîmplă? Adică, economia controlată în totalitate este echivalentă cu economia total necontrolată.

Iar aceste canalii au cinismul de a vorbi împotriva „anarhiei capitalului”, cînd ei sînt cei care au inventat anarhia capitalului.

Traducere: Anca Cernea

Joseph McCarthy a greșit doar prin exces de prudență

În anii ’50 a existat acel episod al senatorului Joseph McCarthy, care a fost transformat într-un fel de monstru deși niciodată nu a arestat pe nimeni. Chiar și acei puțini comuniști care au fost închiși pentru lipsă de respect față de tribunal și care au avut pedepse minime, nici unul dintre ei nu a fost băgat la închisoare de Comisia McCarthy, ci de o cu totul altă comisie ce ținea ce Camera Reprezentanților, nu de Senat.

Joseph McCarthy a spus că existau, în cele mai înalte cercuri ale guvernului american, cîteva zeci de agenți comuniști infiltrați. El a fost demonizat pentru că a spus asta. Astăzi, după deschiderea arhivelor de la Moscova și după ce istoricii au avut acces la documentele din epocă, știm că nu erau cîteva zeci, erau cel puțin 3000. Deci Joseph McCarthy a greșit doar prin exces de prudență.

Dacă citiți cartea lui Stanton Evans, Blacklisted by History, un studiu spectaculos care arată că McCarthy avea dreptate, practic, în tot ce a spus, vedeți că acesta greșit doar pentru că nu a spus mai mult. Episodul Joseph McCarthy a fost atît de bine exploatat de propaganda comunistă, încît avem și acum impresia că McCarthy, care nu a băgat pe nimeni la închisoare și nu a făcut rău nici unei muște, era un tip mai periculos ca Iosef Stalin.

Persoanele de formație universitară capabile să creadă o asemenea prostie sînt infirme din punct de vedere intelectual pentru tot restul vieții lor. Simpla folosire a cuvîntului „mccarthism” ca sinonim al pesecuției politice, după ce în perioada Comisiei McCarthy 3 milioane de oameni au fost executați pentru delicte politice în URSS și China, în timp nici unul nu a suferit nici cel mai mic deranj din partea lui Joseph McCarthy, arată că vocabularul politic contemporan este bazat pe o falsificare aproape psihotică a realității.

Victimele mccarthy-ismului [modificare]

Este dificil de estimat numărul victimelor inocente ale vânătoarei de vrăjitoare mccarthy-iste.

Folosirea termenului "mccarthy-ism" în zilele noastre [modificare]

De pe vremea în care McCarthy cunoștea celebritatea, cuvântul "mccarthy-ism" ("McCarthyism")a intrat în vocabularul americanilor ca un cuvânt care caracterizează o varietate de practici detestabile: cântărirea agresivă a patriotismului unei persoane, lansarea de acuzații nedovedite, folosirea acuzațiilor de lipsă de loialitate pentru a exercita presiuni asupra unei persoane pentru ca aceasta să adere la politicile conformiste ale momentului sau pentru discreditarea unui adversar, alterarea libertăților individuale în numele securității naționale și folosirea demagogiei.

Traducere: Anca Cernea

O sută de ani de pedofilie

Peste tot unde s-a redus practicarea pedofiliei, cea care i-a eliberat pe copii de sub aceasta tiranie înspaimântatoare a fost influenta – practic, singura – a Crestinismului. Dar aceasta a avut un pret. E ca si cum un curent ascuns de ura si resentiment a strabatut doua milenii de istorie asteptând ceasul razbunarii. Acest moment a sosit.
Olavo de Carvalho, O Globo, 27 aprilie 2002

In 2002, când a izbucnit cu putere scandalul preotilor pedofili, din America ganditorul conservator Olavo de Carvalho a scris un articol de opinie pentru O Globo – „Cem anos de pedofilia”.

Publicatii liberale se folosesc acum de acest flagel, un flagel provocat tocmai de libertinismul impus societatii de „progresisti” si care a atins si institutia Bisericii, pentru a-si canaliza ura împotriva actualului Papa. Intr-un dispret pentru adevar si pentru normele jurnalismului, Benedict XVI a ajuns sa fie acuzat astazi de toate relele, desi e chiar clericul care, pe când era Prefect al Congregatiei pentru Doctrina Credintei, a facut cel mai mult pentru descoperirea, investigarea si curatarea Bisericii de acest flagel.
Va recomandam si doua postari din blogurile Daily Telegraph:
Benedict XVI and Roman Polanski: liberals bay for the Pope’s blood while genuflecting to a child abuser
The Pope, the judge, the paedophile priest and The New York Times
Pâna atunci, iata o traducere a textului lui Olavo de Carvalho din 2002. E la fel de actual.

In Grecia si în Imperiul Roman, folosirea minorilor pentru placerea sexuala a adultilor era un obicei tolerat sau chiar considerat laudabil. In China, castrarea baietilor pentru a-i vinde pederastilor bogati a fost un comert legitim timp de mii de ani. In lumea islamica, nu de putine ori morala rigida care guverneaza relatiile dintre barbati si femei a fost compensata de toleranta fata de pedofilia homosexuala. In unele tari, aceasta din urma a dainuit pâna la începutul secolului 20, facând din Algeria, de exemplu, o gradina a placerilor pentru calatori depravati (cititi memoriile lui Andre Gide, “Si le grain ne meurt”).

Peste tot unde s-a redus practicarea pedofiliei, cea care i-a eliberat pe copii de sub aceasta tiranie înspaimântatoare a fost influenta – practic, singura – a Crestinismului.

Dar aceasta a avut un pret. E ca si cum un curent ascuns de ura si resentiment a strabatut doua milenii de istorie asteptând ceasul razbunarii. Acesta moment a sosit.

Aparitia anti-conceptionalelor si prezervativelor, pe care guvernele încep sa le distribuie cu veselie prin scoli, suna ca o chemare la eliberarea totala a erotismului infantile si juvenil.

Miscarea de inducere catre pedofilie începe când Sigmund Freud creaza o parodie erotica a primilor ani ai vietii umane, o versiune care este foarte usor absorbita de cultura secolului. De atunci, în imaginarul Occidental, viata de familie apare din ce în ce mai mult ca o oala sub presiune plina de dorinte reprimate. In filme si literatura, copiii par sa nu aiba altceva de facut decât sa spioneze prin gaura cheii viata sexuala a parintilor, sau chiar sa se dedea ei insisi la cele mai uimitoare jocuri erotice.

Potentialul politic exploziv al ideii este folosit imediat de Wihelm Reich, psihiatru comunist care organizeaza în Germania o miscare pentru "eliberarea sexuala a tineretului", transferata apoi în Statele Unite unde avea sa devina, probabil, principala idee-forta a rebeliunilor studentesti din anii '60.

Sub pretextul combaterii discriminarii, reprezentantii miscarii gay sunt autorizati sa predea copiilor în scoli beneficiile practicii homosexuale. Oricine care li se opune e stigmatizat, persecutat, concediat.

In acelasi timp, Raportul Kinsey, despre care stim astazi ca a fost o frauda de la cap la coada, demoleaza imaginea de respectabilitate a parintilor, înfatisându-i noilor generatii fie drept niste ipocriti bolnavi sexual, fie ca niste libertini prefacuti.

Aparitia anticonceptionalelor si prezervativelor, pe care guvernele încep sa le distribuie cu veselie prin scoli, suna ca o chemare la eliberarea totala a erotismului infantil si juvenil. De atunci, erotismul copilariei si adolescentei se extinde din lumea academica si cercurile literare în cultura claselor mijlocii sau joase, printr-o infinitate de filme, programe TV, "grupuri de discutii", cursuri de consiliere familiala, reclame, si naiba stie mai ce. Educatia sexuala în scoli devine o initiere directa a copiilor si tinerilor în a practica a tot ceea ce au vazut în filme sau la TV.

Dar pâna aici, legitimarea pedofiliei apare doar insinuata, strecurata printre revendicari generale care o cuprind ca pe o consecinta implicita.

In 1981, totusi, "Time" anunta ca argumente în favoarea pedofiliei sunt pe cale de a castiga teren printre specialistii in consiliere sexuala. Larry Constantine, terapeut familial, proclama "dreptul copiilor de a se exprima sexual, ceea ce înseamna ca pot sau nu sa aiba contacte sexuale cu persoane mai în vârsta". Unul dintre autorii Raportului Kinsey, Wardell Pomeroy, decreteaza ca incestul "poate fi uneori benefic".

Sub pretextul combaterii discriminarii, reprezentantii miscarii gay sunt autorizati sa predea copiilor în scoli beneficiile practicii homosexuale. Oricine care li se opune e stigmatizat, persecutat, concediat. Intr-o carte laudata de J.Elders, fost ministru al sanatatii în SUA (the surgeon general – acelasi care lanseaza avertismente apocaliptice împotriva tigarilor), jurnalista Judith Levine afirma ca pedofilii sunt inofensivi si ca relatia sexuala dintre un baiat si un cleric poate fi chiar un lucru benefic. Cu adevarat periculosi, spune Levine, sunt parintii, cei care proiecteaza "temerile lor si propria dorinta de prospatura în acest agresor mitic al copiilor".

Organizatiile feministe contribuie la dezarmarea copiilor fata de pedofili si la înarmarea lor contra familiei, propagând teoria monstruoasa a unui psihiatru argentinian, dupa care cel putin una din patru fete este violata de propriul tata.

Cea mai înalta consacrare a pedofiliei se petrece în editia din 1998 a "Buletinului Psihologic", publicatie a Asociatiei Psihologice Americane. Revista afirma ca abuzul sexual în copilarie "nu cauzeaza un rau intens într-un mod patrunzator", si, mai si recomanda ca termenul de pedofilie, "încarcat de conotatii negative", sa fie schimbat cu cel de "intimitate inter-generationala".

Ar fi de neimaginat ca o atât de vasta revolutie mentala, raspândita în întreaga societate, sa ocoleasca miraculos o parte speciala a societatii: preotii si seminaristii. In cazul lor, pe lânga presiunea din exterior, a existat un stimul special, bine calculat ca sa actioneze din interior.

Intr-o carte recenta, "Goodbye, good men", reporterul american Michael S. Rose arata ca, timp de trei decenii, organizatiile gay din Statele Unite si-au pus oameni în departamentele psihologice ale

Seminariilor pentru a face mult mai dificila accederea seminaristilor daruiti cu vocatie preoteasca si a forta o intrare masiva a homosexualilor în cler. In cele mai importante Seminarii, propaganda homosexuala a devenit ostentativa iar seminaristi heterosexuali au fost fortati de catre superiori sa se supuna unor comportamente homosexuale.

Incoltiti si sabotati, indusi in eroare si indemnati, este inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, multi preoti si seminaristi sa ajunga sa cedeze dezmatului general cu copii si adolescenti. Si, când asta se intampla, toti cei care vorbesc in numele culturii moderne "eliberate" , tot establishmentul "progresist", toata media "avansata", in fine, toate puterile care, timp de o suta de ani, i-au despuiat pe copii de aura protectoare a Crestinatatii pentru a-I da prada poftelor unor adulti perversi, deodata se bucura, pentru ca au gasit un nevinovat asupra caruia sa arunce vina.

O suta de ani de cultura pedofila sunt iertati deodata, albiti, rascumparati inaintea Celui Preainalt: singurul vinovat pentru toate este … celibatul preotilor. Crestinatatea plateste acum pentru tot raul pe care ne-a oprit sa-l facem.

Nu va indoiti: Biserica este acum acuzata si umilita pentru ca e nevinovata. Detractorii ei o acuza pentru ca ei însisi sunt vinovati. Nicicând pâna acum, teoria lui Rene Girard, privind persecutarea tapului ispasitor ca un expedient pentru restabilirea unei iluzorii unitati a colectivitatii în criza, nicicand aceasta teorie nu si gasit o confirmare atât de manifesta, de evidenta, generala si simultana.

Cine nu realizeaza asta, acum, e în divort cu propria constiinta. Are ochi, dar nu vede, are urechi dar nu asculta.

Dar Biserica însasi, daca în loc sa-si denunte atacatorii, prefera sa se plece în fata lor într-un grotesc act de cainta, sacrificand oficial câtiva preoti pedofili pentru a nu trebui sa se confrunte cu fortele care i-au injectat in ea ca pe un virus, va face cea mai dezastruoasa alegere din ultimii 2000 de ani.

Lupul, mielul şi falsificarea istoriei

Există un exces de ignoranţă în discuţiile publice care face ca multe fapte excepţional de importante să devină ciudate şi prohibitive, adică s-a reuşit inocularea oamenilor cu preconcepţii împotriva căutarii cunoştinţelor esenţiale pentru supravieţuire. Uitaţi-vă la fabula „Lupul şi mielul". Lupul a reuşit să falsifice istoria mielului, dar măcar era lupul cel care minţea împotriva mielului, nu era mielul cel care minţea despre el însuşi. Asta se întîmplă acum: mielul inventează istorii împotriva lui însuşi pentru a face mai uşoară viaţa lupului.

Lupul a reuşit să convingă mielul să se transforme în adeptul său. Atunci cînd îţi aminteşti sau încerci să descoperi cum au fost lucrurile în realitate, lumea îţi spune că eşti ciudat.

Un gând despre "Lupul, mielul şi falsificarea istoriei"
Un lup pe care stingistii il alimenteaza, incercind sa ne faca sa credem ca e un mielusel, sau cel mult un catelus care latra dar nu musca. Problema e, ca si in bancul celebru, oare si catelul stie ca nu musca? Oare nu are de gind sa si implementeze acest progr/a/om de care vor vorbi intr-o conferinta apropiata in Londra?

Here is the promo video on the terrorist Caliphate conference to be held in UK on July 9th 2011. It is openly advertised on the internet to promote the Islamic terrorist agenda. For the dummies on the left who say that there is no threat this conference should be another wake up call. http://shoebat.com/videos/khilafah.php

Diferenţa dintre un revoluţionar şi un reacţionar

Vladimir Tismăneanu: Care este distincţia pe care Olavo de Carvlaho o face între „revoluţionar" şi „reacţionar"?

Olavo de Carvalho: În primul rând, multe mişcări care se pretind „reacţionare" sînt de fapt „revoluţionare", pentru că propun o nouă societate care e doar un model contrar al celui revoluţionar. De exemplu, Împărăţia universală al rasei superioare este un ideal revoluţionar ca şi Împărăţia universală a egalităţii. Eu aş spune că un adevărat reacţionar este acela care intervine într-o situaţie politică doar pentru a împiedica o transformare de nedorit, fără să vină un un proiect nou de societate, un proiect în opoziţie cu cel pe care îl combate. De exemplu, eu cred că generalul Francisco Franco a fost cu adevărat un reacţionar; el nu avea o concepţie completă a societăţii, s-a limitat la opoziţia unei anume situaţii. În acelaşi fel generalul Augusto Pinochet nu avea nici el un anume proiect de societate. Asta înseamnă că tiraniile reacţionare, prin definiţie, au un termen de valabilitate fixat, în timp ce teoriile revoluţionare pot fi continuate pînă la sfîrşitul vremurilor.

Cuvîntului „revoluţie" este învăluit într-o aură de prestigiu astfel încît revoluţionarul atribuie termenul „revoluţie" doar mişcării sale proprii, numindu-şi inamicul reacţionar, cînd de fapt inamicii sînt şi ei revoluţionarii altei revoluţii.

Bineînţeles că putem avea un proiect de viitor pentru societate, o anumită utopie, un vis, dar el nu va fi revoluţionar dacă nu implică concentrarea puterii, pentru că un element esenţial al revoluţiei este că revoluţionarul însuşi e cel care conduce procesul. Aţi văzut vreodată un militant comunist care să spună: „Vom face revoluţie, iar cînd va fi gata eu plec acasă şi voi fi din nou un cetaţean obişnuit" ? Nu există nici unul, toţi vor să fie în nomenclatură, deci nu vor mai exista cetăţeni, ci doar guvernanţi. Asta arată urmatorul lucru: controlul este esenţial ideii revoluţionare şi implică o concentrare a puterii.

Un lucru pe care aş dori să îl adaug, mulţumind dragului nostru prieten Vladimir Tismăneanu, care a atras atenţia asupra aspectului diabolic al revoluţiei, un lucru pe care eu nu l-am menţionat în prima parte, e acesta: diabolismul revoluţiilor este o consecinţă absolut inevitabilă a logicii revoluţionare, revoluţionarul nu poate fi judecat decît la tribunalul viitorului, adică nu va putea fi judecat niciodată; pe cînd relaţia normală a fiinţei umane cu timpul presupune conştiinţa faptului că timpul este doar o fracţiune a veşniciei.

Atunci cînd ne întrebăm unde şi cînd va avea loc Judecata de Apoi ştim că ea va avea loc după abolirea timpului, nu înainte. Asta înseamnă că pentru noi veşnicia nu este în viitor, este acum. Noi sîntem permanent judecaţi în faţa tribunalului conştiinţei noastre, în faţa tribunalului lui Dumnezeu.

Dacă citiţi romanele marelui scriitor francez Georges Bernanos, vedeţi că istoria ficărui roman se petrece simultan în două planuri, în planul temporalităţii pămînteşti, şi simultan în veşnicie. Asta înseamnă că judecata nu este de apoi, judecata este în prezentul etern, iar acest prezent etern nu există pentru un revoliţionar. Exită doar viitorul. Asta înseamnă că este imposibil ca revoluţionarul să judece propriile fapte, chiar dacă el personal e omul cel mai smerit din lume. El nu se poate prezenta la tribunal, pentru că tribunalul fuge înainte pe măsură ce timpul trece. Asta înseamnă că pentru el totul este permis, asta pentru că nu există posibilitatea judecăţii.

19 iunie 2011 traducere: Anca Cernea (video: Costin A.)

Despre datoria de a insulta

"Par délicatesse j'ai perdu ma vie."
(Arthur Rimbaud)

Un prieten care nu este întotdeauna de acord cu mine, dar a dat mii de dovezi în ceea ce privește întențiile sale înalte, trimite două obiecţii la articolul meu „Maquiadores do crime„.

1. Dacă suntem nepoliticoși cu inamicii noştri, ne vom coborî la nivelul lor.
2. Mai important decât să ne doborâm adversarii este să luptăm în mod pozitiv pentru ideile în care credem.

Sunt sigur că obiecţii similare le-au trecut prin cap multor cititori. Lăsând-o pe cea de-a doua pentru un articol viitor, am să răspund aici la prima dintre ele.

De la început spun că este valabilă ca regulă generală, dar nu ca răspuns la articolul meu. Ceea ce am afirmat eu acolo nu a fost că trebuie să fim lipsiți de respect faţă de cei care sunt doar nepoliticoși, ci cu criminalii şi escrocii. Pentru a ajunge la același nivel cu aceștia nu ar fi suficient să le spui câteva grosolănii: ar trebui cel puţin să comitem o crimă sau o înşelătorie, lucru care nu a fost niciodată în planurile mele. Un băcan sau vânzator ambulant care, jefuit, aruncă o jumătate de duzină de înjurături păroase împotriva unui hoţ care fuge, devine astfel un hoţ?

De asemenea, nu am sugerat să încălcăm toate regulile de politeţe, ci doar pe cele care ne sunt impuse artificial, cu rea intenţie, de către ticăloși, cu scopul precis de a inhiba denunțarea ticăloșiei lor forţându-ne să tratăm crimele şi cruzimile (inclusiv mentale) ca și cum ar fi elegante divergențe academice. Atunci când un individ sugerează că mă va ucide sau că mă va trimite în Gulag, a-i răspunde politicos că eu nu prea sunt de acord cu propunerea lui înseamnă a-i da un aer de simplă și inofensivă ipoteză, când de fapt este vorba de un plan foarte practic, foarte material. Poate fi un plan de termen lung, dar garantez că a fi ucis sau arestat la optzeci de ani nu mă va consola nici un pic pentru că nu mi s-a întâmplat la cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de ani.

Naturalitatea grosolană cu care PT (Partidul Muncitorilor) și alții asemenea vorbesc între ei de „lupta armată" – unii ridicându-o în slăvi în mod deschis, alţii ajungând să o condamne, dar numai din punctul de vedere al convenienței și oportunității, niciodată pentru imoralitatea intrinsecă – este suficientă pentru a demonstra că ei sunt împotriva asasinatului doar atunci când acesta nu le este profitabil din punct de vedere politic – aceasta e singura obiecţie a dl. Preşedinte față de FARC (organizația teroristă de narcotraficanți marxiști din Columbia). Lupta armată, fir-ar să fie, nu e o idee, nu e o doctrină, nu e teorie filosofică: înseamnă uciderea unor oameni. Ori de câte ori discut cu stângiști, ştiu că discut cu ucigași. Adesea ucigaşi amânați, dar în cele din urmă, ucigași oricum. Ucigași care atunci când sunt împiedicați de la îndeplinirea planurilor lor macabre pleacă smiorcăind și făcând pe victimele cu un cinism abject. Ce este această nemernicie a „despăgubirilor" dacă nu o înscenare profitabila de autocompătimire din partea unor indivizi care se consideră lezați pe nedrept, deoarece maleficul guvern militar i-a împiedicat cu forţa să-i omoare pe toți cei pe care voiau sa-i omoare?

Ce fel de respect merită aceşti oameni? Ce sens are să li se acorde dreptul de a discuta planuri pentru asasinarea noastră, ştiind că singura divergență care poate apărea între ei este cea cu privire la termenul execuției?

Imaginaţi-vă scandalul, revolta mass-mediei chic, dacă ne-am apuca să plănuim „acţiuni armate" împotriva comuniştilor! Cu toate acestea, ea consideră foarte firesc și deloc scandalos ca partide legale să se asocieze cu bande de narcotraficanți şi asasini pentru apărarea reciprocă a intereselor lor – interese care, prin urmare, vor avea de profitat atât din violenţă, cât și din palavrageala concomitentă despre pace şi democraţie.

O fi în asta doar o „diferenţă de idei" sau o repartizare inegală a mijloacelor de acţiune permise celor două părţi aflate în dispută, una dintre ele fiind investită cu dreptul de a ucide, fura, răpi și înșela după bunul plac, cealaltă abținându-se în mod servil până și de la a vorbi dur împotriva celor care fac asta? Acceptarea acestui joc este mai mult decât laşitate, este trădarea propriei cauze, este prostituarea propriei conştiinţe.

Nu, dragul meu prieten, a-i trata pe acești indivizi cu duritatea pe care o merită nu este niciodată totuna cu a ne coborî la nivelul lor. Nici chiar dacă i-am înjura în felul cel mai rău, şi am face asta toată ziua, non-stop, cu aceeaşi obsesivitate persistentă și psihotică pe care o au ei când visează moartea noastră, nu i-am egala pe bandiţii de la FARC şi partenerii lor din guvernul federal. Nici unul dintre noi nu este traficant, sechestrator, criminal, nici partener politic şi linguşitor al acestora. Cu atât mai puțin conştiinţe morale deformate ca Dl. Preşedinte al Republicii, pentru care practica acestor crime odioase nu descalifică pe nimeni de la exercitarea celor mai înalte funcţii într-o democraţie. Dacă ne adresăm cui merită, nimic din ceea ce iese din gura noastră, oricât de ofensator şi brutal ar suna, nu va putea să ne facă vreodată atât de murdari şi de josnici pe cât sunt ei.

31 mai 2011

Spirala tăcerii şi banalizarea crimei

Lenin spunea că, atunci când i-ai luat adversarului voința de a lupta, ai câștigat deja lupta. Dar în condiţiile moderne ale „războiului asimetric”, controlul opiniei publice a devenit mai decisiv decât obținerea victoriei pe teren militar. Regula leninistă se transformă astfel automat în tehnica „spiralei tăcerii”: acum este vorba de a stinge din sufletul inamicului nu numai dispoziţia sa războinică, dar până şi dorinţa lui de a argumenta în propria apărare, simplul lui impuls de a spune câteva cuvințele timide împotriva agresorului.

Modalitatea de realizare a acestui obiectiv este laborioasă şi costisitoare, dar simplă în esenţă: este vorba de ataca onoarea nefericitului din atâtea părți, prin atât de multe mijloace de comunicare diferite şi cu o astfel de varietate de acuzații contradictorii, de multe ori intenţionat absurde şi ridicole, încât el, simţind lipsa de viabilitate a unei dezbateri curate, să ajungă să prefere retragerea în tăcere. În acel moment, el este defunct din punct de vedere politic. Răul a mai câştigat o bătălie.

Tehnica a fost încercată mai întâi în secolul al XVII-lea. A fost atât de grea încărcătura de scorneli, batjocuri, legende urbane şi simulacre de cercetare istorico-filologică ce a fost aruncată asupra Bisericii Catolice, încât preoţii şi teologii au ajuns a se gândi că nu merită să apere o instituţie venerabilă de acuzaţii atât de josnice şi răuvoitoare. Rezultatul: au pierdut bătălia. Contrastul dintre virulenţa, josnicia, omniprezenţa propagandei anti-catolice şi dimensiunea redusă, timiditatea discursurilor de apărare sau de contra-atac a marcat imaginea epocii până astăzi cu fizionomia triumfătoare a iluminiștilor şi revoluţionarilor. Mai rău, el i-a acoperit cu o aură de superioritate intelectuală pe care, la urma urmei, nu o dețineau absolut deloc. Biserica a continuat să dea învățătură, să se îngrijească de suflete, să-i ocrotească pe cei săraci, să-i ajute pe bolnavi, să producă sfinţi şi martiri, dar a fost ca şi cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ca să vă faceți doar o idee asupra puterii de amorțire a „spiralei tăcerii”, este suficient să se constate că în această perioadă, doar o singură organizaţie catolică, Societatea lui Isus, a adus mai multe contribuţii în ştiinţă decât toţi detractorii materialiști (ai Bisericii) la un loc, dar aceștia din urmă sunt cei care au intrat în istorie – şi sunt acolo până astăzi – în calitate de campioni ai rațiunii ştiinţifice în lupta împotriva obscurantismului. (Dacă această afirmaţie a mea vi se pare ciudată şi – aşa cum se spune în Brazilia – „controversată”, este fiindcă mai credeți în profesori semi-analfabeţi şi jurnalişti semi-alfabetizați. În schimb, ați face bine să ieșiți din îndoială citind John W. O'Malley, org., The Jesuits: Cultures, Sciences, and The Arts, 1540-1773, 2 vols., University of Toronto Press, 1999, și Mordecai Feingold, org., Jesuit Science and the Republic of Letters, (MIT Press, 2003).

Doar la aproape un secol după aceste evenimente, Alexis de Tocqueville a descoperit de ce Biserica a pierdut un război pe care avea toate șansele să-l câştige. Lui i se datorează prima formularea a teoriei „spiralei tăcerii”, pe care, în cercetări ample asupra comportamentului opiniei publice din Germania, Elizabeth Noëlle -Neumann a venit să o confirme pe deplin The Spiral of Silence: Public Opinion, Our Social Skin (2ª. ed., The University of Chicago Press, 1993). A tăcea în fața unui atacator necinstit este o atitudine la fel de sinucigașă ca și încercarea de a-i respinge acuzaţiile în termeni „elevați”, dându-i o demnitate pe care el nu o are. Amândouă aceste lucruri te aruncă direct în vârtejul „spiralei tăcerii.” Biserica din secolul al XVIII-lea a comis aceste două erori, așa cum Biserica de astăzi le comite din nou.

Însăși murdăria, răutatea anumitor atacuri, sunt planificate astfel încât să constrângă victima, insuflând în ea repulsia de a se angaja în discuţii care îi suna degradant şi forţându-o astfel fie la tăcere, fie la o etalare de politeţe rece superioară care nu are cum să nu pară un simplu camuflaj improvizat al unei dureri insuportabile şi prin urmare, o recunoaştere a înfrângerii. Nu poţi opri un atac refuzând să atingi cu un deget persoana agresorului sau demonstrându-i politicos că ceea ce face el este interzis de Codul Penal.

Lecţiile lui Tocqueville şi Noëlle-Newman sunt utile nu numai pentru Biserica Catolică. Împreună cu ea, comunităţile cele mai defăimate din lume sunt americanii și evreii. Primii ar fi în stare mai degrabă să plătească pentru crime pe care nu le-au făcut decât să recurgă la o lipsă de bună-creștere

faţă de detractorii lor cei mai perverşi. Cei din urmă se apără un pic mai bine, dar se simt inhibați atunci când atacatorii provin din rândurile lor – ceea ce se întâmplă cu o frecvenţă alarmantă. Nici o entitate din lume nu are mai mulți dușmani interni decât Biserica Catolică, Statele Unite şi naţiunea evreiască. Pentru că au trăit în „spirala tăcerii" atât de mult timp încât nu mai ştiu cum să iasă din ea – şi chiar o cultivă din proprie iniţiativă, venind în întâmpinarea inamicilor.

Singura reacție eficientă la spirala tăcerii este aceea de a o sparge – şi nu poţi face acest lucru fără să spargi, împreună cu ea, imaginea de respectabilitate a celor care au fabricat-o. Dar cum să demaști o falsă respectabilitate într-o manieră respectuoasă? Cum să denunți răutatea, înşelăciunea, minciuna, crima, fără a depăşi limitele de simplei „dezbateri de idei"? Cei care comit crime nu sunt ideile, sunt oamenii. Nimic nu ajută mai mult imperiul răului decât teama de a trece la „atacul la persoană" atunci când acesta este absolut necesar. Aristotel învăţa că nu se poate discuta cu cineva care nu recunoaşte – sau nu respectă – regulile căutării adevărului. Cei care doresc să menţină un „dialog elevat" cu criminalii contribuie la banalizarea crimei. Aceștia sunt primii care, în imposibilitatea unei dezbateri oneste, şi temându-se să cadă în păcatul „atacului la persoană", se retrag în ceea ce ei își imagineaza a fi o tăcere onorabilă, predând terenul inamicului. Tehnica „spiralei tăcerii" constă în a-i induce să facă exact asta.

Diário do Comércio, 20 sep 2010, Traducere: Anca Cernea

Atracţia răului, fascinaţia intelectualilor şi a tinerilor pentru Stânga

Pătura intelectuală este constituită din oameni fragili, întotdeauna a fost așa. Acești oameni nu au o poziție bine definită în societate, au multe ambiții cu puține posibilități de realizare. Şi atunci un astfel de om poartă în el mult resentiment. Privește în lume și vede ceea ce lui i se pare a fi victoria celor răi, care nici măcar nu sunt neapărat atât de răi cum își închipuie el. În fața acestei revolte, văzând puterea răului în lume, el se lasă impresionat de puterea răului, iar a te lăsa impresionat de o putere ține deja de cult, înseamnă deja a cadea sub dominația lui. Atunci individul începe să intre în dialectica răului, citește Machiavelli, Nietzsche, toate alea, și încearcă să-și elaboreze revolta, fără să-și dea seama că făcând asta, e pe cale de a se transforma, el însuși, într-un instrument al diavolului. Cu cât individul este mai revoltat împotriva răului din lume, cu atât va face mai mult rău, acesta e lucrul cel mai evident.

De fapt, ființa umană nu s-a născut pentru a corecta lumea. Sfera de acțiune proprie ființei umane este foarte mică. În ziua de astăzi toți au ambiția de a crea o lume mai bună. Orice copil de 12 ani creează o lume mai bună. Această ambiție de a crea o lume mai bună face ca tovarășii să intre într-o luptă pentru putere, deoarece pentru a schimba lumea trebuie să ai putere să o modifici. Atunci modificarea lumii, îmbunătățirea lumii, ajunge să devină capitolul 2, capitolul 1 este cucerirea puterii. Acești oameni au obsesia puterii și toți se corup până în fundul sufletului și se transformă ei înșiși în și mai mari propagatori ai răului.

Asta nu se întîmplă pentru că tipul e un filosof idealist. Ideea că tânărul intră în lupta socială pentru că e idealist mi se pare o gogoriță. Ce puști de 14-15 ani are o viziune corectă asupra societății, a sărăciei, etc.? Ce puști de 14 ani este mai interesat de ceilalți decât de el însuși? Spuneți-mi! E imposibil! Un puști de 14 ani luptă pentru auto-realizare. Și dacă e revoltat împotriva nedreptății din lume, este pentru că el se simte nedreptățit, chiar dacă în majoritatea cazurilor nu este. Atunci el proiectează acest sentiment de nedreptate asupra celorlalți și spune că el îi reprezintă pe cei săraci și oprimați. Asta e o minciună.

Spun asta analizând propria mea generație și pe mine însumi. Ce știam eu de sărăcia și mizeria din Brazilia când m-am lăsat pentru prima oară fascinat de ideile de stânga? Nu știam absolut nimic. Ştiam că eu mă simțeam rău și oprimat și atunci uram orice lucru care reprezenta în ochii mei autoritatea. Deci luptam pentru interesele mele proprii, pentru propria mea vanitate, ca toți din acea epocă. În Partidul Comunist, dacă mă întrebați pe cine am cunoscut, care să fi fost un om

cumsecade, milos, care să fi avut într-adevăr milă de săraci, care să încerce să-i ajute îm mod direct… nu am cunoscut unul! Unul! Nici măcar unul singur, erau toți inimi seci! Toți.

Deci tipul luptă pentru propria sa vanitate, dar, cum se înșeală pe el însuși crezând că este mântuitorul care luptă împotriva răului, cu cât se gândește așa mai mult, cu atât se impregnează de rău, pe calea vanității.

11 aprilie 2011 traducere: Anca Cernea

Naţionalismul american

În ceea ce priveşte conţinutul ideologic general, naţionalismul american este, în esenţă, un conservatorism angajat în a menţine vie tradiţia constituţională şi moştenirea Părinţilor Fondatori (Founding Fathers). Aceasta înseamnă că, în perspectiva naţional-conservatoare, Constituţia trebuie interpretată în funcţie de intenţia autorilor săi, nu deformată prin aranjamente ulterioare care, sub pretextul de a face din ea un „document viu” (expresia lui Al Gore), încearcă apoi să o îngroape.

Ideologia fondatorilor Republicii Americane a fost o sinteză extrem de originală care armoniza revendicările practice ale Iluminismului cu exigenţele şi principiile creştinismului biblic. Inspiraţia creştină explicită a Constituţiei şi a legilor americane a fost atât de bine documentată în mia de pagini a cărţii clasice a lui Benjamin F. Morris, The Christian Life and Character of the Civil Institutions of the United States (1864), încât orice încercare de a o pune sub semnul întrebării sau de a o relativiza este de o evidentă rea-credinţă.

„Constituţia noastră – a spus cel de-al doilea Preşedinte american, John Adams – a fost făcută numai pentru un popor moral şi religios. Ea este total inadecvată pentru guvernarea oricărui alt popor.”

Americanii sunt unicul popor din întregul univers condus de o Constituţie creştină, iar ei sunt conştienţi de acest fapt, continuând să vadă în aceasta o sursă majoră de inspiraţie pentru luptele lor, până într-atât încât chiar şi politicienii ostili sau indiferenţi faţă de creştinism se văd obligaţi să facă pe creştinii pentru a nu pierde voturi (Barack Obama, anti-creştin şi pro-musulman, s-a supus acestei gimnastici doar până în ziua alegerilor; imediat ce s-a simţit asigurat în funcţie, a încetat să mai frecventeze slujbele de duminică, chiar şi pe cele ale Black Liberation Theology). Aceasta este deja suficient pentru a arăta cât de falsă este opinia Prof. Aleksandr Dughin, potrivit căreia iluminismul materialist şi individualist promovat de către Sir Karl Popper în The Open Society and Its Enemies este ideologia dominantă a SUA. Cum ar putea două secole de constituţionalism creştin să fie şterse peste noapte printr-o carte pe care un austriac a publicat-o la Londra în 1945, şi care, ca număr de exemplare vândute în America, nu a fost niciodată comparabilă nici măcar cu discursurile lui Billy Graham, cu atât mai puţin cu cele ale lui George Washington, Thomas Jefferson şi John Adams, ca să nu mai vorbim de King James Bible?

De fapt, popperismul este într-adevăr ideologia dominantă a elitei globaliste, dar dovada că aceasta nu reprezintă populaţia americană sau tradiţiile Statului american este că ea reuşeşte – atunci când reuşeşte – doar să-şi impună politicile camuflându-le bine în limbajul tradiţional al naţionalismului conservator (Lyndon Johnson a fost un artist în domeniu; Barack Obama a arătat doar ceva talent la această practică în timpul campaniei electorale; după ce a fost ales, a făcut gafă după gafă şi s-a dat de gol).

Dacă pentru un observator străin viziunea dughiniană asupra americanismului pare verosimilă, aceasta e dintr-un motiv pe care deja l-am menţionat de o mie de ori: naţionalismul conservator este în continuare opinia majoritară în rândul americanilor, dar are public numai în interiorul SUA şi nu are nicio proiecţie în media internaţională, amplu dominată de elita globalistă şi asociaţii săi din Europa şi America Latină. Cine vrea să se lămurească, să vină aici şi să urmărească dezbaterea politică internă: forţa naţionalismului conservator este atât de mare încât reuşeşte deja să arunce în aer chiar manevrele cu care globaliştii şi-au tot infiltrat subtil, încă din anii ’50, oameni de-ai lor în

Partidul Republican, teoretic bastionul conservatorilor. Sub imboldul mişcării Tea Party, în GOP (Great Old Party) are loc un ritual discret, dar eficient, de auto-epurare şi cu cât va scăpa de trădători şi vânduţi, cu atât mai bune vor fi performanţele sale în alegeri.

Diário do Comércio, 22 martie 2011, Traducerea: Anca Cernea

Până la urmă, împotriva cui luptăm?

Acum aproape optzeci de ani, mişcarea revoluţionară a reuşit să-şi definească obiectivul unificat al eforturilor ei, ceea ce îi permite de atunci să obţină tot mai mult succes în acţiuni strategice la scară mondială, trecând peste nenumăratele sale divergenţe interne şi chiar folosindu-le în mod profitabil ca instrumente de camuflaj sau de adaptare la varietatea circumstanţelor. Acest obiectiv – distrugerea civilizaţiei Occidentului – a fost schiţat simultan de trei surse diferite: filosoful ungur Georg Lukacs, liderul comunist italian Antonio Gramsci şi specialiştii în ştiinte sociale ai Şcolii de la Frankfurt.

Pe măsură ce aceste voci se afirmau ca cele mai influente asupra intelectualităţii stângiste, conştiinţa obiectivului se răspândea prin toate ramurile mişcării revoluţionare, pregătind marile războaie culturale de agresiune care vor izbucni începând din anii 60 şi care, indiferente la căderea URSS, continuă până astăzi cu intensitate crescândă, obţinând victorii tot mai devastatoare, printre care cucerirea practic a întregului establishment cultural, mediatic şi universitar nord-american, impunerea normelor „corecte politic" în vocabularul dezbaterilor publice şi peste tot distrugerea mijloacelor de apărare culturală ale aproape tuturor naţiunilor europene, aşezându-le în genunchi în faţa dominaţiei inamicului. În toate aceste cazuri, simbolul unificator aflat în spatele forţelor prodigios de variate utilizate în cadrul atacului este întotdeauna acelaşi: ura comună faţă de civilizaţia Occidentului permite ca cei mai înverşunaţi machişti islamici să mărşăluiască, pe străzile New York-ului şi Paris-ului, mână în mână cu militanţii gay-işti, feminişti şi avortişti, pe care în ţările lor proprii i-ar condamna sumar la moarte.

Până şi vinovăţiile proprii mişcării revoluţionare îi pot fi imputate de aceasta victimei sale, permiţându-i să descarce asupra ei toată ura şi dispreţul inconştient pe care le-a acumulat împotriva sa proprie de-a lungul istoriei sale de crime şi orori. Nu există niciun stângist pe lume care să se recunoască vinovat moral de genocidul sovietic, chinez sau cambogian. Cu cât aceste realităţi îi inspiră mai multă oroare, cu atât i se pare mai monstruos capitalismul occidental.

Faptul că civilizaţia care face obiectul urii nu este un bloc omogen, ci un amalgam deconcertant de confuz de curente incompatibile între ele, nu-i perturbă cu nimic detractorii şi nu face deloc tirul lor mai puţin precis. „Civilizaţia occidentală", aşa cum o înţeleg ei, nu este un concept definibil raţional, este un simbol: este suficientă o ochire în direcţia respectivă, şi orice se va găsi în apropiere va fi atins de tir. Simbolurile există tocmai ca să unifice contrariile: dacă vrei să distrugi civilizaţia occidentală, o poţi acuza fără dificultate de materialism scientist sau de teocraţie creştină, de expansionism imperialist sau de autodisoluţie decadentistă, de libertinism obscen sau de moralism represiv. În lumea simbolurilor, aşa cum deja observa lupul din fabulă, apa râului curge în ambele sensuri.

Departe de mine intenţia de a sugera că mişcarea revoluţionară atacă mori de vânt. Dimpotrivă, dacă este vorba de a conduce mişcări de masă şi de a coordona o multitudine de forţe în luptă, simbolul este o călăuză mai eficientă pentru acţiune decât cele mai elaborate concepte ştiinţifice. Acestea, prin propria lor natură, pot numai să cuprindă fracţiuni separate ale experienţei, nu realitatea concretă. Simbolul, tocmai pentru că sintetizează aspecte contradictorii, îndreaptă privirea in direcţia potrivită, identificând ţinta reală chiar atunci când aceasta nu este clar înţeleasă conceptual, exact cum se întâmplă în acest caz: intelligentzia revoluţionară nu este în stare să spună nimic coerent sau valoros despre civilizaţia occidentală (dimpotrivă, scrierile stângiste bolborosesc de idioţenii în această privinţă), dar reuşeşte perfect să intuiască unde se află ea şi care sunt

punctele vulnerabile unde o poate atinge cu atacurile sale. Entitatea împotriva căreia se întoarce este opacă şi, intelectual, neînţeleasă, dar este suficient de reală şi de prezentă ca să simtă duritatea loviturilor care o ating.

Atât de cuprinzătoare este forţa unificatoare a simbolului aflat în spatele multitudinii de ţinte, încât până şi vinovăţiile proprii mişcării revoluţionare îi pot fi imputate de aceasta victimei sale, permiţându-i să descarce asupra ei toată ura şi dispreţul inconştient pe care le-a acumulat împotriva sa proprie de-a lungul istoriei sale de crime şi orori. Imunitatea faţă de vinovăţie este una dintre trăsăturile definitorii ale mentalităţii revoluţionare, dar până in secolul XX această trăsătură apare numai în mod localizat, limitată la grupuri militante bine definite. Numai după anii 60 ea s-a răspândit în mase întregi de populaţie, atunci când imaginea simbolică a victimei ispăşitoare a devenit vizibilă în mod universal: din cavernele lui Al-Qaeda până la campusurile universitare din California, de la înaltele comandamente ale organismelor internaţionale până în adâncurile cluburilor de sadomasochism, ura faţă de Occident este licenţa care garantează libertatea de a comite păcate şi abateri fără vinovăţie.

Canalizând împotriva acestei ţinte simbolice toate vinovăţiile şi resentimentele umanităţii, mişcarea revoluţionară a depăşit limitările unui discurs ideologic care apela numai la porţiuni specifice de populaţie. S-a erijat în administrator global al urii psihotice organizate. A fost un teribil „salt calitativ", cum ar fi zis Mao Dzedong. Însoţit de înlocuirea vechii structuri ierarhice de partid cu noua organizare flexibilă în „reţele", ea şi-a crescut forţa de agresiune a mişcării în aşa măsură încât a devenit imună la dezvăluirea crimelor sale şi celor mai scandaloase eşecuri ale sale din domeniul economico- social.

Reacţia conservatoare continuă să fie dispersată şi fragmentară, împotriva unor ţinte parţiale şi contradictorii în spatele cărora nu se întrevede nici cel mai mic semnal al unei identităţi. Se pare că există din partea conservatorilor un refuz sau o teamă de a percepe chipul unitar al inamicului sub variatele sale manifestări.

Nu este lipsit de interes să observăm că această realizare a fost lucrarea postumă a unor gânditori care, în viaţă, păreau dislocaţi din curentele dominante ale comunismului internaţional. La Moscova şi la Pekin, Lukacs, Gramsci şi frankfurtienii au rămas multă vreme neluaţi în seamă. Ucenicii lor de la New York şi Paris au fost cei care au reînnoit de sus şi până jos mişcarea revoluţionară începând din anii 60, integrând în noua perspectivă până şi anumite curente de resentiment pe care vechea ortodoxie comunistă le-ar fi dispreţuit ca anarhice şi mic-burgheze, ca de exemplu gay-ismul sau mişcarea pentru liberalizarea drogurilor. În această perspectivă, căderea URSS, departe de a putea fi considerată o înfrângere, a fost de fapt un sacrificiu necesar pentru revigorarea generală a organismului revoluţionar. Revoluţia în sânul revoluţiei, cum a numit-o Régis Débray, s-a realizat prin mijloace pe care însuşi Débray, în vremea respectivă, nu şi le putea închipui.

Dar ceea ce este mai important de observat în această ordine de idei, este faptul că, dacă unificarea ţintei simbolice a fost principiul upgrade-ului revoluţionar, nimic asemănător nu se observa în tabăra opusă. Peste tot, reacţia conservatoare (în Brazilia uneori denumită "liberală") continuă să fie dispersată şi fragmentară, îndreptată împotriva unor ţinte parţiale şi contradictorii în spatele cărora nu se întrevede nici cel mai mic semnal al unei identităţi, cu atât mai puţin imaginea strălucitoare a unui simbol unificator. Dimpotrivă, se pare că există din partea conservatorilor un refuz sau o teamă de a percepe chipul unitar al inamicului sub variatele sale manifestări.

În recentul „război împotriva terorismului", de exemplu, autorităţile nord-americane insistă să desemneze radicalismul islamic drept un fenomen singular şi sui generis, nu numai amputat de cele mai patente rădăcini istorice ale sale în mişcarea comunistă care l-a pregătit şi gestionat punct cu punct, ci separat până şi de conexiunile sale actuale cu stânga mondială şi cu guvernele Chinei şi Rusiei, fără sprijinul cărora el nu ar fi nimic.

Nu menţionez antagonismele explicite care corodează dreapta pe dinăuntru, făcând din anumite fracţiuni ale ei instrumente în mod inconştient docile faţă de o strategie adversă care transcende

orizontul său de viziune. Cruciada lui Pat Buchanan împotriva comerţului liber sau atacurile anti-religioase ale neo-ateismului liberal sunt exemple cât se poate de limpezi de contradicţii interne care, în absenţa unei imagini unificate a inamicului ce trebuie combătut, nu pot fi absorbite într-o strategie generală şi sfârşesc prin a sluji numai la slăbirea frontului conservator.

Când vorbesc despre America Latină, politicienii de la Washington se refera la Hugo Chávez şi Evo Morales ca şi cum ar fi cazuri excepţionale şi izolate, şi nu piese integrante ale marii maşini revoluţionare a Forului de la São Paulo. Ajung la culmea de a-şi inchipui că Lula – chiar ideologul şi fondatorul Forului – ar fi cea mai bună „alternativă democratică" împotriva planurilor de dominaţie continentală ale dictatorului venezuelean. Şi, prefăcându-se intenţionat orbi faţă de continuitatea dintre comunism şi chavism, de mii de ori reafirmată chiar de către adunările Forului de la São Paulo, apelează la eticheta de „populism" pentru a evita menţiuni la vechiul şi bunul marxism-leninism, căruia astfel îi garantează o reîncarnare confortabilă sub acoperirea anonimatului. Unii fac aceasta din iluzie triumfalistă, pentru că le place să-şi închipuie că au câştigat Războiul Rece şi nu pot să accepte că au purtat cel mult o bătălie, că războiul continuă la scară mai mare şi mai complexă. Alţii, ca însuşi George W. Bush, au căzut în această capcană pentru ca au fost formaţi la şcoala "realistă" a lui Hans Morgenthau şi, raţionând numai în termeni de puteri statale, fără să evalueze corect liniile de forţă ideologice care trec peste frontierele naţionale, consideră că este posibilă unificarea stângii şi dreptei americane într-o luptă patriotică împotriva unui inamic extern. Au devenit astfel lipsiţi de apărare în faţa inamicului intern care s-a prefăcut doar că le este aliat în primele săptămâni după 11 septembrie pentru a putea mai cu uşurinţă să-i înjunghie în spate în anii care au urmat (v. Kenneth Timmerman, Shadow Warriors. The Untold Story of Traitors, Saboteurs, and The Party of Surrender, New York, Crown Forum, 2007, ca şi articolul meu despre alegerile americane în Digesto Econômico din această lună). În oricare dintre variante, rezultatul este slăbirea şi înfrângerea.

Nu menţionez, este limpede, antagonismele explicite care corodează dreapta pe dinăuntru, făcând din anumite fracţiuni ale ei instrumente în mod inconştient docile faţă de o strategie adversă care transcende orizontul său de viziune. Cruciada lui Pat Buchanan împotriva comerţului liber sau atacurile anti-religioase ale neo-ateismului liberal sunt exemple cât se poate de limpezi de contradicţii interne care, în absenţa unei imagini unificate a inamicului ce trebuie combătut, nu pot fi absorbite într-o strategie generală şi sfârşesc prin a sluji numai la slăbirea frontului conservator.

De-a lungul multor articole şi conferinţe, am insistat asupra necesităţii urgente de a da reacţiei conservatoare o ţintă unificată, o imagine clară a inamicului de combătut. Numai aceasta va permite absorbirea într-o strategie cuprinzătoare şi funcţională multiplele forţe disparate care se agită în sânul „dreptei". Cred că noţiunea de „mişcare revoluţionară", în sensul în care am elaborat-o în cercetări stăruitoare şi am ilustrat-o inclusiv în articole publicate în acest ziar, furnizează acea ţintă unificată şi are şi avantajul de a nu fi – ca „civilizaţia occidentală" a revoluţionarilor- simbolul nebulos al unei realităţi opace, ci o structură perfect identificabilă în temeni riguroşi din punct de vedere intelectual.

Mă tem doar că strădaniile mele în acest sens să nu fie la fel de bine folosite precum au fost, în Brazilia, avertismentele pe care le-am publicat în legătură cu Forul de la São Paulo.

„Afinal, lutamos contra quem?" Diário do Comércio, 11 februarie 2008

Olavo vs. Dughin – SUA şi Noua Ordine Internaţională

10 martie 2011

Olavo vs. Dughin | A început dezbaterea între Olavo de Carvalho și Aleksandr Dughin, pe care o anunţam cititorilor noştri acum o lună, promiţându-le că îi vom ţine la curent cu desfăşurarea ei. Discuţia dintre cei doi are ca temă „SUA şi Noua Ordine Internaţională".

Noua Ordine Internaţională şi proiectele de construire a unui guvern mondial sunt lucruri despre care se discută mult, discuţiile fiind întunecate de obicei de o ceaţă deasă de manipulări răuvoitoare, dar şi de interpretări de-a dreptul delirante, toate acestea făcând ca publicul să fie foarte derutat.

Să sperăm că această dezbatere va putea lămuri măcar parţial care sunt forţele care îşi dispută puterea globală.

Olavo de Carvalho, un om de la care noi, cei de la blogul În linie dreaptă, am învăţatfoarte multe, este, aşa cum se ştie, un apărător al Civilizaţiei Iudeo-Creştine. Un mare apărător, dar nu în sensul forţei militare, financiare sau mediatice, ci numai în sensul puterii inteligenței, lucidităţii analizei, forţei cuvântului, argumentului, curajului de a spune adevărul. În diferite articole şi conferinţe, dintre care unele sunt cunoscute cititorilor noştri, Olavo de Carvalho a definit mentalitatea revoluţionară ca principal inamic al Civilizației Iudeo-Creştine, fie sub forma mesianismului imperialist ruso-chinez, fie a jihadismului, fie a socialismului birocratic-globalist al stângii occidentale.

Aleksandr Dughin este ideologul Mişcării Eurasiatice, create de el pe baza naţional-bolşevismului. Este duşmanul declarat al capitalismului occidental, al „Imperiului American", al „paradigmei atlantice". Dughin provine dintr-o tradiţie KGB şi este gurul lui Vladimir Putin. Pentru cine nu a auzit încă de el, asta sugerează, chiar de la început, cam unde ar duce punerea în practică a ideilor lui Dughin şi pe ce tip de putere mai conteaza el în acest scop. Şi ce ar însemna asta pentru România. Şi, deşi poate nu vă vine să credeți, Dughin are adepţi printre români, există traduceri din gândirea lui Dughin, bloguri care îl promovează, etc. (v. despre asta http://riddickro.blogspot.com/2011/01/aleksandr-dughin-crearea-axei-berlin.html).

Iată blogul pe care găsiți în formă integrală textele introductive ale celor doi participanți la dezbatere: http://debateolavodugin.blogspot.com/2011_03_01_archive.html

Vă prezentăm aici, pentru început, un fragment din expunerea iniţială făcută de Olavo de Carvalho, fragment care a fost publicat sub formă de articol in Diario do Comercio. Vă promitem că vom traduce în curând și restul acestei expuneri, în întregime, şi le vom posta pe blog.

Deocamdată, vă mai oferim aici şi un fragment dintr-o emisiune de radio, unde Olavo de Carvalho explică unui ascultător rolul Statelor Unite şi Israelului în apărarea Civilizației noastre.

Despre traducerea poziţiei lui Dughin, nu vă promitem nimic. Probabil că se va găsi cineva să îl traducă și pe el. Dacă nu, oricum textul lui e disponibil în engleză pe blogul dezbaterii. Ne propunem, totuşi, să vă prezentăm în curând poziții exprimate de Dughin cu alte ocazii, poziţii destul de grăitoare, chiar tranşante, dar mai greu accesibile cititorului român. Dar să nu anticipăm…

Stăpânii lumii

Diário do Comércio, 21 feb 2011,

Os donos do mundo

Forţele istorice care îşi dispută astăzi puterea în lume se articulează în trei proiecte de dominaţie globală: cel „ruso-chinez" (sau „eurasiatic"), cel „occidental" (uneori denumit în mod eronat „anglo-american") şi cel „islamic".

Fiecare are o istorie bine documentată, indicându-le originile îndepărtate, transformările pe care le-au suferit de-a lungul timpului şi stadiul actual de punere în aplicare.

Forțele care le personifică sunt, respectiv:

1. Elita conducătoare din Rusia şi China, în special serviciile secrete ale acestor două ţări.

2. Elita financiară occidentală, aşa cum este reprezentată în special în cadrul grupului Bilderberg, în Council on Foreign Relations şi în Comisia Trilaterală.

3. Frăţia Musulmană, liderii religioşi din mai multe ţări islamice, şi guverne ale unor ţări musulmane. Dintre aceste trei forţe, numai prima poate fi concepută în termeni strict geopolitici, deoarece

planurile şi acţiunile sale corespund unor interese naţionale şi regionale bine definite. Cea de-a doua, care este mai avansată în realizarea planurilor sale pentru un guvern mondial, se aşează în mod explicit mai presus de orice interese naţionale, inclusiv cele ale țărilor din care ea provine şi care îi servesc drept bază pentru operaţiuni. În cea de-a treia, eventualele conflicte de interese între guvernele naţionale şi obiectivul major al Califatului Universal sfârşesc întotdeauna prin a fi rezolvate în favoarea acestuia din urmă, care este astăzi marele factor de unificare ideologică a lumii islamice.

Concepţiile de putere globală pe care aceste trei forţe încearcă să le realizeze sunt foarte diferite între ele, deoarece provin din inspiraţii heterogene şi uneori incompatibile.

Deşi, în principiu, relaţiile dintre ele sunt de competiţie şi dispută, uneori chiar militară, există imense zone de fuziune şi colaborare, deşi mobile şi schimbătoare. Acest fenomen dezorientează observatorii, producând tot felul de interpretări fanteziste şi dezaxate, unele sub formă de „teorii ale conspirației”, altele sub formă de contestări, pretins „realiste” şi „ştiinţifice” ale acestor teorii.

O mare parte din neclaritatea imaginii la nivel mondial este produsă de un factor mai mult sau mai puţin constant: fiecare dintre cele trei forţe are tendinţa de a interpreta în termenii săi proprii planurile şi acţiunile celorlalte două, în parte pentru scopuri propagandistice, în parte din autentică lipsă de înţelegere.

Analizele strategice ale părţilor reflectă, fiecare, tendenţiozitatea ideologică ce îi este proprie. Deşi încerca să ţină seama de toţi factorii disponibili, sistemul ruso-chinez se concentrează pe punctul de vedere geopolitic şi militar, cel occidental pe punctul de vedere economic, cel islamic pe disputa dintre religii.

Această diferenţă reflectă, la rândul său, compoziţia sociologică a claselor conducătoare în zonele geografice respective:

1) Provenind din nomenclatura comunistă, clasa conducătoare ruso-chineză este compusă în mod esenţial din birocraţi, agenţi ai serviciilor secrete şi oficialităţi militare.

2) Poziţia dominantă a elitei financiare şi bancherilor internaţionali în establishment-ul occidental este prea binecunoscută pentru a mai fi necesar să se insiste asupra acesteia.

3) În mai multe ţări ale complexului islamic, autoritatea conducătorului depinde în mod substanţial de aprobarea umm-ei – comunităţii foarte numeroase de interpreţi calificaţi ai religiei tradiţionale. Deşi există acolo o mare varietate de situaţii interne, nu este exagerat să se descrie drept „teocratică” structura puterii dominante.

Astfel, pentru prima dată în istoria lumii, cele trei moduri esenţiale ale puterii – politico-militar, economic şi religios – sunt întruchipate în blocuri supranaţionale distincte, fiecare cu planurile sale de dominaţie mondială şi modurile sale specifice de acţiune. Aceasta nu înseamnă că fiecare dintre ele nu acţionează pe toate fronturile, ci doar că viziunile lor istorice şi strategice sunt definite, în cele din urmă, de tipul de putere pe care îl reprezintă. Nu este nici o exagerare să spunem că lumea de astăzi este obiectul unei dispute între militari, bancheri şi predicatori.

Practic, toate analizele de politică internaţională disponibile astăzi în mass-media din Brazilia sau din orice altă ţară reflectă slugărnicia „formatorilor de opinie”, faţă de unul din cele trei curente în dispută, şi, prin urmare, ignorarea sistematică a domeniilor sale de complicitate şi ajutor reciproc. Judecă fapte şi „adoptă poziţii”, pe baza valorilor abstracte care le sunt dragi, fără măcar a se întreba dacă vorbele lor, în totalul general al factorilor aflaţi în joc din lume, nu vor ajunge să contribuie la victoria a tot ceea ce ei urăsc. Strategii celor trei proiecte mondiale majore sunt foarte conştienţi de aceasta, şi îi includ pe comentatorii politici – jurnalişti sau cadre universitare – printre cei mai valoroşi idioţi utili aflaţi în slujba lor.

(traducere de Anca Cernea)

Alexandr Dughin – Ţineţi minte acest nume, veţi mai auzi de el!

Va avea loc în curând o dezbatere on-line între filosoful brazilian Olavo de Carvalho, cunoscut deja cititorilor noştri, şi Alexandr Dughin, gurul lui Vladimir Putin şi ideologul mişcării eurasiatice, construite pe baza naţional-bolşevismului. E bine să aflaţi cine este Alexandr Dughin, veţi mai auzi de el. E un om care are planuri mari pentru Rusia, şi pentru noi, şi toata lumea. Putin îl ascultă. Şi în Romania e lume care îl ascultă.

Va vom ţine la curent cu dezbaterea, şi in pregătirea acesteia, câteva informaţii.

Alexandr Dughin: „Crearea axei Berlin – Moscova, ca o construcţie occidentală portantă a Imperiului Eurasiatic, presupune câţiva paşi serioşi privind ţările Europei de Est situate între Rusia şi Germania"

"Eu deja de ani de zile vorbesc de Alexandr Dughin. Alexandr Dughin este omul cel mai important din lume! Nimeni n-are habar. Nu veţi citi niciodata numele individului în New York Times şi n-o să-l vedeţi la CNN! Fiţi atenti, este omul cel mai important din lume! E un filosof rus nebun. Nebun şi dement, gnostic.

Who is Alexander Dugin?

Despre Dughin, într-un fragment dintr-o emisiune True Outspeak a lui Olavo de Carvalho din 2009:
(textul este transcrierea unui pasaj vorbit)

Ţineţi minte acest nume, veţi mai auzi de el: Alexandr Dughin

"Eu deja de ani de zile vorbesc de Alexandr Dughin. Alexandr Dughin este omul cel mai important din lume! Nimeni n-are habar. Nu veţi citi niciodata numele individului în New York Times şi n-o să-l vedeţi la CNN! Fiţi atenti, este omul cel mai important din lume! E un filosof rus nebun. Nebun şi dement, gnostic.

Ar vrea să facă, spune el, uniunea celor 3 Trei. Cei 3 Trei sunt: A Treia Romă (Biserica Ortodoxă Rusă), al Treilea Reich şi Internaţionala a Treia. Deci, alăturarea tradiţionalismului rus, în plus nazi-fascismul şi comunismul, totul pentru ca să lovească Occidentul. Şi luaţi aminte, inclus în astea, Islamul – absoarbe Islamul; Islamul este unul din elementele fundamentale ale strategiei lui Alexandr Dughin.

Alexandr Dughin – e nebun, dupa părerea mea, nu nebun în sensul vulgar al lucrului, ci în sensul dorinţei lui de putere. Definiţia revoluţionarului care este? Este individul care inventează o lume mai bună, de executat prin concentrarea puterii. El intră exact în această definiţie.

Alexandr Dughin este gurul lui Putin. Aţi auzit până acum vreun comentator politic, vreun Luiz Felipe de Alencastro, Kenneth Maxwell, toata gaşca aia care scrie în Folha de Sao Paolo, toate acele minţi luminate de la USP (Universidade de Sao Paolo, n.t.)? Nici unul dintre ei nu ştie nici măcar că exista Alexandr Dughin!

Eu vă spun: ăsta este omul cel mai important din lume. De ce? Pentru că ideile acestor nebuni… vedeţi în acel poem faimos de Heine, în care eroul doarme şi îi apare un individ cu o sabie, îi infige sabia în gât şi spune: "eu sunt acţiunea gândurilor tale". Adică, filosofii au idei putrede şi apoi se răspândeşte istoric putreziciunea prin lume. Întârzie un timp. Puterea intelectuală este indirectă şi de termen lung. De multe ori, nu trăieşti ca să te bucuri de efectele autorităţii tale, spui lucrul astăzi, iar el va deveni realitate dupa 30, 40, 50 de ani. Dar este puterea cea mai tare care există, pentru că nimeni nu face ceva fără să se fi gândit inainte. Tot ceea ce este în domeniul acţiunii a fost înainte gîndit. Acel individ care are capacitatea să-ţi bage ceva în cap, îţi va conduce acţiunile, mai devreme sau mai tarziu.

Vin tâmpiţii şi spun că economia conduce totul. Economia nu conduce nimic, economia doar produce mijloace, ea ori îţi dă mijloacele, ori nu ţi le dă, dar nu ea decide. Ceea ce decide este factorul intelectual şi spiritual de termen foarte lung. Problema e că e vorba de cea mai mare concentrare de putere din istoria omenirii! Dacă se alatură aceste trei lucruri, Biserica Ortodoxă, plus

Islamul, al Treilea Reich, reminiscenţele naziste din lumea întreagă – care nu mai sînt o forţă politică organizată, dar a rămas o forţă ideologică încă foarte puternică şi şi va rămîne mereu pentru că acesta este un aspect structural al modernităţii – plus Internationala a Treia, comuniştii. Al naibii de multă lume.

Să aduni toate astea… Atenţie la acest nume: Alexandr Dughin. În curând, voi scrie ceva despre acest individ. Maeştrii lui sunt Julius Evola, Rene Guenon, Karl Marx, Bakunin, amestecă tot. Ideea lui, fiţi foarte atenţi, şi nici măcar nu e a lui, ca ficţiune exista deja asta în cartea lui Raymond Abellio, "Puţul Babel". "Puţul Babel" este unul din romanele cele mai cultivate pe care le-am văzut în viaţa mea, o organizaţie secretă, intelectuali de prim rang, de nivelul lui Alexandr Dughin, cel puţin, toţi care conduc în mod secret toate mişcările ideologice ale lumii, comunistă, fascistă, teroristă islamică, etc, etc, etc.

După un timp, ceea ce era ficţiune la Raymond Abellio, devine realitate prin persoana d-lui Alexandr Dughin. Alexandr Dughin este un personaj al lui Raymond Abellio, dar un personaj care există în realitate, intelegeţi? Parcă a ieşit din paginile "Puţului Babel" şi s-a întrupat în Alexandr Dughin. Deci deja există ca mişcare intelectuală organizată. Şi, de asemenea, deja există ca acţiune politică, prin dl.Vladimir Putin, aşa merg lucrurile.

Vin tâmpiţii şi spun că economia conduce totul. Economia nu conduce nimic, economia doar produce mijloace, ea ori îţi dă mijloacele, ori nu ţi le dă, dar nu ea decide. Ceea ce decide este factorul intelectual şi spiritual de termen foarte lung.

Dacă vrei să ştii ce se va întampla în viitor, vezi ce spun astăzi intelectualii mai puţin cunoscuti, dar mai capabili. Dacă printre intelectualii mai capabili apare un nebun revoluţionar gnostic, poţi avea certitudinea că nemernicii din generaţia următoare vor face tot ce a poruncit el.

Acum, dacă vine un individ care dă sfaturi bune, etc, etc, aşa cum Platon a dat o mulţime de sfaturi bune, Aristotel a dat o mulţime de sfaturi bune, Sf. Toma de Aquino a dat o mulţime de sfaturi bune, Eric Voegelin a dat o mulţime de sfaturi bune, atunci nimeni nu vrea să ştie.

Sfaturile bune sunt urmate numai individual, dar sfaturile rele sunt urmate colectiv."

True Outspeak a lui Olavo de Carvalho, 31 ianuarie 2011, fragment despre tulburările din Egipt, Dughin şi KGB

Bună seara, prieteni. Ne întîlnim din nou. Ca de obicei, o invocăm pe Preasfânta Fecioară Maria şi pe Sf. Padre Pio din Pietrelcina ca să se roage lui Dumnezeu pentru ca nicio nedreptate să nu fie comisă în acest program.

Eu cred că tema săptămânii este această rebeliune din Egipt.

La inceput, media pro-guvernamentală (din SUA n.t.) a inventat două versiuni absolut minunate: prima e că este vorba de o rebeliune în întregime laică, fără conotaţii religioase, şi că marea organizaţie revoluţionară islamică, Frăţia Musulmană, nu participă – este complet marginalizată; cea de-a doua versiune era că Frăţia Musulmană a devenit acum o entitate pacifistă şi nu mai prezintă niciun fel de pericol, iar după ce aceste versiuni au fost răspândite pe toate marile canale media de aici, în cele din urmă a ieşit la iveală realitatea.

Realitatea e că Frăţia Musulmană este nu doar în spatele acestei rebeliuni deosebit de violente din Egipt, ci este şi în spatele altor rebeliuni care izbucnesc în alte ţări din jur, Tunisia, Yemen, etc, etc. Adică asta e marea revoluţie islamică ce are loc în sfârşit, după ce a fost pregătită timp de decenii. Obiectivul este, evident, descotorosirea de ultimele guverne islamice care sunt favorabile Statelor Unite şi au relaţii bune cu Israelul. Ele încearcă îndepărtarea piedicilor, a ultimelor piedici care stau în calea formării marelui bloc islamic unificat, pentru bătălia finală cu Occidentului.

Asta se pregateşte deja de mult timp, numai un orb nu vede, iar partea cea mai draguţă a poveştii e că în Egipt, Statele Unite sprijină rebeliunea, exact cum cretinul de Jimmy Carter a sprijinit, în anii '70, revoluţia iraniana.

E destul să se vină cu vorbe despre democraţie şi drepturile omului şi e gata pretextul pentru a sprijini comunişti şi terorişti islamici, după cum a făcut Jimmy Carter, spunînd că, odată înlăturat şahul, se va instaura acolo o minunată democraţie de tip occidental. Şi s-a pomenit cu instaurarea uneia dintre dictaturile cele mai feroce ale tuturor timpurilor.

Sunt oameni care au suferit pe vremea şahului şi cărora le este astăzi dor de şah, având în vedere ce a venit după el.

Şi în Egipt va fi acelaşi lucru: vor zice, "ah, noi o să instaurăm o democraţie în Egipt, cu alegeri libere, presă liberă, etc, etc." Să te creadă cine nu te cunoaşte!

Regimul Frăţiei Musulmane e întotdeauna dictatură, e clar că va veni o dictatură islamică feroce în Egipt, iar Egiptul, care este o ţară cu o populaţie imensă (poate că este ţara cu cea mai mare populaţie dintre ţările islamice…) devine încă o parte integrantă a mecanismul marelui război revoluţionar islamic.

În zilele următoare vom avea ocazia să lamurim aceasta în cursul dezbaterii care se pregăteşte între mine şi prof. Alexandr Dughin, care este guru-ul lui Vladimir Putin şi teoreticianul miscarii eurasiatice. Mişcarea eurasiatică s-a născut din ceea ce se numeşte naţional-bolsevism, o idee creată de Eduard Limonov.

Şi iată ce coincidenţă: atât creatorul naţional-bolşevismului cât şi cel al mişcării eurasiatice, Limonov şi Alexandr Dughin, sunt fii ai unor ofiţeri KGB, iar Dughin este astăzi mentorul omului KGB-ului, care este Vladimir Putin. Deci vedeţi că ceea ce e în spatele tuturor acestor lucruri e acelaşi din totdeanua, bătrânul KGB, cu un nume modificat, nu contează, pentru că deja KGB şi-a schimbat numele de 50 de ori: a început ca CEKA, apoi a devenit NKVD, apoi a devenit nu ştiu mai ce, apoi a devenit KGB, acum e FSB. Tot aia e. Însusi Vladimir Putin a spus de curând următoarele: "acuma, să nu cumva să credeţi în povestea asta cu „ex-KGB". Nu există ex-KGB, odată ce ai intrat în KGB rămâi acolo până mori." De acolo nu mai ieşi decât mort sau, în cea mai bună variantă, mergi în Gulag. Deci povestea asta cu ex-KGB, povestea cu mafia rusă… mafia rusă e chiar guvernul rus, e chiar KGB-ul.

După eşecul sistemului sovietic, ruşii au inventat o nouă schemă imperialistă, monstruoasă, care este mişcarea eurasiatică. Mişcarea eurasiatică se naşte din naţional-bolsevism. Naţional-bolsevismul era o mişcare exclusiv ideologică, creată de Eduard Limonov, în care el voia să adune tot ceea ce este antioccidental. Voia să adune reminiscenţele comuniste, Biserica Ortodoxă, extrema dreaptă europeană antiamericană, reminiscenţele naziste şi musulmanii. Toate impreună ar fi cea de-a Treia Roma (care e Rusia), al Treilea Reich şi Internaţionala a 3-a, toate impotriva Occidentului.

Noutatea pe care Alexandr Dughin a introdus-o e că a transformat ideologia naţional-bolşevică într-un plan geopolitic strategic, abandonînd perspectiva exclusiv naţionalista rusă a lui Limonov şi adoptînd perspectiva unei uniuni eurasiatice, alăturând Europa şi Asia contra Statelor Unite, crezând cu pioşenie că Europa se va uni cu Rusia împotriva Statelor Unite, lucru cel puţin îndoielnic. Cel mai frumos e că în cadrul argumentului ideologic prin care justifică toate acestea, el foloseşte tot vocabularul lui Rene Guenon şi Julius Evola, „tradiţia", „întoarcerea sacrului", etc, etc. Toate astea sunt nişte prostii, fără îndoială.

Toate astea sunt nişte prostii, fără îndoială. Clar, e pretextul cel mai fals pe care l-am auzit în viaţa mea pentru că Dughin face critica Occidentului bazîndu-se pe o singură carte. El ia drept modelul pentru Occident cartea lui Karl Popper, "Societatea deschisă şi dusmanii săi", în care Karl Popper spune că societatea deschisă se bazează pe inexistenţa absoluturilor şi deci pe deschiderea societăţii la toate posibilitatile. Karl Popper e tipul de materialist modern pretins ştiinţific, fiu al iluminismului. Dughin aici loveşte.

E ciudat că Dughin identifică modelul lui Karl Popper, modelul de liberalism pe care Karl Popper l-a inventat, cu Statele Unite, ca şi cum Statele Unite ar fi întruchiparea popperismului, uitînd că jumătate din ţară este impotriva acestor lucruri (aceasta ţară e divizată) şi în niciun caz Statele Unite nu pot fi identificate cu schema globalistă. Schema globalistă care în acest moment este la putere prin Barack Obama şi care, iată, sprijină tocmai revoluţia egipteană, la fel cum sprijină toată stânga latino-americană sprijină tot ce nu e bun în lume şi sprijină tot ceea ce lui Alexandr Dughin îi place.

Povestea asta că eurasianismul ar fi împotriva schemei globaliste occidentale este cusută cu aţă albă. Ei sunt cu toţii mână în mână pentru implementarea socialismului în lume, ce naiba! Când Dughin descrie modelul economic de adoptat pentru eurasianism, el zice că e un model în care se va

păstra libertatea pieţei pentru întreprinderile mici şi mijlocii, restul va fi cu totul în mâinile Statului. Atunci ce e asta? E bătrânul socialism, nu?

E exact lucrul pentru care luptă schema globalistă din lume şi ei sprijina peste tot acelasi lucru, aşa că povestea asta nu stă în picioare. Ideea de a combate materialismul occidental, liberalismul materialist, şi de a face apel la valorile tradiţionale, ale sacrului, e un lucru foarte ciudat. Pentru că sacrul nu e o entitate divină, sacrul e un concept academic, făcut tocmai pe baza ignorării diferenţelor esenţiale dintre religii, unele ireductibile.

Pentru mine, singurul lucru cu adevărat sacru e intervenţia divină, ceea ce face Dumnezeu Însuşi, nu concepţiile create de teologi sau mistici sau ezoterici. În realitate, dacă vreţi să stiţi ce este cu adevarat sacru, trebuie să vă uitaţi la intervenţiile divine în lume, ca de exemplu miracolul de la Fatima sau miracolele lui Padre Pio din Pietrelcina. Restul sunt poveşti, restul e numai conceptul de sacru. Poate să fie din punct de vedere intelectual foarte frumos, dar, la urma urmei, e un lucru gol. Cum poţi face o societate bazată nu pe tradiţii divine propriu-zise, ci pe concepte ale sacrului cum e acesta, un concept pur academic, gol? Şi la urma urmei, nu poţi să uiţi că între Alexandr Dughin şi Vladimir Putin nu e nicio diferenţă – ei se iubesc, se adoră, al doilea îl urmeaza pe primul cu exactitate. Deci asta e politica lui Vladimir Putin.

Acum în Brazilia sunt o multime de idioţi care s-au lăsat fermecaţi de eurasianismul lui Alexandr Dughin. Câtă josnicie! Dar mizeria mentală braziliana nu are limite! E în felul urmator: omul începe să studieze pe Rene Guenon, pe Julius Evola şi ajunge să creadă aşa: ”Nu, tradiţiile spirituale au murit! Occidentul a abandonat totul, totul s-a terminat, materialismul a pus stăpânire pe lume”. Atunci ei se simt foarte singuri, foarte izolaţi, devin disperaţi căutînd o entitate care sa-i ocrotească, în care să se simtă reintegraţi. Atunci apare tipul cu eurasianismul şi ei zic: „hopa, nu mai suntem singuri, există o gigantică mişcare mondială care va restaura tradiţia!” şi tampiţii cad pradă acestei teorii! Doamne sfinte, ce mizerie!

Cel mai rău e că unii elevi de-ai mei mă fac să îmi fie ruşine. Dar ce proşti sunteţi, oameni buni, e prea multă prostie! Cine nu vede că eurasianismul e schema KGB-ului…
Voi care umblaţi după mişcarea eurasiatică sunteţi o ruşine, oameni buni, o ruşine. Veţi fi folosiţi de KGB! Doar pentru că KGB-ul îl citeaza pe Rene Guenon şi pe Julius Evola… Dar cât de proşti sunteti… e o doamnă care mă roagă să nu mai vorbesc urât, cum aş putea să nu vorbesc urât faţă de aşa ceva, doamnă?

Cel mai rău e că unii elevi de-ai mei mă fac să îmi fie ruşine. Dar ce proşti sunteţi, oameni buni, e prea multă prostie, prea multa, prea multă! Aşa ceva! Cine nu vede că eurasianismul e schema KGB-ului, inventată inclusiv pentru următorul lucru: Rusia e într-o situaţie mizerabilă. Şi Dughin recunoaşte, Rusia nu va putea să se ridice prin ea însăşi. Atunci, el ce face? Inventează o gigantică schemă internaţională ca să-i folosească pe ceilalţi drept cârje! Până la urmă toate astea vor servi la ce? Ca să ridice economia rusească! Până şi de asta se plânge Dughin, că reformele liberale ale lui Elţîn au corupt Rusia, au creat corupţie în Rusia. Vai, ca şi cum regimul comunist de dinainte ar fi fost un templu de puritate, şi nu regimul cel mai corupt de pe faţa pământului! Exista o carte de Konstantin Simes, „Societatea Coruptă”, citiţi-o ca să înţelegeţi ce era regimul comunist.

Unde nu obtineai nimic, nimic, nimic, decât pe bază de şpagă; nu puteai sa chemi instalatorul, instalatorul de stat, că trebuia să-i plăteşti spagă, totul se făcea cu şpagă. Eu am cunoscut un funcţionar al Ambasadei Brazilei, nu îi dau numele, care-mi spunea: uite, acolo umblam cu două lăzi de şampanie în portbagaj pentru că orice te duceai să ceri, trebuia să-i dai un mic cadou generalului, funcţionarului, etc. Totul era aşa în Rusia!

De ce s-a corupt Rusia după caderea regimului sovietic? E foarte simplu. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat în Germania dacă odată răsturnat regimul nazist ai fi distribuit puterea între toţi membrii SS, Gestapo şi Partidului Nazist, şi i-ai fi lăsat pe toţi pe locurile lor. Ar fi fost o jecmăneală fără sfârsit.

E exact ceea ce s-a intamplat în Rusia: rudele lui Dughin şi lui Limonov au rămas toţi pe locurile lor, nimeni nu a fost pedepsit, nimeni nu a fost urmărit şi imediat s-au transformat în milionari, în noua oligarhie. Sunt aceiaşi oameni, asta a corupt Rusia, nu adoptarea liberalismului!

În momentul când a început privatizarea, cine au fost cei care au cumpărat? Cei din guvern! Cei care aveau banii în mână, aveau fondurile KGB-ului care erau nelimitate, asupra cărora nici măcar parlamentul sovietic nu deţinea vreun control. Această lume, cei mai mari bandiţi de pe faţa pământului, ei au ajuns milionari de pe o zi pe alta! Şi acum Dughin se plânge că „ah, liberalismul occidental a corupt Rusia”! O, Doamne sfinte, trebuie să fii tare prost ca să crezi în aşa ceva.

Ştiu ei despre cine vorbesc. Acei guenonişti de prăvalie care se găsesc în Brazilia, sunteţi o ruşine, o ruşine! Dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea de a vedea distruse toate tradiţiile spirituale, totul fiind distrus de un materialism grosolan, dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea, nu faci doi bani, eşti slab, eşti un gunoi. Pentru că un om cu spiritualitate adevarată nu se bazează pe puterile acestei lumi. El nu are nevoie de o mişcare eurasiatică în spatele lui, el se bazează numai pe Dumnezeu, ştie că şi dacă e singur, el va câştiga bătălia. Noi nu avem nevoie de nici un sprijin instituţional.

Voi care umblaţi după mişcarea eurasiatică sunteţi o ruşine, oameni buni, o ruşine. Veţi fi folosiţi de KGB! Doar pentru că KGB-ul îl citeaza pe Rene Guenon şi pe Julius Evola… Dar cât de proşti sunteti… e o doamnă care mă roaga să nu mai vorbesc urât, cum aş putea să nu vorbesc urât faţă de aşa ceva, doamnă?

Revenind la cauza primă

Oricât ar fi de enervant pentru foştii săi coreligionari evoluţionişti şi atei, „convertirea” filozofului Anthony Flew la dumnezeul lui Aristotel (convertire în ghilimele, deoarece acest dumnezeu este un concept metafizic, nu un obiect de cult) arată doar două lucruri.

Primul este obiceiul consacrat, aproape un drept dobândit printre materialiştii moderni, de a-şi da cu părerea în chestiuni de metafizică, fără cunoştinţele necesare de filosofie clasică şi medievală. Este suficient ca unul dintre ei să facă o încercare serioasă de a studia această temă, şi convingerile sale încep să cedeze teren. Nici vechiul determinism al lui Darwin, nici ultima modă a hazardului atotputernic nu sunt compatibile cu o inteligenţă filosofic matură. Sunt fiţe de adolescent, incapabile să reziste la o examinare critică.

Al doilea lucru pe care îl demonstrează acest episod este imposibilitatea absolută de a pune problema cauzei prime în termeni de „ştiinţă versus credinţă”, clişeu idiot, bazat pe ignorarea radicală a întregii tradiţii filosofice. Credinţa nu are nimic de-a face cu această chestiune, şi materialiştii o introduc în dezbatere doar pentru a pune în scenă la teatrul de copii al inculturii contemporane o luptă de marionete între micul erou iluminist şi balaurul obscurantismului ancestral.

Anthony Flew nu s-a convertit. A consimţit numai să coboare de pe un piedestal de ignoranţă colectivă arogantă şi să confrunte idolatria hazardului cu două milenii de discuţii filosofice. A făcut ceea ce Richard Dawkins nu are nici onestitatea, nici capacitatea de a face. Rezultatul este încă slab – Flew a recunoscut doar necesitatea generică a unei cauze prime – dar el este deja infinit deasupra acelei jalnice metafizici de tocilar pe care atâţia o admiră la Dawkins.

Orice încercare de a dovedi că viaţa s-a format din întâmplare, imediat ce anumiţi factori s-au combinat în proporţiile adecvate pentru a o produce, fără ca nici o cauză inteligentă să fi impus asta, este condamnată din temelie. Cu cât o afirmă mai mult, cu atât proclamă, fără să-şi dea seama, sau fără a recunoaşte că-şi dau seama, că ansamblul a dobândit forţă generatoare de viaţă tocmai datorită proporţiilor, raportului matematic dintre elementele sale; şi că această proporţie, dacă avea

darul de a produce acest efect în clipa în care elementele s-au întâlnit, – chiar presupunând că s-au întâlnit din întâmplare -, deja îl avea cu mult înainte de această clipă, deja îl avea din toată veşnicia. Şi este destul să ştii ce înseamnă proporţie sau raport -„ratio", „proportio", „eidos", „logos"- pentru a înţelege că nici proporţie nu poate fi valabilă în mod izolat, în afara ordinii matematice integrale dintre toate elementele posibile.

Dacă o anumită combinaţie de elemente poate genera un anumit efect, este pentru că întregul sistem de relaţii şi proporţii matematice care au modelat şi determinat această posibilitate a precedat din veşnicie manifestarea sa. La început era logos-ul, iar apelul la hazard nu poate face nimic împotriva acestei stări de lucruri.

Acelaşi lucru se aplică la originea cosmosului în totalitate, cu mult înainte de apariţia „vieţii". Cel mai infim fenomen la scară subatomică deja apare ca realizare a unei proporţii matematice care îl precede în ordinea timpului şi îl transcende în ordine ontologică. Biblia expune aceasta în cel mai simplu mod, spunând că duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Ordinea posibilităţilor definite, sau forma internă a atotputerniciei, prevalează asupra dezordinii posibilităţilor nedefinite, care nu se pot manifesta decât tocmai trecând din nedefinit în definit, sau, în limbajul biblic, de la întuneric la lumină. Structura internă a primului eveniment cosmic, oricare ar fi fost acela, este întotdeauna manifestarea unei forme sau proporţii, ca atare, este atemporală şi independentă de orice eveniment.

Dacă acea cauză eficientă care a declanşat trecerea şi a determinat iniţierea procesului de cosmic, a operat, la rândul său, la întâmplare sau conform ordinii, este o chestiune care îşi are deja răspunsul în propria formulare, deoarece însăşi noţiunea unei conexiuni între cauză şi efect poate fi concepută numai ca o formă logică definită, deci ca o expresie a ordinii. Chiar dacă am vrea să ne imaginăm această cauză ca fiind pur întâmplătoare, forma internă a legăturii de cauzalitate „in genere", trebuie să o fi precedat din totdeauna, şi nu poate fi privită ca întâmplătoare, deoarece este exact contrariul.

Pentru a pretinde că nu a fost aşa, ar trebui să se demonstreze că toate formele şi proporţiile sunt haotice şi indiferente, deci că ordinea logico-matematică nu există în nici un fel, nici în universul manifestat, nici ca simplă structură a posibilului în general. Dar, după aceea, ar fi grotesc să se mai recurgă la instrumente logico-matematice pentru a dovedi ceva. Pentru a dovedi chiar şi domnia hazardului.

Toate acestea sunt arhi-evidente, şi a le nega înseamnă a elimina orice posibilitate de cunoaştere ştiinţifică, fie ea pur instrumentală şi convenţională.

Voltando à causa primeira, Folha de S.Paulo, 25 dec 2004 (Traducere Anca Cernea)

Inamicul e unul singur

Marxismul nu a început cu Marx şi nu s-a născut din niciun studiu ştiinţific al economiei.

Tot ceea ce Karl Marx a ajuns să gândească şi să spună – cu excepţia pretextului materialist-dialectic şi statisticilor pe care el le-a falsificat din celebrele Blue Books ale parlamentului britanic – deja există în doctrinele ereziarhilor mesianici încă din secolul XIV. Totul: luptă de clasă, revoluţia, socializarea mijloacelor de producţie, dictatura proletariatului, misiunea avangardei revoluţionare. Până şi ideile lui Lenin şi Gramsci sunt acolo în mod limpede anticipate.

John Knox, Jan Huss, Thomas Münzer şi alţi "profeţi" de la originile modernităţii nu sunt numai precursori ai mişcării revoluţionare mondiale: sunt creatorii ei. Omagiile când ambigue, când reticente, care le sunt aduse, din timp în timp, de cutare sau cutare intelectual stângist, slujesc doar la umflarea contribuţiilor stângii mai recente, diminuând-o pe cea a părinţilor fondatori prin artificiul de a-i arunca în spatele unei serii istorice presupus ascendente, în vârful căreia se află întotdeauna, bineînţeles, autorul omagiului.

Ideea centrală a revoluţiei mesianice se poate rezuma în patru puncte:

(I) omenirea pacătoasă nu va fi mântuită de Domnul Nostru Isus Hristos, ci de ea însăşi:
(II) metoda pentru a dobândi mântuirea constă în a ucide sau cel puţin a-i subjuga pe toţi cei răi, adică, pe cei bogaţi;
(III) cei săraci sunt nevinovaţi şi puri, dar nu îşi înţeleg locul în proiectul mântuirii şi de aceea trebuie să se aşeze sub ordinele unei elite conducătoare, "sfinţii";
(IV) masacrul mântuitor va genera nu numai o mai bună împărţire a bogăţiilor, ci şi eliminarea răului şi a păcatului, ivirea unei noi umanităţi.

O erezie nu este o "altă religie": este, prin definiţie, o opoziţie internă, născută dinăuntrul creştinismului însuşi, în general prin intermediul unei grefe exotice care distorsionează complet mesajul originar şi îi dă semnificaţiile cele mai ciudate care se pot închipui. (1) Nu este de mirare, deci, că evoluţia ulterioară a mişcării revoluţionare a fost marcată de o tensiune permanentă între credinţa eretică şi negarea oricărei credinţe, între pseudocreştinism şi anticreştinism, între ambiţia de a distruge creştinismul şi dorinţa de a păstra ceva din el pentru a-i putea parazita autoritatea. Acest joc dialectic îl derutează pe observatorul profan, care, înşelat de diferenţele aparente, pierde din vedere unitatea profundă a mişcării revoluţionare şi sfârşeşte nu arareori prin a sluji unui subcurent al ei, crezând cu pioşenie că slujeşte unui scop contra-revoluţionar, conservator sau chiar creştin sau iudaic în sensul strict al termenilor.

Odată stinsă epidemia revoluţiilor mesianice, al doilea val al mişcării revoluţionare asumă forma anticreştinismului şi antiiudaismului explicite. Iluminiştii secolului XVIII nu numai că au propovăduit deschis eliminarea acestor două credinţe tradiţionale, ci nu au ezitat să inventeze împotriva lor minciunile cele mai aberante, acest lucru părându-li-se frumos, şi distrându-se pe rupte. Polemicile anticreştine de astăzi par a fi chiar floarea politeţei în comparaţie cu virulenţa născocirilor din anii o mie şapte sute (2). Tot mai mult pare să se confirme teza abatelui Antonin Barruel, expusă în a sa Histoire du Jacobinisme (1798), a unui plan urzit între Voltaire, d`Alembert, Diderot şi împăratul Frederic al II-lea al Prusiei în vederea unei vaste campanii de defăimare, destinate a acoperi Biserica de infamie prin toate mijloacele lipsite de scrupule aflate la îndemână.

Călugăriţa lui Diderot

Cazul lui Diderot este deosebit de grăitor. În Călugăriţa el povesteşte istoria unei biete fete, ţinute într-o mănăstire împotriva voinţei ei. Imaginea respingătoare a măicuţelor prizoniere, pusă în circulaţie de el şi de alţi iluminişti mult înainte de publicarea postumă a cărţii în 1796, a devenit un simbol concentrat al tuturor crimelor pe care furia propagandei anticreştine o atribuia Bisericii. În vârtejul Revoluţiei de la 1789, simbolul s-a transfigurat în convingere literală. Mulţi dintre revoluţionarii care năvăleau în mănăstiri, ucigând în masă călugări şi călugăriţe, jurau cu pioşenie că făceau asta pentru a elibera fecioarele încarcerate, care, aşa cum îşi închipuiau ei, trebuiau să suprapopuleze pivniţele mănăstirilor. Când optzeci de abaţii, mănăstiri şi case de călugăriţe ale Parisului deja fuseseră cotropite şi mult sânge fusese vărsat, Adunarea Constituantă, perplexă, a primit ştirea că, peste tot, măicuţele şi novicele fuseseră unanime în a-şi proclama fidelitatea faţă de starea lor, chiar şi atunci când urcau pe eşafod la ghilotină. Aceasta era starea de spirit a "prizonierelor".

Diderot, deşi a murit cu cinci ani înainte de Revoluţie, nu poate totuşi să fie dezvinovăţit cu uşurinţă pentru efectele criminale ale unei uri pe care el a instigat-o în mod conştient. Nu poate, mai ales pentru că el a fost întotdeauna informat că nu există şi nu putea să existe nicio prizonieră în mănăstiri, că toate măicuţele erau acolo din voinţă proprie, inclusiv aceea de la care s-a inspirat pentru a-şi scrie romanul, sora Delamarre, din mănăstirea Longchamps. Totul a fost o falsificare premeditată.

Multă vreme, lumea întreagă a crezut în versiunea lui Diderot, care afirma că are în posesia sa documentaţia completă a cazului Delamarre. De fapt, dosarul era în mâinile lui, dar a dispărut

imediat ce a fost publicat romanul. Fiind regăsit în 1954 de către cercetătorul George May, lectura sa arată că Diderot avea cunoştinţă de următoarele fapte:

1) La Paris existau patru tribunale, bisericeşti şi civile, pentru judecarea solicitărilor de ieşire din tagma călugărească, şi, ca regulă generală, erau luate în seamă toate cererile.
2) Selecţia călugăriţelor era extrem de riguroasă. Strădania Bisericii era să se ferească de falsele vocaţii, nu să le reţină cu de-a sila.
3) Exact contrariul unei prizoniere a mănăstirii, sora Delamarre era portărească, avea cheile, şi putea să intre şi să iasă când voia.
4) Singurul proces deschis de D-ra Delamarre a fost o dispută de avere cu o rudă. Pentru a primi moştenirea, un titlu nobiliar, măicuţa trebuia să părăsească ordinul călugăresc. Dar mai târziu, renunţând la disputarea moştenirii, ea s-a întors cu voioşie la mănăstire.

Diderot ştia toate acestea, şi corespondenţa dintre el şi prietenul său Jacob Grimm arăta că romancierul "crăpa de râs" (sic), de falsificarea meticuloasă pe care o ţesea în jurul istoriei. Se distra nu numai cu bucuria feroce de a calomnia, ci ajungea la rafinamentul unei cruzimi mintale mult mai directe. Marchizului de Croismarre, creştin evlavios, care îi scria printre lacrimi, îngrijorat de soarta fetei, Diderot îi răspundea cu născociri înfricoşătoare, accentuând suferinţele nefericitei în claustru şi savurând pânâ la sfârşit plăcerea de a-l ţine îngrozit pe bietul om. Nu este de mirare că Diderot a fost scriitorul preferat al lui Karl Marx, alt sociopat sadic.

Alte documente găsite de Georges May, ulterioare morţii lui Diderot, arată că sora Delamarre a murit la treizeci de ani după romancier, încă fiind portăreasa mănăstirii, după ce înfruntase cu curaj, alături de surorile ei, pe comisarii Revoluţiei. Unica asuprire pe care o suferise venise din mâinile duşmanilor Bisericii. (3)

Dacă ar fi să enumăr şi să analizez toate minciunile inventate de către iluminişti împotriva creştinilor şi evreilor, un an întreg de ediţii ale lui Diário do Comércio n-ar ajunge ca să le cuprindă. Dar fapt este că aceste minciuni au străbătut secolele, s-au impregnat adânc în imaginaţia populară, reapărând sub forme noi şi variate şi slujind pentru a justifica masacrul creştinilor în Rusia şi al evreilor în Germania. Intelectuali şi artişti de mare prestigiu nu au ezitat să colaboreze cu această crimă respingătoare. Totul despre cazul Delamarre era deja arhicunoscut de către istorici când, în 1970, filmul lui Jacques Rivette, La Religieuse, a reînnoit efectul simbolului odios inventat de Diderot.

Dar – întorcându-ne la argumentul central –, venirea iacobinilor la putere a prilejuit schimbarea de poli a tensiunii dialectice: de la propaganda anticreştină s-a trecut la efortul deschis de a crea un simulacru de creştinism pentru consumul mulţimilor revoluţionare. Retorica Terorii o imită îndeaproape pe aceea a pseudoprofeţilor mesianici: ideea apocalipsului pământesc, condamnarea radicală a capitalismului, purificarea universului prin uciderea celor bogaţi, misiunea privilegiată a "sfinţilor", întoarcerea omenirii la o eră de puritate originară – totul reapare aici, dar acum cu contractul social al lui Rousseau drept text sacru, în locul Evangheliilor. Tot mai mult, imitaţia caricaturală a ethosului creştin dobândeşte autonomie, deslegându-se de sensul autentic al mesajului lui Hristos şi parazitând sentimente morale adânc înrădăcinate în populaţia creştină, pentru a le transforma în instrumente de legitimare ale terorismului de stat, sub inspiraţia – cum a scris Thomas Carlyle – "celui de-al cincilea şi noului evanghelist, Jean Jacques, chemându-i pe toţi laolaltă şi pe fiecare să îndrepte existenţa pervertită a lumii".

Luciano Pellicani, în studiul său despre Revolutionary Apocalypse. The Ideological Roots of Terrorism (London, Praeger, 2006), pe care îmi propun să-l comentez în detaliu într-un viitor articol, observa: "Astfel elita revoluţionară, acţionând pe baza diagnosticului-terapie al relelor din lume conţinut în "adevărata filozofie", vine să-şi asume rolul tipic al Mângâietorului din tradiţia gnostică: numai el ştie ce este bine pentru cetate". Întemeiată pe această autoritate atoateştiutoare, mântuirea trebuie să adopte forma masacrului răscumpărător. Robespierre o clarifica foarte bine: "Guvernul popular… este în acelaşi timp Virtute şi Teroare. Teroarea nu este decât justiţia severă şi inflexibilă. Este prin urmare o emanaţie a Virtuţii." Pellicani conchide: "Acest concept al

răscumpărării omenirii cere o societate organizată ca o mănăstire militarizată”. Formula va reapărea la preoţii-guerrilleros ai teologiei eliberării şi în proiectele mai recente ale “arhiepiscopului” Hugo Chávez.

Dar, mult mai înainte de aceasta, pendulul revoluţiei va mai oscila odată în cealaltă parte. Odată încheiat ciclul iacobin, cu venirea imperiului napoleonian, Restauraţiei şi democraţiei burgheze, noile formule ale ideologiei revoluţionare, cu Marx şi Bakunin, realizează un upgrade al anticreştinismului, transfigurându-l în ateism militant. Karl Marx profesează “ura faţă de toţi zeii” şi defineşte ateismul ca “negarea lui Dumnezeu, prin intermediul căreia se afirmă existenţa omului”. Dumnezeu, pentru marxism, inspirat în acest punct de Feuerbach, apare din auto-alienarea puterilor omului, proiectate într-un cer metafizic – ca şi cum omul ar fi creat cerul şi pământul şi apoi a uitat de asta, transferând onorurile către o entitate inexistentă: teorie suficient de idioată încât să pară seducătoare pentru milioane de intelectuali.

Cu ascensiunea ateismului, se multiplică uciderile de preoţi şi credincioşi într-o măsură niciodată visată de însuşi Robespierre. Între războiul civil mexican (1857) şi începutul celui de-al II-lea Război Mondial (1939), nu mai puţin de douăzeci de milioane de creştini au murit în persecuţii religioase destinate, potrivit lui Lenin, să “măture creştinismul de pe faţa pământului”. Iar masacrul evreilor încă nici nu începuse.

Dar poate că ateismul nici măcar nu este trăsătura cea mai autentică a acestei etape a mişcării revoluţionare. Atât Marx cât şi Bakunin au luat parte, în mod recunoscut, la ritualuri sataniste (citiţi Richard Wurmbrand, Marx and Satan, Living Sacrifice Book Company, 1986, niciodată contestat). Şi, cel puţin în Italia, apologia Satanei a devenit explicită cu poetul Giosue Carducci, unul din cei mai mari inspiratori ai mişcării revoluţionare locale:

Salute, o Satana
O ribellione
O forza vindice
De la ragione! (4)

În orice caz, impactul omorurilor a sfârşit prin a-i deranja pe revoluţionarii înşişi, care, în anii 30, deja se gândeau la un mijloc prin care să le evite. Antonio Gramsci, în “Caiete din Închisoare”, învaţă că Biserica nu trebuie combătută, ci golită de conţinutul ei spiritual şi folosită drept cutie de rezonanţă a propagandei comuniste. Succesul obţinut ulterior în această întreprindere se poate măsura prin două fapte:

1) Influenţa subjugantă pe care comuniştii au reuşit să o exercite dinăuntru şi din afară asupra Conciliului Vatican II, divizând Biserica catolică şi prilejuind cel mai mare exod de credincioşi din cursul a două milenii de catolicism. (5)

2) Consiliul Mondial al Bisericilor, cea mai mare organizaţie protestantă din lume, care adună sute de biserici din toate ţările, nominal pentru obiective “ecumenice”, este în mod notoriu o entitate pro-comunistă, care sprijină şi finanţează mişcări revoluţionare teroriste. (6)

Diferitele Consilii Naţionale ale Bisericilor sunt entităţi independente, dar cel puţin cel din SUA este chiar mai deschis pro-comunist decât cel Mondial. (7)

În paralel şi în strânsă asociere informală cu eforturile comuniste, s-a dezvoltat, începând de la sfârşitul secolului al XIX-lea, o mişcare mondială destinată să creeze cea mai mare confuzie religioasă posibilă prin propaganda ocultistă în masă şi prin reînvierea forţată a gnosticismului. Fenomene ca apariţia orientalismului pseudomistic New Age, cultul drogurilor ca o “cale de iluminare interioară”, valul de experimente psihice periculoase care a pornit de la Salem (California) şi s-a răspândit prin lume, proliferarea sectelor angajate în înrobirea discipolilor lor prin practici mintale distructive, pot fi prezentate publicului ca o convergenţă spontană de tendinţe, sau ca o fatalitate istorică impersonală dictată de “spiritul timpului”, dar este suficient să se cerceteze puţin sursele pentru a descoperi că este vorba de o iniţiativă unitară, organizată şi finanţată cu miliarde de către aceleaşi forţe auto-investite cu sarcina de a transforma ONU în guvern mondial până cel târziu la sfârşitul următorului deceniu. (8)

Oscilaţia dialectică pendulară a mişcării revoluţionare între anti-religie şi pseudo-religie, însumată mulţimii halucinante de curente care o alimentează, dezorientează aproape în totalitate publicul. Dorinţa de a lua poziţie, alimentată la infinit de către media şi sistemul de învăţământ, determină pe mulţi să sprijine mişcări şi idealuri a căror legătură cu curentul central nu pare evidentă la prima vedere. Câţi creştini conservatori, dorind să salveze Biserica, nu au aderat la idei antiiudaice, pentru că îşi închipuiau ca revoluţia este esenţialmente lucrarea evreilor? Câţi intelectuali evrei nu s-au afiliat partidelor revoluţionare, fără să bage de seamă că prin asta săpau mormântul poporului lor? Câţi protestanţi, confundând catolicismul cu contrafacerea sa revoluţionară, nu sunt de părere că cel mai bun lucru pe care îl au de făcut este să distrugă Biserica Catolică? Câţi catolici, îmbătaţi de puritate doctrinară nu văd americanismul ca pe un duşman, pornind de aceea război împotriva singurei naţiuni care a creat o sinteză funcţională între o cultură creştină, o economie prosperă şi democraţia politică? Câţi adepţi ai democraţiei capitaliste nu se inspiră din idei iluministe pentru că le par echilibrate şi raţionale, fără să ştie că, prin conceptul lor reducţionist asupra raţiunii, ele conţin în sânul lor sămânţa iraţionalismului revoluţionar romantic, şi mai ales fără să observe că iluminismul, cu toată aparenţa sa elegantă şi binecrescută, a creat prima campanie de defăimare anticreştină organizată, punând în circulaţie minciuni scârboase, pe care până astăzi milioane de tâmpiţi le repetă ca papagalii prin toată lumea? Câţi apărători ai poziţiilor liberale în economie nu cred că pot să le împace cu un ateism militant care, corodând fundamentele morale şi spirituale ale capitalismului, îl invită să se transforme exact în “idolatria pieţei” aşa cum propaganda comunistă îl acuză că este, şi astfel ajută la transferarea către revoluţionari, precum şi către radicalii islamici, a monopolului autorităţii morale? Alegând inamicul conform trăsăturilor mai vizibile care se opun preferinţelor lor subiective, toate aceste persoane nu fac decât să toarne gaz pe focul tensiunii dialectice din care mişcarea revoluţionară mondială se alimentează şi se întăreşte. De fapt, inamicul este unul singur. Nu poate fi combătut în mod eficace fără a ţine cont de unitatea sa aflată în spatele varietăţii halucinante a versiunilor sale, a încarnărilor şi aparenţelor. Cu câteva decenii în urmă, această unitate era greu de cuprins, deoarece nu exista documentaţie suficientă pentru a o dovedi. Astăzi dovezile sunt atât de abundente, încât a continua să le ignori începe să devină un fel de complicitate criminală. (9)

NOTE

(1) Dragostea patimaşă pe care mulţi intelectuali de astăzi o au pentru aceste aberaţii arată nu numai ura lor faţă de creştinism, dorinţa lor de a-l extermina prin toate mijloacele posibile, ci şi o lipsă de inteligenţă ce se învecinează cu monstruozitatea. Bart D. Ehrman, mult trâmbiţatul autor al lui The Lost Gospel of Judas Iscariot. A New Look at Betrayer and Betrayed (Oxford University Press, 2006), de exemplu, nu este decât un fanatic gnostic travestit în erudit universitar, capabil să realizeze cercetări filologice în diferite limbi antice dar incapabil de a-şi da seama de cele mai puerile contradicţii din textul său propriu. Pentru un astfel de cercetător, pus pe atacat evangheliile originale pe baza unor texte gnostice scrise două secole după ele, sunt întotdeauna deschise catedrele universitare, NBC-ul, History Channel, National Geographic şi toată media chique, pentru simplul motiv că aceste instituţii sunt finanţate şi conduse de acelaşi nucleu de miliardari angajaţi în fabricarea unei religii bionice pentru a înlocui creştinismul în cel de-al treilea mileniu (v. nota 8).

(2) A se vedea, în această privinţă, Paul Hazard, La Pensée Européenne au XVIIIe. Siècle (Paris, Boivin, 1946), un clasic al istoriei ideilor.

(3) În privinţa acestui episod, citiţi Jean Dumont, La Révolution Française ou Les Prodiges du Sacrilège, Paris, Criterion, 1984.

(4) “Salve, o Satana, o răzvrătire, o forţă răzbunătoare a Raţiunii!” Din oda “Satanei”, pe care cunoscătorii de italiană o pot citi la http://digilander.libero.it/interactivearchive/carducci_satana.htm.

(5) V. Ricardo de la Cierva, Las Puertas del Infierno. La Historia de la Iglesia Jamás Contada, Madridejos (Toledo), Fénix, 1995, e La Hoz y la Cruz. Auge y Caída del Marxismo y la Teología de la Liberación, id., ibid., 1996.

(6) V. Bernard Smith, The Fraudulent Gospel. Politics and the World Council of Churches, London, The Foreign Affairs Publishing Co., 1977.

(7) Consultaţi C. Gregg Singer, Unholy Alliance. The Definitive History of the National Council of Churches and Its Leftist Policies – From 1908 to the Present, la http://www.freebooks.com/docs/39be_47e.htm.

(8) V. documentaţie extinsă despre aceasta în Lee Penn, False Dawn. The United Religions Initiative, Globalism and the Quest for a One-World Religion, Hillsdale, NY, Sophia Perennis, 2004.
(9) Chestiunea locului ocupat de islamism în procesul descris aici necesită un studiu aparte, care va fi făcut într-unul din următoarele articole.

(Traducere realizata de Anca Cernea)
Versiunea originala, in portugheza: O inimigo é um só

Dumnezeu şi Dr. Hawking

Recent, contrazicându-şi afirmaţiile anterioare, fizicianul Stephen Hawking a spus că Universul ar fi putut foarte bine să apară din simplul joc spontan al legilor fizice, fără nici o intervenţie a unui Dumnezeu Creator.

A trecut vremea când declaraţiile fizicienilor erau ascultate precum decretele divine. Astăzi ei îşi arogă o autoritate supradivină, judecându-L şi suprimându-L pe Însuşi Dumnezeu. Dar nici nu se mulţumesc să facă acest lucru în domeniul consideraţiilor pur teoretice: îşi extind jurisdicţia la întreg domeniul existenţei sociale, pretinzând ca educaţia, cultura şi legile să se conformeze cu viziunea lor ştiinţifică asupra lumii, sub sancţiunea de a fi condamnate ca acte de fanatism şi de crime împotriva statului democratic.

În acelaşi timp însă, semnatarii acestor decrete se împăunează cu o modestie epistemologică exemplară, jurând că practică în mod constant revizuirea propriilor convingeri şi niciodată nu vor impune cuiva vreun adevăr ştiinţific definitiv, care, recunosc ei, nici măcar nu există.

Coexistenţa, în acelaşi creier, a unor prezumţii atât de copleşitoare, cu un sentiment atât de candid de abţinere critică, ar fi deja suficientă pentru a arăta că ceva, în acel creier, nu funcţionează bine.

Desigur, rar vom vedea pe vreunul dintre aceşti pontifi ai cunoaşterii dând dovadă că ar conştientiza distincţia dintre lumea reală şi obiectul de studiu al ştiinţei sale specializate. „Universul" la care se referă prof. Hawking nu este cel al experienţei general-umane, ci un univers abstract, aşa cum este cunoscut de ştiinţa fizicii. Nici prof. Hawking, nici un alt om de ştiinţă din domeniul său, nu poate oferi nici cea mai mică dovadă că universul fizicii este „real".

Dimpotrivă, nu există problemă mai spinoasă pentru toţi aceştia, decât statutul ontologic al particulelor studiate de către ramura cea mai dezvoltată şi mai exactă a ştiinţei, fizica cuantică. Ei ştiu mult, ştiu aproape totul despre aceste particule, dar nu ştiu ce sunt ele, nici în ce sens cuvântul „realitate" ar putea să li se aplice.

Însuşi faptul că prezenţa observatorului modifica comportamentul acestora, i-a dus mulţi oameni de ştiinţă la cele mai extreme speculaţii cu privire la caracterul subiectiv – sau „spiritual" – al întregului univers fizic.

Când nu ştim dacă un lucru există în minte, în afara minţii, sau în ambele locuri deodată, şi când, în acest ultim caz, nu ştim unde este articulaţia care uneşte cele două aspecte ale lucrului, suntem obligaţi să recunoaştem că tot ceea ce ştim despre ele este aparenţa lor.

Universul fizicii este un sistem de aparenţe, de „fenomene", care coincide cu lumea reală în unele privinţe, dar diferă de aceasta în altele. A întreba dacă un sistem de aparenţe ar fi putut să apară singur sau ar fi avut nevoie de un Dumnezeu ca să-l creeze, nu numai că este o speculaţie pentru umplerea timpului, dar, cu toată evidenţa, nu are nici o relevanţă cu privire la problema originii lumii reale.

Când prof. Hawking spune că „lumea" ar fi putut să apară singură, ceea ce vrea el să spună este că lumea „lui", un anumit sistem de aparenţe de fenomene, considerat doar în consistenţa sa internă abstractă – presupunându-se că aceasta este pe deplin cunoscută, care este încă departe de a fi adevărat – „poate" fi conceput, fără contradicţie logică, drept urmare spontană a acţiunii legilor sale proprii, fără intervenţia unui element extern.

Indiferent de competenţa de care dispune în domeniul său de studii, dr. Hawking, se comportă adesea ca un star de show business, impresionând publicul cu declaraţii spectaculoase care devin încă şi mai spectaculoase, atunci când, câţiva ani mai târziu, el le dezminte cu acelaşi aer de certitudine cu care le-a proclamat.

A spune acest lucru înseamnă practic a nu spune nimic – nici măcar în privinţa purului sistem de aparenţe ca atare. Înseamnă doar a afirma o posibilitate logică referitoare la un grup de ipoteze. A transmuta aceasta într-o declaraţie categorică precum că „Dumnezeu nu a creat lumea” este un hiperbolism retoric ce atinge limitele nebuniei sau ale şarlatanismului pur şi simplu.

Nici un cercetător serios nu are dreptul de a ignora dificultăţile aproape insurmontabile care stau între legile fizicii cuantice şi orice afirmaţie, indiferent cât de modestă, cu privire la natura realităţii în general. Prima dintre aceste dificultăţi este că fizica cuantică nu este sigură nici măcar în ce priveşte statutul de realitate al obiectelor sale proprii de studiu.

Pentru a face lucrurile şi mai rele, Dr. Hawking nu vorbeşte nici măcar de fizica cuantică. Vorbeşte de Big Bang, o teorie care extrage contribuţii din fizica cuantică, dar nu are nici o miime din credibilitatea pe care, în interiorul limitelor sale, aceasta, fără îndoială, o are.

Strict vorbind, ceea ce a spus Dr. Hawking este că Big Bang-ul ar fi putut, în teorie, să se întâmple prin acţiunea spontană a celor patru forţe care îl compun, fără nici un ajutor din exterior. Chiar presupunând că această afirmaţie este strict adevărată (nu am nici o posibilitate de a confirma sau nega acest lucru acum), ar rămâne următoarele probleme:

(1) Dacă au existat forţe care l-au precedat şi determinat, Big Bang-ul nu este „originea lumii”, ci numai a unei anumite faze a existenţei ei.
(2) De unde au apărut cele patru forţe? Au apărut de nicăieri sau au fost create?
(3) Că un lucru se putea întâmpla în teorie nu dovedeşte neapărat că s-a întâmplat.
(4) Nu ştim nici măcar dacă Big Bang-ul s-a întâmplat sau doar fi putut să se întâmple.

Tradusă în limbaj logic, declaraţia prof. Hawking, înseamnă: „Există o posibilitate ca o altă posibilitate să fie causa sui şi nu consecinţa unei a treia posibilităţi”. Molto bello, nu ne spune nimic despre ceea ce sa întâmplat în realitate. Cu atât mai puţin răspunde la întrebarea cea mai decisivă din filosofie, enunţată astfel de Leibniz: „De ce există ceva, şi nu mai degrabă nimic?”

Deus e o dr. Hawking, Diário do Comércio, 13 septembrie 2010 (Traducere Anca Cernea)

Răţuşca cea urâtă

Un articol pe care l-am publicat la Rio de Janeiro, dar pe care cititorul lui Diário do Comércio îl poate găsi aici Por que não sou liberal (iar cititorul ILD îl poate găsi aici De ce nu sunt liberal NT) a sfârşit prin a suscita mai multe polemici decât mă aşteptam. În el, eu schiţam preliminariile unei critici faţă de obiceiul dreptei de a se numi “liberală” în loc de “conservatoare”, obicei care are drept urmare o stângace inversare a intenţiilor şi scopurilor sale, deoarece liberalismul este o etapă a mişcării revoluţionare mondiale şi o mişcare nu poate fi frânată punând-o să facă, precum spunea Lenin, un pas înapoi pentru ca apoi să facă doi înainte.

Terminologia politică americană este mult mai sănătoasă şi realistă decât cea braziliană. Dreapta şi stânga, în SUA, sunt numite respectiv “conservatism” şi “liberalism”, arătând că pivotul luptei politice este alegerea între a păstra valorile şi principiile acelor Founding Fathers, sau, dimpotrivă, a se elibera de ele. Faptul că aceste valori şi principii absorb în ele moştenirea liberalismului economic clasic (de la Adam Smith la Ludwig von Mises) ar putea genera o oarecare confuzie, dar nu am văzut niciodată vreun american cu vârsta peste opt ani care să încurce “classic liberalism”, care este o teorie economică, cu liberalismul politic al lui Ted Kennedy, Nancy Pelosi si George Soros, care tinde spre o economie etatizantă şi socialistă. Asta pentru că divergenţa din economie este numai un element de detaliu într-o dispută care se desfăşoară în jurul unor diferenţe mult mai cuprinzătoare şi

mai profunde. În ultimă instanţă, ceea ce se află în joc este să ştim dacă principiile Constituţiei vor continua să fie valabile în sens material, substanţial, cu toate implicaţiile lor culturale şi morale pentru a călăuzi viaţa americană, sau dacă, dimpotrivă, vor fi interpretate doar într-un sens juridic-formal care va permite să fie folosite în favoarea unor valori opuse celor care au inspirat redactarea documentului.

Diferenţa este exemplificată prin dezbaterea actuală în jurul faimosului "zid despărţitor" pe care Thomas Jeffenson intenţiona să-l ridice între Stat şi religii. Ideea originară era să împiedice ca Statul să devină instrument de prigoană religioasă. "Liberals" sunt astăzi atasaţi formulei, dar golind-o de semnificaţia ei şi transformând-o într-un pretext juridic-formal pentru a exclude din viaţa publică orice expresie a credinţei, instituind prigoana anti-religioasă generalizată care, în acest moment, deja se traduce într-o profuziune de legi represive.

Ceea ce în Brazilia a incitat dreapta să se autodenumească "liberală" a fost faptul că dezbaterea politică din ţară se limitează aproape în întregime la o chestiune economică, disputa dintre intervenţionismul de stat şi piaţa liberă. În acest cadru, opţiunea pentru "liberalismul clasic" în economie a sfârşit prin a sluji la definirea unui întreg curent politic drept "liberal" (sau, conform adversarilor săi, "neoliberal", un termen pe care deja l-am comentat aici). Inconvenientele sunt multiple.

Desigur, faptul că un curent politic acceptă să se definească exclusiv prin opţiunea sa economică, slujeşte la legitimarea unei dezbateri politice atrofiate, expresie culturală a unei societăţi bolnave, obsedate de bani – sau, mai degrabă cum spunea Millôr Fernandes, de lipsa banilor.

În limbajul enciclicilor papale, "liberalism" este denumirea curentelor eretice care au diluat învăţătura tradiţională, pregătind venirea apostaziei generale şi a "teologiei eliberării".

În al doilea rând, liberalismul politic este, de la rădăcinile sale, o mişcare revoluţionară şi anti-religioasă. Originea termenului este spaniolă, opunând "liberales" şi "serviles", cuprinzând implicit în acest ultim termen totalitatea credincioşilor catolici. Liberalismul a fost cel care, în Franţa, a instituit "constituţia civilă a clerului", excluzând practic Biserica de pe teritoriul ţării. În limbajul enciclicilor papale, "liberalism" este denumirea curentelor eretice care au diluat învăţătura tradiţională, pregătind venirea apostaziei generale şi a "teologiei eliberării". Între protestanţi, "liberalismul religios" este numele trădării organizate. "Liberalismul – aşa cum l-a rezumat un predicator evanghelic american – a înlocuit prigoana. Prigoana ucidea oameni pentru a-i sili la compromisuri. Adevărul prigonit a supravieţuit în toate vremurile, dar adevărul compromis nu supravieţuieşte niciodată tragediei fatale în care glasul lui Dumnezeu este egalat de glasul tradiţiilor omeneşti" (Judson Taylor).

Pentru că în Brazilia nu există alte curente de dreapta în afara celui "liberal", la el aleargă în căutare de adăpost conservatorii catolici, protestanţi şi evrei. Dar acolo, în numele libertăţii pieţei, sunt obligaţi să-şi camufleze divergenţele pe care le au cu ceilalţi liberali în puncte mult mai decisive de ordin moral şi cultural. "Liberalismul" brazilian, unificat exclusiv printr-un program economic, e un sac cu pisici în care trebuie să trăiască în armonie avortişti şi anti-avortişti, adepţi şi inamici ai liberalizării drogurilor şi eutanasiei, credincioşi religioşi alături de discipolii lui Voltaire şi Richard Dawkins angajaţi în excluderea religiei din viaţa publică. Pentru un anumit timp, aceste divergenţe pot să pară vrednice de dispreţ în faţa luptei mai imediate împotriva economiei etatiste. Dar asta este o iluzie mortală. Deja de mult timp stânga locală şi internaţională a hotărât că etatizarea economiei poate fi amânată indefinit, dacă nu sacrificată odată pentru totdeauna în favoarea formulei mixte chineze – şi că mult mai importantă decât aceasta este bătălia din domeniul cultural, lupta împotriva civilizaţiei iudeo-creştine. În această luptă, stindarde precum liberalizarea drogurilor, interzicerea "homofobiei" sau legalizarea eutanasiei sunt prioritare. Cum poate fi combătut stângismul concentrând atacul într-un obiectiv ipotetic pe termen lung şi cedând inamicului tot câmpul de bătălie real şi imediat în care acesta a câştigat deja hegemonia şi are controlul aproape complet al situaţiei? Aceasta este exact "formula strategică" a liberalismului brazilian, care în confruntarea sa cu stângiştii trebuie să se limiteze la argumentaţia economică pentru a nu arăta

profundele şi incurabilele lui divergenţe interne, în timp ce discursul stângii este liber să cuprindă toate temele şi toate dimensiunile vieţii sociale, sigur de a putea conta, în multe domenii, pe sprijinul unei părţi a "liberalilor".

Am scris articolul "De ce nu sunt liberal" tocmai pentru a curăţa terenul şi a crea posibilitatea unei discuţii serioase a acestei probleme.

Articolul expunea cuvintele "liberal" şi "conservator" între apăsate ghilimele, pentru a arăta că semnifică "tipuri ideale", nu asimilabile vreunui grup politic existent concret prin împrejurimi. Cu toate acestea, multă lume l-a citit ca şi cum ar fi fost un atac lansat asupra unuia dintre aceste grupuri. Au fost chiar şi unii care au văzut în el manifestul unei confrerii politice mai mult sau mai puţin clandestine, care în sfârşit ar ieşi din dulap plesnindu-şi vecinele pentru a putea să se autodefinească mai uşor prin opoziţie faţă de ele.

În Brazilia de azi, asta se numeşte "a citi". În primul rând, i se atribuie autorului intenţii, şi se discută cu ele, nu cu el. În al doilea rând, se transpune textul în modul imperativ, interpretându-l ca şi cum ar fi expresia unei dorinţe sau unui ordin, unei încercări de a interfera în realitate şi nu de a o înţelege. Deja am explicat cu ani în urmă că, din cele trei faimoase funcţii ale limbajului clasificate de Karl Bühler, brazilienii nu ştiu decât de două: cea expresivă (manifestare a stărilor interioare) şi cea apelativă (influenţarea altor persoane). Funcţia denominativă (descrierea şi analizarea realităţii) este total necunoscută în această parte a lumii, şi oricine ar comite imprudenţa de a vorbi sau a scrie ceva în această cheie va fi automat tradus în celelate două.

Dincolo de limbajul informal, articolul meu era un studiu strict ştiinţific a două formule ideologice considerate în logica lor internă pură, indiferent de adăugiri şi modificări pe care ar putea să le sufere din partea unor factori sociologici sau psihologici ce ar interveni. Pentru a trage din el consecinţe politice aplicabile situaţiei concrete, ar trebui ca el să fie înţeles la nivelul teoretic la care se situa. Sărind această etapă, unii au preferat să şi-l aplice direct lor înşişi şi să considere că eu îi vorbeam pe ei de rău, fiind fireşte indignaţi de nedreptatea pe care le-o făceam (e cea de-a treia regulă a lecturii în vigoare în această ţară: înlocuirea comprensiunii inteligente printr-o afectare de sentimente morale elevate; cea de-a patra este a interpreta totul drept un mesaj cifrat al unui grup şi nu ca un efort cognitiv al unui creier individual).

Acela care ştie că sistemele de idei au o structură proprie, independentă şi diferită de intenţiile subiective ale adepţilor lor, înţelege limpede că distincţia dintre liberalism şi conservatorism este exact aceea pe care am expus-o. Dacă cineva nu înţelege este pentru că, mânat de obiceiul personal sau de grup, anexează liberalismului valori externe, – morale sau religioase – care nu sunt logic integrabile în structura sa. Mulţi dintre cei care cad în această eroare nu sunt altceva decât conservatori care au prins drag, din motive de pură oportunitate locală, de eticheta de liberali.

Când liberalul supărat exclamă: "Noi avem principii, noi nu suntem amoralii pe care i-ai descris dumneata", el îşi arată, desigur, incapacitatea de a face deosebire între aranjamentul ideologic local şi ideologia liberală în sine. Mai arată şi confuzia dintre "principii" şi simplele reguli operaţionale.

Un principiu este numit astfel pentru că, fir-ar să fie, vine la început! Nu în continuarea a ceva. E un precept fondator şi nu fondat, condiţionant şi nu condiţionat. Tocmai pentru că nu mai depinde de nimic, pentru că este valabil prin sine însuşi, un principiu are puterea de a se aplica în mod universal, fără modificări sau atenuante, tuturor cazurilor cuprinse în enunţul său, fără ca aceasta să conducă la nicio contradicţie logică şi cu atât mai puţin la adevărate absurdităţi. Fără această proprietate, niciun enunţ nu este un principiu. "Să nu ucizi", de exemplu, este un principiu. Un individ decis să îl împlinească până la ultimele consecinţe, abţinându-se să ia viaţa altuia chiar dacă ceilalţi îl consideră obligat moral să o facă, nici pentru acest motiv nu ar deveni un asasin. Un neglijent sau un laş, poate; nu un asasin. Extensia nedefinită a aplicaţiilor nu modifică sensul principiului, care tocmai de aceea este principiu: pentru că este la extremitatea iniţială a unei serii nelimitate de consecinţe asupra cărora el stăpâneşte cu o autoritate de nezdruncinat, absolută.

Regulile operaţionale deja nu îşi mai instituie ele câmpul propriu de aplicaţie: acesta este demarcat de un număr nelimitat de alte reguli operaţionale, unele dintre ele tacite sau descoperite numai ex

post facto, cât şi de un număr de asemenea nelimitat de convenienţe de ordin practic ce pot interveni în fiecare caz. Fiecare regulă operaţională este de aceea în mod intrinsec deficientă şi nu poate fi aplicată decât cu multe atenuanţe şi modificări.

Un principiu este valabil prin sine, independent de varietatea situaţiilor. Regulile operaţionale, dimpotrivă, întotdeauna se dispun în sisteme şi ierarhii compuse în mod esenţial din limitări reciproce (culminând, în mod ideal, într-un principiu care le limitează pe toate, fără să fie limitat de ele). O regulă operaţională care, ignorându-şi limitele interne şi externe, ar căuta să-şi extindă în mod nedefinit domeniul de aplicare, va sfârşi prin a se lovi nu numai de alte reguli şi de convenienţe externe, ci chiar de ea însăşi. “A acţiona în interes propriu”, de exemplu, este o regulă operaţională. Ea funcţionează în anumite circumstanţe ale vieţii, dar, dacă ar trece de o anumită limită, jucând interesele individului împotriva tuturor celorlalţi, ea va deveni prizoniera unei situaţii de izolare sau de ostilitate care nu este deloc în interesul ei. Regula, ca să funcţioneze, trebuie să fie frânată de nenumărate alte consideraţiuni. La drept vorbind, ea este deja frânată, pentru că interesele unei creaturi limitate sunt ele însele în mod necesar limitate, cel puţin prin durata limitată a vieţii acesteia. O regulă operaţională ridicată în mod nepermis la nivel de principiu îşi poartă în mod necesar propria sa negare.

Acum, care sunt “principiile liberalismului”? Care sunt criteriile maxime şi comune la care liberalii, încercând să-şi împace divergenţele interne, apelează ca la principii supreme care trebuie să fundameteze judecăţi unanime şi să restaureze unitatea de ansamblu?

Sunt două: libertatea şi proprietatea privată.

Dacă liberalismul sfârşeşte atât de frecvent în socialism – aşa cum Verkhovenski tatăl dă naştere lui Verkhovenski fiul în Demonii lui Dostoievski – este tocmai pentru că el este constituit din reguli operaţionale care nu au, prin definiţie, cuprinderea necesară a unor principii capabile de a da seamă de propriile lor consecinţe.

Dar acestea nu sunt nicidecum principii. Sunt reguli operaţionale. Când un liberal spune: “libertatea unuia se termină acolo unde începe cea a celuilalt”, el recunoaşte exact aceasta. Şi acelaşi lucru se aplică proprietăţii: terenul lui Stan Păpuşă se termină unde începe cel al lui Păpuşă Stan. Nici legea proprietăţii, nici cea a libertăţii nu pot să se extindă la infinit fără să se nege pe ele însele. Libertatea absolută ar echivala cu absenţa completă a constrângerilor externe, altfel spus, cu puterea absolută şi extincţia completă a libertăţii. În acelaşi fel, proprietatea absolută ar corespunde posesiei integrale şi perfecte: ar fi proprietate în sens logic şi nu juridic, ca proprietatea de a respira, pe care nu o poţi vinde şi de aceea nu este nicidecum proprietate în sens juridic.

“Să nu ucizi” nu are limite interne de niciun fel. Exclude numai acele cazuri care, a priori, deja sunt în afara enunţului său, ca de exemplu propria apărare: a se apăra nu înseamnă “a ucide”, înseamnă a încerca să ieşi din încurcătură printr-un mijloc care, independent de intenţia sa, ar avea drept rezultat moartea atacantului. Dacă acela care se apără în astfel de circumstanţe nu e asasin, cu atât mai puţin este acela care refuză să o facă, extinzând aplicarea literală a principiului până la acceptarea pasivă a propriei vătămări. Libertatea şi proprietatea au deja darul înnăscut de a se lichida pe ele însele dacă se erijază în principii.

Liberalismul este astfel datorită profundei influenţe pe care a primit-o de la Kant. Toată strădania filosofului de la Koenigsberg a fost să evacueze morala (şi pe fiica ei întâi-născută, filozofia politică) de orice conţinut substanţial, reducând-o la o mână de exigenţe formale, ca de exemplu, “acţionează astfel încât regula care inspiră acţiunea ta să poată fi adoptată în toate cazurile identice”. Kant nu ne spune ce regulă trebuie să fie aceasta, şi nu o spune tocmai pentru că morala, pentru el, nu poate să aibă niciun fundament obiectiv. Ea se bazează în întregime pe “credinţă”, înţeleasă drept convingere subiectivă, şi pe “imperativele categorice”, adică pe exigenţe pe care nimeni nu le poate justifica dar toţi se vor simţi dezonoraţi dacă nu le îndeplinesc. Pentru Kant, nu există decât cunoaştere substanţială a “fenomenelor”, aparenţe naturale studiate de fizică. Toate celelalte sunt forme logice, “imperative categorice” sau convingeri personale. Cum niciuna dintre acestea trei nu este un principiu, în sensul substanţial al termenului, aceasta echivalează cu a spune că morala kantiană şi

politica liberală care se inspiră din ea sunt total lipsite de principii, cu excepţia celor logico-formale şi operaţionale.

Economia de piaţă, ca şi liberalismul în sine, este o schemă formală, un sistem de reguli operaţionale care poate să fie pus în slujba unor principii şi valori sau, uzurpându-le locul, poate să le corodeze şi să le dizolve.

Guido de Ruggiero a observat, în clasica sa "Istorie a Liberalismului European", ca liberalismul nu este o filozofie politică în sens substanţial, ci o "metodă", un ansamblu de precepte şi reguli care ar putea fi adaptate celor mai diferite situaţii printr-un număr nelimitat de ajustări şi atenuări, în funcţie de exigenţele cazurilor concrete.

Orice afirmare a unui principiu absolut este, în perspectiva kantiana, o invadare a teritoriului rezervat ştiintelor. Kantismul este, în acest sens, părintele pozitivismului, pentru care liberalii de astăzi au atâta aversiune, pentru că au împotriva lui acea ură extremă a fraţilor inamici. De fapt, urăsc la el numai politica sa centralizatoare şi intervenţionistă, dar continuă să subscrie interdicţiei kantiano-pozitiviste de a duce cunoaşterea umană până dincolo de "fenomene", şi, astfel de a cunoaşte vreun principiu moral universal în sensul pe care aceste principii le aveau la Platon sau în creştinism.

Libertatea şi proprietatea pot fi invocate în favoarea interdicţiei de a ucide, dar nu o fundamentează în niciun fel, pentru că nu sunt principii.

Însăşi sacralitatea vieţii umane nu încape în niciun fel în perspectiva liberală. Pentru a nu fi părăsită de tot, ea sfârşeşte prin a trebui să fie justificată pe baza celor doua pseudo-principii, cel al libertăţii şi cel al proprietăţii. Se raţionează, de exemplu, în felul următor: corpul şi viaţa sa sunt proprietăţi private ale purtătorului lor, care are libertatea exclusivă de a decide ce să facă cu ele: prin urmare, a-l ucide împotriva voinţei lui înseamnă a-i viola proprietatea şi libertatea. După ce a proclamat acestea, liberalul crede că e un om deosebit de cumsecade, pentru că apără integritatea vieţii umane fără să fie forţat la aceasta de nicio obligaţie religioasă sau principiu universal, ci numai prin liberul exerciţiu al raţiunii sale individuale. Dar nu este nicio raţionalitate în asta, ci numai confuzia naibii. Desigur, a produce un argument în favoarea vreunui lucru nu e totuna cu a-l fundamenta. Libertatea şi proprietatea pot fi invocate în favoarea interdicţiei de a ucide, dar nu o fundamentează în niciun fel, pentru că nu sunt principii. Este imposibil, de exemplu, să decizi numai pe baza acestor reguli dacă avortul trebuie permis sau nu: aplicarea "principiilor" la acest caz duce numai la perplexităţi insolubile, ca de exemplu, aceea de a şti dacă fătul este proprietate a mamei sau stăpân al propriei sale vieţi, discuţie imbecilă şi falsă care deja arată deficienţa intrinsecă a conceptului de proprietate, şi cu atât mai mult a inviabilităţii extinderii aplicării sale până într-acolo încât să se facă din ea temeiul a ceva şi mai fundamental, ca dreptul la viaţă. Pentru orice persoană neintoxicată de prejudecata kantiană, dreptul la viaţă este fundamentul libertăţii şi proprietăţii. O recunosc implicit toate codurile penale din lume (cu excepţia vechiului cod penal sovietic) atunci când prevăd pedepse mai mari pentru omucidere decât pentru simpla sustragere din proprietate sau din libertate. A fundamenta dreptul la viaţă pe baza libertăţii şi proprietăţii înseamnă a-l face la fel de ambiguu ca şi ele. Şi aici unica soluţie posibilă este transformarea lui "să nu ucizi" într-un imperativ "categoric", adică, în ceva ce e aşa deoarece cutare simte că aşa trebuie să fie.

Da, un liberal poate avea principii, şi majoritatea celor pe care îi cunosc le au, dar le au ca indivizi concreţi şi nu ca "liberali". Incongruenţa situaţiei rezidă în faptul că metoda liberală, pusă în slujba unor principii şi valori substanţiale tradiţionale, constituie exact ceea ce în SUA se numeşte "conservatism". În acest sens, nici Friedrich Hayek, nici Ludwig von Mises nu au fost niciodată liberali: şi în SUA nu există nimeni care să nu-i considere drept îngerii tutelari ai mişcării conservatoare. Totuşi aceeaşi metodă, separată de cadrul tradiţional şi erijată ea însăşi în principiu, devine o armă teribilă în mâinile mişcării revoluţionare, care prin ea pune în slujba mutaţiei culturale gramsciene milioane de idioţi utili liberali dispuşi să cedeze în tot ceea ce nu li se pare a limita direct libertatea şi proprietatea (sau, încă şi mai rău, în tot ceea ce pare să le promoveze, chiar cu preţul desensibilizării morale a populaţiei). Mulţi dintre aceştia, de fapt, nu sunt chiar idioţi: sunt liberali în

sensul strict spaniol al termenului, angajaţi în distrugerea civilizaţiei iudeo-creştine şi în implantarea universală a imperiului nihilismului prin intermediul radicalizării economiei de piaţă transfigurate în tipar şi principiu pentru conduita umană în toate domeniile vieţii. Nu fără motiv unii dintre ei se laudă că sunt mai revoluţionari decât socialiştii.

Economia de piaţă, ca şi liberalismul în sine, este o schemă formală, un sistem de reguli operaţionale care poate să fie pus în slujba unor principii şi valori sau, uzurpându-le locul, poate să le corodeze şi să le dizolve. Astăzi, în Brazilia, sunt numiţi deopotrivă "liberali" adepţii acestor două lucruri. Dar este doar o unitate verbală, acoperind divergenţe încă şi mai profunde şi de nevindecat decât opoziţia dintre economia de piaţă şi economia dirijată.

Ideea de a unifica sub flamura unei simple predilecţii economice persoane şi curente despărţite prin concepte morale şi civilizaţionale opuse şi incompatibile între ele e atât de stângace, încât autodizolvarea "liberalismului" din ţară a şi început. Institutul Liberal de la Porto Alegre şi-a schimbat numele în Institutul Libertăţii, şi Partidul Frontului Liberal în Partidul Democrat. Este carapacea verbală care se rupe, lăsând la iveală confuzia internă. "Liberalismul" brazilian nu a fost niciodată mai mult decât un aranjament oportunist, incapabil de a impune respect adversarilor săi şi chiar lui însuşi. Majoritatea liberalilor pe care îi cunosc nu sunt liberali. Sunt conservatori cu nume schimbat. Confundă liberalismul economic clasic, care este o parte integrantă a tradiţiei conservatoare, cu ideologia liberală, care este un strat istoric al mişcării revoluţionare. Deoarece cred în primul, îşi arborează la rever emblema celui de-al doilea. Îşi închipuie că astfel par mai "progresişti", putând uzurpa prestigiul stângii şi să o numească "înapoiată". Dar acest aparent şiretlic retoric, dincolo de faptul că îi obligă să-şi reprime conservatorismul şi să–şi restrângă lupta la terenul economic, mai are şi un al doilea preţ, încă şi mai mare: făcând din succesiunea temporală un criteriu al superiorităţii, ei sfârşesc prin a asuma o metafizică predestinaţionistă a Istoriei care este esenţa însăşi a ideologiei revoluţionare (v. articolul meu din 26 februarie), şi cu aceasta ajută la precipitarea transformărilor culturale care produc inevitabil ascensiunea stângii. Din cauză că niciodată nu a examinat în mod serios aceste contradicţii, liberalismul brazilian, de-a lungul ultimilor douăzeci de ani, umbla din înfrângere în înfrângere, din umilinţă în umilinţă.

Cât timp mai trebuie pentru ca acei "liberali" care cred în principii substanţiale – religioase sau nu – să descopere că nu au fost niciodată liberali, ci conservatori? Făcând aceasta, desigur, vor pierde mulţi falşi prieteni. Dar, în cele din urmă, răţuşca cea urâtă a trebuit şi ea să abdice de la false afinităţi ca să descopere că era ceva mai bun decât o raţă.

Am certitudinea ca oricare candidat la oricare funcţie, dacă va avea curajul să se prezinte în public cu un program vizibil conservator, fără frâna mentală constitutivă care afectează mişcările liberalilor, va obţine un succes electoral răsunător. Conservatorismul este un sistem de valori, şi aceste valori sunt cele ale poporului brazilian, cele ale oamenilor simpli şi fără educaţie care nu înteleg nimic din economie dar înţeleg imediat limbajul moralei, religiei, tradiţiilor. Sunt zeci de milioane de oameni în aşteptarea cuiva care să-i reprezinte în politică. Numai conservatorismul le poate răspunde, dar mai înainte trebuie să accepte să înceteze a mai fi raţă.

(Traducere realizata de Anca Cernea)
Versiunea originala, in limba portugheza: O patinho feio da política nacional

Prostie criminală

Când adevărul devine prea evident şi minţile încăpăţânate continuă să îl nege fără să poată fi acuzate de escamotare interesată, suntem în faţa a ceea ce Eric Voegelin numea "prostie criminală" – a abuza în mod intolerabil de dreptul la imbecilitate.

Marele filosof germano-american a folosit termenul pentru a desemna comportamentul mental al elitelor germane care au persistat, până la sfârşit, în a nu realiza pericolul nazismului. Dar exemple ale acestui fenomen sunt peste tot, şi nu încetează să se înmulţească.
De mult timp tot afirm că amestecul străin în America Latină nu are nimic de-a face cu vechiul şi bunul "imperialism iancheu"; că există un imperialism nou şi mai formidabil în acţiune în lume; că el plănuieşte nici mai mult nici mai puţin decât să domine specia umană întreagă prin intermediul unui guvern global care să fie instaurat de ONU în termenul minim de un deceniu; că el este în mod deschis antiamerican, având între obiectivele sale disoluţia SUA ca naţiune independentă şi supunerea sa faţă de o administraţie internaţională; că el sprijină şi finanţează stânga din Lumea a Treia, mai ales din America Latină, în care vede instrumentul primordial pentru a se realiza, pe acest continent, una dintre integrările regionale calculate pentru a culmina în integrarea politico-administrativă a planetei.
A răspunde cu stereotipul "teoriei conspiraţiei" nu are rost. Nu este nicio conspiraţie: totul este oficial, documentat. Este vizibil în ochii tuturor, în zeci de rezoluţii ONU, în angajamente semnate între şefi de Stat, în cărţi semnate de luceferi ai gândirii globaliste, oameni celebri ca Gorbaciov şi George Soros, care îşi strigă de pe acoperişuri planurile şi intenţiile. Chiar şi aşa milioane de idioţi privesc totul cu o neîncredere tâmpită şi, afectaţi de "sindromul lui Tweety" , continuă să se întrebe dacă au văzut ceea ce au văzut şi dacă ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

Deja am scris sute de pagini despre asta, am arătat surse şi documente, am răsturnat fiecare obiecţie cu toată meticulozitatea şi rigoarea – dar prostia, atunci când este întărită de frică, este de nebiruit.
Mulţi, sub pretext de "naţionalism", continuă să-şi întoarcă artileria împotriva SUA, fără să înţeleagă – sau fără să vrea să înţeleagă- că slăbirea naţiunii americane este de interes maxim pentru proiectul globalist, că, pentru pretendenţii la guvernarea lumii, dacă nu distrug suveranitatea celei mai puternice ţări, ar fi inutil să o elimine pe cea a celor mai slabi.
Chiar şi acum, când dl. Hugo Chávez îşi proclamă în cele patru zări intenţia de a dizolva naţiunile de pe continent într-o republică a "Statelor Unite ale Americii de Sud" (http://www.dcomercio.com.br/noticias_online/758684.htm), idioţii continuă să creadă că a-l sprijini în campania lui contra SUA înseamnă "a ne apăra suveranitatea". Nici măcar acum nu vor să realizeze articularea patentă dintre revoluţia chavistă şi planul CFR (Council on Foreign Relations) de a topi SUA, Mexicul şi Canada într-un „North American Commonwealth".
Împotriva prostiei masive nu exista argument. Renunţ. Chemaţi-l pe Alborghetti . Numai el e capabil să discute cu oamenii ăştia la un nivel pe care ei să-l înţeleagă. Voegelin ar aplauda cu entuziasm vocabularul lui în asemenea împrejurări.

Slăbiciunea majoră a dreptei

Independent şi mai presus de definiţiile schimbătoare pe care grupurile politice şi le dau lor înşile sau adversarilor lor, există realitatea istorică pe care cercetătorul o poate afla din acelaşi ansamblu de mutaţii aşa cum el apare într-o perioadă de timp suficient de lungă. Istoric –nu ideologic- "stânga" este mişcarea revoluţionară mondială, "dreapta" este restabilirea periodică a societăţii conform aranjamentului posibil între valorile tradiţionale ale civilizaţiei iudeo-creştine şi starea de lucruri creată de expansiunile şi retracţiile mişcării revoluţionare în fiecare etapă a procesului istoric.
În acest sens- şi numai în el- , sunt, cât se poate de evident, de dreapta. Tot în acest sens, este foarte corectă denumirea pe care stângiştii au dat-o dreptei în general: "reacţiune". Factorul activ al istoriei ultimelor trei secole este revoluţia; dreapta este doar "reactivă". Dar trebuie de asemenea aici făcută deosebirea între "reacţiune" în sens istoric obiectiv şi folosirea polemică a termenului de către propagandă revoluţionară, mai ales ca instrument de ponegrire între multiplele sale disidenţe

interne. Comuniştii şi naziştii se acuzau reciproc de a fi “aliaţi ai reacţiunii”, aşa cum o făceau, în interiorul însuşi al taberei comuniste, adepţii lui Stalin şi ai lui Trotki.

Mişcarea revoluţionară ca un tot este o tradiţie în toată regula, cu unitate şi continuitate conştiente, reflectate nu numai în neîncetatele examene istorice la care se dedau liderii şi mentorii ei cu voluptate rău deghizată, ci în istoria grupurilor, curentelor şi organizaţiilor militante, ce se remarcă prin stabilitatea şi permanenţa lor de-a lungul timpurilor. “Reacţiunea” nu are nicio unitate la scară mondială. Istoria ei consta într-o serie de focare independente care izbucnesc în locuri diferite, ignorându-se unele pe altele şi mulţumindu-se cu respectivele lor identităţi istorice locale. Există, de exemplu, o identitate istorică a conservatorismului american, sau chiar a celui anglo-american. Dar ea nu are nicio conexiune – nici dorinţă de a o avea- cu cea a dreptei franceze, sau germane, hispanice sau hispano-americane, de exemplu. (Nu este lipsit de interes să obsevăm că, deşi apărarea cea mai elocventă a principiilor economice clasice la care subscriu conservatorii anglo-americani a venit de la doi gânditori austrieci exilaţi, Ludwig von Mises şi Friedrich von Hayek, influenţa lor a fost absorbită ca un factor izolat, fără ca în mediile conservatoare din Anglia sau din SUA să se răspândească vreun interes major pentru focarul austriac al anilor 20, căruia opera lor le este atât de evident îndatorată). O “internaţională de dreapta” este aproape de neconceput, şi într-un anumit fel este inevitabil să fie aşa. Acţiunea revoluţionară este globală prin naştere, câmpul ei de acţiune este lumea întreagă. Reacţiile nu pot să fie decât locale şi sporadice, în funcţie de multitudinea de cazuri a valorilor – patriotice, religioase, morale, sociale şi economice – care par mai direct ameninţate de către mişcarea revoluţionară în fiecare loc şi ocazie. Întorcându-se împotriva unor aspecte determinate şi parţiale ale revoluţiei, reacţiile trăiesc într-o permanentă lipsă de întâlnire din care vor putea ieşi numai atunci când vor înţelege unitatea inamicului şi vor intra într-un acord de a-l combate ca un ansamblu, nu pe bucăţi izolate. O dificultate care se opune acestei evoluţii este că, aşa cum disidenţele interne ale mişcării revoluţionare se etichetează reciproc drept reacţionare, adesea unele dintre ele trec drept cu adevărat de dreapta în faţa populaţiei prost informate şi chiar în faţa conducătorilor reacţiunii, care astfel sfârşeşte prin a fi divizată prin efectul infiltrării şi intrigilor. Altă dificultate este că, luate izolat, nici propunerile mişcării revoluţionare nu sunt toate rele sau destructive. Dimpotrivă, multe dintre ele nu sunt decât valori tradiţionale uzurpate, corupte, şi puse în slujba planului revoluţionar de ansamblu. Răul nu constă în propunerile izolate, constă în ansamblu. Cum de altfel dreapta este politic fragmentară, viziunea ei asupra inamicului tinde să fie de asemenea fragmentară.

Iluzia „scopului istoriei”

A-şi lua propria ideologie drept culme şi obiectiv final al Istoriei şi apoi a redesena succesiunea timpurilor trecute pentru a o sili să confirme această idee preconcepută este un viciu atât de răspândit între gânditorii moderni, încât a sfârşit prin a pătrunde adânc în sufletul popoarelor şi a se întări ca o dogma a religiei civile în aproape toate ţările din lume. Automatismul compulsiv cu care în dezbaterile populare partizanii curentelor celor mai diferite apelează la locurile comune ale “avansului” şi “regresului”, ale “progresului” şi “înapoierii”, nu numai pentru a-şi compara imaginea de sine însuşi cu cea a adversarilor lor, dar chiar şi pentru a folosi aceşti termeni ca etalon general pentru măsurarea evenimentelor istorice, arată cât de firească şi ne-problematică a devenit imaginarea totalităţii mişcării istoriei ca pe o linie unidirecţională cu traiectorie uniformă şi obiectiv predeterminat.

Nimic din cunştinţele disponibile în ştiinţa Istoriei nu justifică aceasta pretenţie, care pare să câştige cu atât mai multă autoritate asupra imaginarului cu cât este mai mult dezminţită şi compromisă de cercetarea istorică serioasă. Nu există o reţetă mai infailibilă pentru a scăpa de realitate şi a trăi într-o lume a fanteziei decât a subscrie, în mod conştient sau inconştient, acestui mit grotesc al “scopului Istoriei”. Faptul însuşi că există scopuri diferite în confruntare, fiecare arogându-şi rolul de maximă onoare de punct final al timpurilor, deja arată că este vorba de o competiţie de înşelătorii. Şi nu numai adepţii mărturisiţi ai mitului revoluţionar participă la ea.

Liberalii urmează în masă maxima lui Croce, “Istoria este istoria libertăţii”, cu al său corolar că libertatea este diferenţa specifică dintre lumea modernă şi cea medievală şi antică. Pentru a face credibilă această dublă minciună, sunt obligaţi să ascundă faptul că totalitarismul s-a întins mult mai mult în lumea modernă decât instituţiile liberale, şi că suprafaţa geografică şi ca număr de fiinţe umane aflate sub stăpânirea sa. Nereuşind să îl ascundă total, încearcă să explice comunismul, nazismul şi radicalismul islamic drept, roade ale “înapoierii”, ale “rămânerii în urmă”, escamotând faptul că ideologiile totalitare sunt la fel de moderne ca şi liberalismul şi suprapunând succesiunii reale a timpurilor cronologia inventată. Chiar radicalismul islamic este denumit “fundamentalism” pentru că media ignoră că el nu este opera unor musulmani tradiţionali ci a unor intelectuali musulmani formaţi în Europa sub influenţa lui Heidegger, Foucault şi Derrida.

În ceea ce-i priveşte pe stângişti, nici nu are rost să mai vorbim. Ei cred cu pioşenie că socialismul este o etapă istorică superioară şi posterioară capitalismului, oricât ar eşua regimurile socialiste şi ar ceda locul democraţiilor capitaliste. Fireşte ei explică aceste fenomene drept “regrese”.

Încă şi mai extravagant este valul neo-iluminist şi geamănul său siamez, neo-evoluţionismul, care proclamă religiile şi mai ales creştinismul drept “etape depăşite” ale Istoriei în ciuda faptului că bisericile creştine nu încetează să crească şi, în regiunile unde se sting, nu sunt înlocuite de cultul iluminist sau evoluţionist, ci de Islam.

În contrast cu aceste fantezii, ceea ce ne învaţă ştiinţa istorică este că:

1. Nu există o linie integrală a istoriei omeneşti, ci mai multe dezvoltări independente, ce nu pot fi reduse la o relatare narativă comună, decât ca artificiu literar sau teorie metafizică. Specia umană nu are decât unitate biologică, nu istorică. “Istoria universală” luată ca unitate este o construcţie imaginară ridicată de la premiza unui observator atotştiutor care ori este Dumnezeu – presupunând că istoricul L-a consultat în această privinţă – ori este o fantezie megalomană de istoric.

2. Dacă nu există nicio linie, cu atât mai puţin există o linie predeterminată, menită să ducă la un rezultat prevăzut.

3. Nu există un “sens” al Istoriei, ci mai multe sensuri încrucişate, documentate prin auto-explicaţii furnizate de diferite culturi şi civilizaţii. Filozofia Istoriei şi însăşi ştiinţa istorică nu sunt decât încă două dintre nenumăratele structuri de sens care apar de-a lungul timpurilor conform efortului omenesc de a găsi o reţea inteligibilă în experienţa vieţii.

4. Nimeni nu ştie când se va termina Istoria, de aceea orice încercare de a surprinde “sensul” Istoriei sfârşeşte prin a institui un final imaginar, după care Istoria continua în mod imperturbabil.

5. În contrast cu acestea, adevăratele structuri de sens, care au creat şi susţinut civilizaţii întregi, nu trimit la un final imaginar, ci la supratimp, sau veşnicie. Numai veşnicia dă sens timpului: asta nu este o părere a mea, ci unicul punct în care toate civilizaţiile au fost întotdeauna de acord (v., a propos, minunata carte a lui Glenn Hughes, Transcendence and History).

12 mai 2010 (traducere realizata de Anca Cernea)
Versiunea originala, in limba portugheza: Estupidez criminosa

De ce nu sunt liberal

Sunt multe motive ca să fii contra socialismului. Două sunt însă contradictorii, trebuie să alegi: ori îţi place libertatea pieţei pentru că ea promovează Statul de drept, ori îţi place Statul de drept pentru că el promovează libertatea pieţei.

În primul caz, eşti “conservator”; în al doilea, eşti “liberal”.

O vreme, nu simţi diferenţa. Atunci când dreapta este încă incipientă, nebuloasă şi fără formă, liberalii şi conservatorii rămân într-o plăcută promiscuitate, contopiţi în aversiunea comună faţă de etatismul stangist. Imediat ce lupta împotriva stangismului cere o definiţie doctrinară mai precisă, diferenţa apare: ori fundamentezi Statul de drept pe o concepţie tradiţională a demnităţii umane, ori îl reinventezi după modelul pieţei, unde dreptul la preferinţele arbitrare este limitat doar de un contract de vânzare-cumpărare negociat liber între părţi. În ambele cazuri, doreşti libertatea, dar în

primul, fundamentul ei este “material”, adică definit prin valori şi principii explicite, în cel de-al doilea e “formal”, adică definit printr-o ecuaţie contractuală al cărei conţinut este deschis la alegerea celor interesaţi.

Dacă eşti conservator, consideri că un cetăţean nu are dreptul de a angaja pe altul că să-l ucidă (cu atât mai puţin pentru a ucide un terţ), deoarece viaţa este un dar sacru ce nu poate fi negociat. Dar, pentru liberal, nu există nimic mai sacru decât dreptul de a vinde şi a cumpăra – inclusiv propria viaţă: dacă ţi se pare că viaţa ta e o porcărie şi vrei să angajezi un profesionist ca să-i pună capăt, nici Statul, nici Biserica nu au dreptul să dea nici cea mai mică indicaţie în această privinţă. Dacă cel care e în plus este bebeluşul tău anencefal, bunica ta senilă sau unchiul tău schizofren, ei nu au capacitate contractuală, dar tu ai: dacă ai şi bani să plăteşti o injecţie letală sau pe asistenta care să o facă, nimic nu va putea să împiedice ca cei trei care îţi stau pe cap să fie retraşi de pe piaţă prin intermediul serviciilor acelui profesionist. În mod curios, nu cunosc niciun singur liberal care să perceapă identitatea de esenţă între a angaja o asistentă pentru a le face o injecţie nenorociţilor, sau un pistolar care să le zboare creierii, sau un motocompresor care să-i reducă la starea bidimensională. Atunci când spun că ei consideră prima alternativă mai “umană”, nu îşi dau seama că apelează la un argument conservator şi că limitează în mod abominabil libertatea pieţei.

Conservatorismul este arta de a extinde şi întări aplicarea principiilor morale şi umanitare tradiţionale prin intermediul resurselor formidabile create de economia de piaţă. Liberalismul este decizia fermă de a supune totul criteriilor pieţei, inclusiv valorile morale şi umanitare. Conservatorismul este civilizaţia iudeo-creştină ridicată la puterea marii economii capitaliste consolidate în Stat de drept. Liberalismul este un moment al procesului revoluţionar care, prin capitalism, sfârşeşte prin a dizolva în piaţă moştenirea iudeo-creştină şi Statul de drept.

(Traducere realizata de Anca Cernea) Versiunea originala, in limba portugheza: Por que não sou liberal

Christopher Hitchens împotriva Papei

Intr-un articol publicat in Wall Street Journal din 15 martie, Christopher Hitchens îl acuza pe Papa Benedict al XVI-lea de a fi acoperit o crima de pedofilie in 1979, printre nenumarate altele, si sugereaza ca Pontiful trebuie judecat pentru asta.

Daca Papa trebuie sa raspunda în fata Justitiei comune, evident, criteriile acesteia prevaleaza, în acest caz, asupra regulilor Bisericii. Dar, daca e asa, ele trebuie sa fie în vigoare nu numai pentru a judeca pretinsa acoperire, cât, mai ales, crima acoperita.

Nici nu mai comentez stilul. Intretesut de mentiuni privind “imputiciunea” si “murdaria” de caracter ale lui Benedict al XVI-lea, vibreaza din toate corzile mediatice ale indignarii-stereotip, cel mai înalt simtamant moral pe care unele suflete reusesc sa îl atinga. Rationamentul pe care Hitchens îl urmeaza pentru a ajunge la concluzia lui reflecta, într-o forma condensata, toata diformitatea structurala a mintii moderne.

Daca Papa trebuie sa raspunda în fata Justitiei comune, evident, criteriile acesteia prevaleaza, în acest caz, asupra regulilor interne ale Bisericii. Dar, daca este asa, ele trebuie sa fie în vigoare nu numai pentru a judeca pretinsa acoperire, cât, mai ales, crima acoperita. Ei bine, preotul pedofil acuzat în 1979 de a fi abuzat de un baiat de unsprezece ani din orasul german Essen, nu a fost niciodata judecat, cu atât mai putin condamnat, de Justitia comuna. Neexistând în aceasta privinta o sentinta judecatoreasca, nimeni nu are, în numele Justitiei, dreptul de a proclama ca a existat crima. Daca nici crima nu e confirmata, cum poate sa fie “acoperirea” ei? Conform logicii, trebuie dovedit întâi un lucru, dupa aceea celalalt, nu invers.

Hitchens, evident, nici nu vrea sa stie cum functioneaza Justitia pe care o invoca. Vrea sa condamne un complice înainte sa se fi dovedit crima si sa se fi confirmat autorul principal; si vrea sa-l condamne prin intermediul simplei pareri a unui tert care nu a fost martor nici la crima nici la complicitate.

Ceea ce a existat, în lipsa unei dovezi valide in justitie, a fost numai o suspiciune serioasa, pe baza careia cardinalul Ratzinger a dispus ca acuzatul sa fie supus unui tratament psihiatric si retras într-un un post administrativ la München unde sa nu aiba contact cu copii. Imediat dupa aceea, totusi, vicarul general al München-ului, Gerhard Gruber, nu se stie din ce pricina, l-a retransferat pe preot în functii pastorale unde acesta nu a întârziat sa devina tinta unor noi acuzatii de abuz sexual. Hitchens asigura ca toata vina a fost a lui Ratzinger, dar nu aduce nicio dovada in aceasta privinta cu exceptia parerii unui fost angajat al Ambasadei Vaticanului la Washington, dupa care, seful de atunci al Congregatiei pentru Doctrina Credintei era un administrator meticulos caruia acest amanunt"nu ar fi putut" sa-i scape. Adica: Papa trebuie pedepsit de Justitie pentru ca cineva a fost de parere ca el „ar fi trebuit" sa stie despre acoperirea, de catre un tert, a unui comportament care nici macar nu a fost dovedit drept crima, fie de catre Justitia comuna, fie de catre ancheta interna din Biserica.

Hitchens, evident, nici nu vrea sa stie cum functioneaza Justitia a carei interventie o invoca. Vrea sa condamne un complice înainte sa se fi dovedit crima si sa se fi confirmat autorul sau principal; si vrea sa-l condamne prin intermediul simplei pareri a unui tert care nu a fost martor nici la crima nici la complicitate.

Dar, daca el nu întelege principiile juridice ale lumii laice a carei autoritate pretinde sa i-o suprapuna celei a Bisericii, cu atât mai putin întelege regulile acesteia din urma.

Ura fata de crestinism înnebuneste, desi nu chiar toti cei afectati de acest sindrom personifica aceasta nebunie cu emfaza spectaculoasa a lui Christopher Hitchens. Acesta nu uraste Biserica pentru ca sunt în ea pedofili (daca era asa, ar fi urât si ONU, unde pedofilii sunt mai numerosi si mai cinici). El deja o ura înainte de aceasta, si niciodata nu a încercat sa-si camufleze sentimentele.
Luat de valul unui entuziasm belicos pueril, el merge mult dincolo de episodul din 1979 si îl acuza pe cardinalul Ratzigner de atunci, ca sef al Congregatiei pentru Doctrina Credintei, însarcinata de Papa Ioan-Paul al II-lea cu anchetarea cazurilor de pedofilie din Biserica, de a fi „acoperit" toate aceste crime deodata. Care e baza acestei acuzatii? Ratzinger ar fi trimis episcopilor un ordin ca denunturile de pedofilie sa fie investigate în secret, în Biserica, fara a se comunica nimic politiei si presei, timp de zece ani. Documentul care dovedeste aceasta ar fi o scrisoare confidentiala citata partial – fara reproducere fotografica- în Observer din 24 aprilie 2005. Nu stiu daca scrisoarea e autentica, dar, chiar daca ar fi, fapt este ca Hitchens, ca dealtfel, însusi Observer, se face ca nu vede cele doua puncte principale ale textului.

Primul: Biserica îsi rezerva dreptul la investiatia secreta numai în cazurile în care pretinsele victime au împlinit deja varsta de optsprezece ani; cazuri în care, prin urmare, nu existau riscuri imediate pentru copii.

Al doilea: instructiunea cuprindea, e clar, numai denunturile facute pe cale interna în Biserica, cele care nu fusesera aduse în atentia politiei sau mass-mediei, fie de victime, fie de oricine altcineva.

De ce ar fi trebuit Biserica sa îngaduie ca aceste cazuri, înca nedovedite în investigatia interna, si pe care nici macar victimele sau parintii lor nu le-au denuntat autoritatilor civile, sa se transforme în scandaluri publice, din initiativa unor episcopi avizi de a straluci în media ca paladini ai drepturilor omului? Cum sa numesti „acoperire" simpla initiativa de a bloca o vorbarie prematura care ar fi riscat sa acuze nevinovati si sa stimuleze mii de Hitchens la a destupa înca odata, acum sub frumoase pretexte moraliste si umanitare, toate latrinele furiei anticrestine?

Evanghelia însasi, la rigoare, interzice crestinilor sa-si aduca plângerile in fata Justitiei comune înainte de a încerca sa le rezolve in Biserica (I Cor., 6:1-11). Hitchens încearca sa forteze Biserica sa se renege pe sine, sa se umileasca în fata altarului Justitiei laice, ale carei norme Hitchens îsi permite sa le aplice pe dos. [...]

Ura fata de crestinism înnebuneste, desi nu chiar toti cei afectati de acest sindrom personifica aceasta nebunie cu emfaza spectaculoasa a lui Christopher Hitchens. Acesta nu uraste Biserica pentru ca sunt în ea pedofili (daca era asa, ar fi urât si ONU, unde pedofilii sunt mai numerosi si mai cinici). El deja o ura înainte de aceasta, si niciodata nu a încercat sa-si camufleze sentimentele.
Singura noutate în articolul sau este schimbarea de tactica. Inainte, el credea ca-i poate învinge pe

crestini în dezbaterea de idei. Invins si umilit într-o confruntare polemica recenta cu scriitorul catolic Dinesh D'Souza, a trecut prin transformarea care deja a ajuns de rutina la ateii militanti discreditati: neputând sa-si înfranga adversarii pe plan intelectual, vrea sa-i trimita la închisoare.

Christopher Hitchens contra o Papa
Diário do Comércio, 22 de março de 2010

De Crăciun

Care Crăciun poate fi cel mai bun din viața ta? Acela în care îți vei da seama clar de Prezența lui Dumnezeu. Ce înseamnă Prezența lui Dumnezeu? Ea însemnă atât de multe lucruri, încât toate cărțile din lume nu ar ajune pentru a o descrie. Dintre toate aceste lucruri, eu știu doar unul, unul singur. El poate fi foarte modest în context, dar pentru mine este cel mai important, tocmai pentru că este singurul pe care îl cunosc cu certitudinea absolută a celui care a trăit experiența și știe despre ce vorbește.

Voi încerca să-l rezum. Sper să te bucuri de acest dar de Craciun.

Iată. Când vorbești cu cineva, nu faci doar să arunci cuvinte în toate părțile, ci i le adresezi unei anumite persoane, despre care știi câte ceva. Tot așa faci și când vorbești cu Dumnezeu. Trebuie să I te adresezi ca unei persoane anume, nu ca unui anonim necunoscut care nu e nicăieri.

Trebuie să pornești de la ceva ce știi despre Dumnezeu cu siguranță, și să-i vorbești acelui ceva ca și cum ar fi Dumnezeu întreg. Desigur, nu este, dar Dumnezeu nu se sinchisește de asta. Când vorbim cu oamenii, este același lucru. Vorbești cu acest om, în acest loc, la un moment dat în timp, ca și cum l-ai avea în fața ta pe acel om în întregimea lui, de la naștere până la moarte – știind că nu îl ai, dar că, într-un fel, ceea ce îi spui acestui fragment al omului ajunge la omul întreg.

Ei bine, despre Dumnezeu un singur lucru știu cu siguranță, și acesta este canalul prin care vorbesc cu El.

De fapt, sunt două lucruri.

Primul este că El mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însumi, și că nimic din ceea ce Îi spun eu Lui despre mine nu e nou. Dimpotrivă, eu îi spun o părticică din poveste, iar El îmi arată restul.

Singura problemă este: chiar vrei să știi atâtea despre tine? Dacă nu ai o dorință fermă de a-ți accepta portretul așa cum Dumnezeu ți-l prezintă, cu toate surprizele plăcute și neplăcute care El are să ți le arate, El nu-ți va arăta nimic.

Uneori vrem să-i spunem lui Dumnezeu păcatele noastre, dar cum putem noi să o facem, dacă tocmai Duhul Sfânt este Cel care ne arată care sunt aceste păcate? Uneori, noi credem că avem un anumit păcat și, de fapt, avem altul. E bine să-i ceri lui Dumnezeu să-ți descopere adevăratele păcatele, ca să ți le mărturisești. În zilele ce vor urma îți veti aminti de multe dintre ele, care deja se pierduseră în memorie sau care nici nu au fost vreodată acolo.

Dar, desigur, ceea ce spun nu se referă numai la păcate. Poți să-i ceri lui Dumnezeu să-ți arate cine ești. Doar că, dacă El îți arată totul dintr-o dată, aceasta nu-ți va încăpea în raza ta de atenție. Deci, cere-I să-ți descopere, din tot ceea ce ești, doar ceea ce El consideră cu adevărat important să știi în această etapă a vieții tale.

Al doilea lucru este esențial pentru ca aceasta să funcționeze.

Cu toții vorbim despre noi folosind cuvântul „eu". Eul este centrul activ și conștient care încearcă să ghideze acțiunile și gândurile noastre în mijlocul unei gigantice confuzii care vine din inconștientul nostru, din mediul social, din fragmente de conversații auzite, de la televizor, de la dracu'. Toată această confuzie este în noi, se identifică oarecum cu noi, dar nu este „eul" nostru. Aceasta înseamnă că fiecare dintre noi este un „eu" doar în mod parțial și imperfect. Suntem foarte imperfect personalizați. Există multe părți în noi care ne sunt străine, care sunt anonime. Părți din noi care sunt lucru, nu persoană.

Animalele și lucrurile din jurul nostru nu au un eu. Nu pot vorbi cu sine, nu pot trăi viața interioară a cuiva care se cunoaște pe sine ca centru activ, responsabil, conștient, cel puțin în parte, de istoria sa și co-autor conștient, să sperăm, al capitolelor rămase.

Dintre toate ființele și lucrurile, doar oamenii au un „eu”, chiar dacă acesta este incomplet și imperfect.

Dumnezeu, însă, are un Eu complet și perfect. El Însuși, prin Moise, ne-a arătat Numele Lui, iar acest numele este „Eu Sunt”. În El nu există elemente străine, de care El să nu fie este conștient. În Dumnezeu nu există alteritate.

Dar dacă Eul lui Dumnezeu este complet și perfect, iar al nostru este parțial, fragmentar și imperfect, înseamnă că noi avem un eu doar din Mila lui Dumnezeu, pentru că El ne-a dat, pe măsura posibilităților noastre, o capacitate pe care, strict vorbind, doar El o are.

Acesta era sensul în care Paul Claudel, poetul, spunea: „Dumnezeu este Acela care, în mine, este eu mai mult decât eu însumi.”

Dumnezeu, prin urmare, nu numai că știe totul despre tine, dar chiar de la El vine capacitatea pe care o ai de a vorbi cu tine însuți (și cu El), capacitatea de a avea o „intimitate”, pe care niciun lucru sau animal nu le va avea vreodată.

De aceea un alt poet, Antonio Machado, a spus: „Cine vorbește cu sine însuși speră să vorbească într-o zi cu Dumnezeu”.

Într-o zi? Când? Sari de la conversația solitară la conversația cu Dumnezeu în clipa în care devii conștient de faptul că: (a) vorbești cu Cineva care te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuți; (b) vorbești cu Cineva care este chiar rădăcina, sursa cea cea mai intimă a capacitatății tale de a te cunoaște și de a vorbi cu tine însuți. Cineva care este mai mult tu decât tu însuți. Atunci descoperi că El a fost întotdeauna acolo și singurul lucru care te separa de El era ceea ce te separa de tine.

Din acel moment, a vorbi cu tine însuți, în rugăciune, este o deschidere pentru descoperiri fără sfârșit și pentru o intensificare a eului tău, a conștiinței de sine, a prezenței tale în fața ta, a celorlalți „eu”, a lumii și a lui Dumnezeu Însuși.

Descoperă asta de acest Crăciun și fii fericit.

23 decembrie 2014 Publicat în Diário do Comércio
http://olavodecarvalho.org traducere: Anca Cernea

„Istoria este doar un coșmar efemer”

- Ciprian Vălcan în dialog cu Olavo de Carvalho

Olavo de Carvalho (născut ”în 29 aprilie 1947) este cel mai important filosof brazilian al momentului. Cunoscut pentru luările sale de poziție iconoclaste și ironia-i devastatoare, opera lui cuprinde peste 20 de volume. […]

– Sunteți de acord cu cei care afirmă că filozofia trece printr-un moment de criză care ar anunța sfârșitul său iminent? Sau considerați mai degrabă că este vorba de o nouă metamorfoză care se înscrie în șirul de transformări nesfârșite de care a avut parte filozofia de-a lungul istoriei sale?

– Cei care prezic, deplâng sau sărbătoresc sfârșitul filozofiei au despre ea o concepție destul de stereotipală, în care ea se prezintă drept o dezvoltare istorică lineară care începe cu Descartes și culminează cu Nietzsche, Heidegger și Wittgenstein. Aceasta este filozofia șablon a universităților occidentale, iar cei care o practică au un oarecare motiv de a simți că ea ar fi ajuns la sfârșit. Această traiectorie lineară duce, de fapt, la o fundătură după care pot apărea doar lucruri care nu mai au nimic de-a face cu ceea ce se numea, în mod tradițional, filosofie.

Odată paralizată, filosofia intră în autodescompunere, iar cadavrul naște formații bizare care amestecă, în cantități egale, sofisticare și barbarism. Cu toate acestea, pe marginile acestui drum

bătătorit, au fost lăsate de-a lungul veacurilor mai multe semințe care încă n-au germinat. E îndeajuns să lățim orizontul istoric a ceea ce înțelegem ca filozofie pentru a observa faptul că poate urmează partea ei cea mai bună. Ar fi o nebunie să credem că posibilitățile deschise de Leibniz, Schelling, Louis Lavelle, Xavier Zubiri, Eugen Hosenstock-Huessy, Bernard Lonergan sau de Eric Voegelin s-ar fi epuizat sau urmează să se epuizeze în curând. Cei care anunță sfârșitul filosofiei au tot dreptul de a o face, dar nu și dreptul de-a crede ca asta se aplică altor filozofii în afară de propria lor filozofie.

Mă gândesc, de pildă, la filosoful brazilian Mario Ferreira dos Santos, a cărui operă monumentală îi deschide filozofiei orizonturi extrem de vaste, ignorate în totalitate de filozofia universitară. Iar redescoperirea mai mult sau mai puțin recentă a filozofiei grecești ca stil de viață (vezi cărțile lui Pierre Hadot, Juliusz Domanski și Andre-Jean Voelke) deschide perspective care pur și simplu depășesc limitele auto-impuse de filozofia universitară curentă. Asta fără să vorbim despre epuizarea modelelor științifice în vigoare și accelerata schimbare a obiceiurilor și a legilor în toate națiile Occidentului – nici nu menționez năvălirea islamică – care pun probleme care cer, cu cea mai mare urgență, un efort de înțelegere filosofică. Cei care vor să ceară demiterea filozofiei se duc târziu. Însă celor care doresc să stăruie nu le va lipsi de muncit ”în următoarele secole.

– Credeți că ne aflăm sub amenințarea barbariei, că fundamentele culturii noastre riscă să fie distruse, sau putem să sperăm în continuare în forța eliberatoare a spiritului?

– Barbaria nu mai este o amenințare: ea este situația care ne înconjoară și care ne oprimă peste tot. Niciodată, ca astăzi, n-au fost ocultarea și prefacerea reguli obligatorii atât în politică, cât și în dezbaterile publice. Experiența comună ne învață că într-o familie atunci când se ivește o ambianță de ostilitate, de criză și de neincredere reciprocă, asta se întâmplă întotdeauna din cauză că cineva a ascuns ceva foarte important și îi obligă pe ceilalți să trăiască sub imperiul falsității insustenabile. Închipuiți-vă, așadar, națíi întregi în care datele fundamentale ale situației sunt ocultate de mass-media, iar discuțiile publice, în loc să clarifice ceva, devin cea mai pură divagare, diversionism și manipulare mascată. Efectul produs în mințile oamenilor este devastator. În puțini ani, ei își pierd capacitatea de a face cele mai elementare distincții și, în aceeași măsură, încep să arate semne ale unei nevroze isterice, nemaicrezând în ceea ce văd și simt, ci în ceea ce aud și își închipuie (vezi Political Ponerology a psihiatrului polonez Andrzej Lobaczewski).

Sectoare întregi ale societății au început să ia poziție față de unele cuvinte încărcate de valoare afectivă – pozitivă sau negativă – care în mod riguros nu corespund la nimic din realitate. Vedeți, spre exemplu, ferocitatea cu care oamenii, în ziua de astăzi, apără sau atacă o chestiune numită „căsătorie gay”. Căsătoria gay este o instituție juridică care începe cu definiția drepturilor și a datoriilor conjugale. Căsătoria civilă este o relație sexuală reglementată. Această reglementare se bazează integral pe o diferențiere de roluri sexuale care, în căsătoria tradițională, este condiționată de diferențe anatomo-fiziologice naturale și evidente. Dacă aceste diferențe dispar, nu mai este posibilă nicio definiție de datorii conjugale, ceea ce înseamna că această „căsătorie gay” este doar un simbol legitimatoriu, și nu expresia unei relații juridice definite.

În plus, „gay” este un cuvânt elastic care cuprinde o infinitate de relații erotice foarte diferite între ele și care, pentru a fi stabilizate ”într-un contract matrimonial, ar trebui identificate și definite una câte una pentru a corespunde la o varietate de datorii conjugale radical diferite. De exemplu, datoriile conjugale ale unui „cuplu” constituit de doi bărbați care țin la masculinitatea lor nu pot fi aceleași cu ale unui cuplu compus dintrun bărbat și un transsexual operat. Oare legea va lua în considerare aceste distincții, intrând în unele amănunte fără sfârșit care vor reduce dreptul de familie la un catalog de preferințe subiective – fără să menționeze posibilitatea ca rolurile, și în consecină și datoriile reciproce, să se schimbe ”în mijlocul drumului printr-o simplă hotărâre a cuplului – sau va consimți să devină simple etichete promoționale fără niciun fond juridic substantiv?

Acestea sunt cele mai fundamentale întrebări pe care ideea unei „căsătorii gay” le va ridica în practică. Nu le văd discutate nicăieri, ceea ce înseamnă că dezbaterile publice în această privință nu sunt decât o dispută ridicolă de prezumții emoționale – în sfârșit, o întreagă nebunie. Acesta este

practic modelul tuturor discuțiilor publice în ziua de astăzi. Acest lucru semnalează o coborâre formidabilă a nivelului intelectual și a simțului de răspundere al păturilor care opinează, al „elitelor" intelectuale și politice. Problemele devin din ce în ce mai complexe și amenințătoare, iar inteligența care discută și legiferează în această privință devine din ce în ce mai puerilă și iresponsabilă. Dacă asta nu este barbarie, oare ce o fi?

Și, pentru a î" nrăutăți lucrurile și mai mult, guvernele iau hotărâri din ce în ce mai riscante care rămân necunoscute publicului deoarece mass-media slugarnică, în loc să le cerceteze și să le difuzeze, le acoperă pentru a ocroti reputația guvernanților. Asta a devenit deja o regulă generală. Ce fel de sănătate sau echilibru mai poate exista într-o asemenea situație?

Între timp, libertatea spiritului rămâne intactă în principiu, dar se reduce în fiecare zi numărul celor care doresc s-o exerseze sau chiar al celor care știu despre existența ei. Experiența dovedește faptul că individul uman poate să-și păstreze libertatea interioară chiar și în cele mai potrivnice circumstanțe. N-am nevoie să-i semnalez publicului românesc exemplul Jurnalului Fericirii al lui Nicolae Steinhardt, al memoriilor pastorului Wurmbrand, sau al eroismului spiritual al lui Petre Țuțea. Dar dacă indivizi ca ei vor fi capabili să împrăștie prin societate o influență benefică și îmbietoare, sau dacă vocile lor vor putea fi auzite în mijlocul strigătelor și prostiei generale, doar Dumnezeu știe. Nouă nu ne rămâne decât să perseverăm îndîrjiți în exersarea libertății noastre, chiar dacă asta o să ne coste închisoarea sau moartea, și să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să trezească în inimile celorlalți iubirea pentru cel mai valoros dintre bunurile umane.

– Am putea să ne închipuim istoria spiritului ca pe o succesiune "între perioade dominate de obsesia pentru sistem, pentru completitudine, pentru întreg, și perioade seduse de fragmentar, de aluziv, de eliptic?

– Nu sunt un credincios convins al vreunei teorii ciclice a istoriei. Forma pe care ni se pare că o distingem "în aceste cicluri nu este un dat obiectiv. Ea ține de scara cu care măsurăm panorama istorică. Dacă apropiem sau îndepărtăm un pic lentila cu care cercetăm faptele, marile cicluri ori se dizolvă în subcicluri mai mici, ori se integrează în cicluri mai mari. Și, între aceste mai multe niveluri, direcțiile pe care ciclurile par să le ia câteodată se contrazic. Ceea ce pare a fi un început, este, câteodată, un sfârșit, iar ceea ce pare a fi mort sau muribund, este, câteodată, sămânța multor renașteri. Înțeleg că orice încercare de a distinge un curs unitar și coerent al istoriei umane este menită eșecului, pentru că este absurd să încercăm să găsim un „sens" al istoriei în interiorul istoriei însăși: sensul oricărui fapt este întotdeauna ceva care îl transcende, care se află dincolo de el.

Nu putem vorbi despre un sens al istoriei decât la scara eternității, ceva pe care nici măcar conceptul curent de „meta-istorie" nu îl cuprinde în mod potrivit. Chiar și să spui că Judecata de Apoi o să ne arate în sfârșit „sensul istoriei" este o frază ambiguă, deoarece ceea ce este pe rol la tribunalul lui Dumnezeu nu este istoria pământeană, ci destinul etern al sufletelor; în comparație cu durata eternă a unui singur suflet, întreaga istorie va fi redusă la un fragment insignifiant. În sfârșit, căutarea sensului istoriei, după părerea mea, n-are niciun sens. Luând în considerare că această teorie ciclică se bazează, în ultimă analiză, pe un sfârșit sau pe un țel subânțeles, iar țelul nu încape la scara istoriei, nu pot să înțeleg ciclurile decât ca pe niște iluzii în iluzii.

Istoria poate arăta înlănțuiri reale între acțiuni umane, dar este ceva absolut utopic să presupui că le poate și articula pe toate într-o viziune cuprinzătoare și de aici să deduci un „sens". Sensul vieții este eternitatea, în care istoria este doar un coșmar efemer.

– Trăim oare într-o epocă a fragmentului? Sau visăm în continuare la metanarațiunile a căror moarte a fost deja anunțată de corifeii postmodernismului?

– Am răspuns deja într-un fel la aceasta la prima întrebare. Cei care trăiesc în orizontul încuiat al filosofiei universitare pot avea sentimentul că epoca „metanarațiunilor" s-a terminat și că trăim în epoca fragmentului. Astfel ei nu fac însă decât să-și descrie propria situație. Metanarațiunile al căror sfrșit îl deplâng sau îl sărbătoresc sunt cele care au fost inventate în interiorul evoluției lineare a filozofiei pe care ei "înșiși o întruchipează. Nu cred, totuși, că o evoluție a lucrurilor din cadrul universitar poate infirma sau poate valida metanarațiunea metanarațiunilor, adică Escatologia

creștină. Dacă vom conștientiza îngustimea mentală, și câteodată inepția completă, pe care marii eroi ai filozofiei universitare au arătat-o atunci când au avut de a face cu datele spiritualității creștine, vom putea înțelege că ei au foarte puține de spus despre acest subiect.

Dezbaterea dintre adepții și adversarii postmodernismului este departe de a putea cuprinde acest subiect cu amplitudinea spirituală pe care el o cere. Observăm, de exemplu, că cele mai mari evenimente spirituale ale secolului XX au fost aparițiile din Fatima, miracolele părintelui Pio din Pietrelcina și revelațiile de la Garabandal. Filozofii universitari n-au nici cea mai mică idee despre asta, nici n-au arătat cel mai mic interes de a cunoaște aceste lucruri. Aceste evenimente au o importanță extraordinară din punctul de vedere al Escatologiei, mult mai mare decât orice idee sau doctrină creată la catedra universitară. Dacă dorim să ne gândim serios la însăși noțiunea de „metanarațiune", cum putem oare ignora atât de ostentativ unele fapte care depășesc chiar granița dintre timp și eternitate?

– Care este rolul filosofiei î" n cultura contemporană? Mai joacă ea un rol important în dezbaterile publice?

– Obișnuiesc să definesc filozofia ca „unitatea cunoașterii în unitatea conștiinței și vice-versa". Iau foarte în serios distincția pe care Vladimir Soloviev a stabilit-o între formele de cunoaștere colective, cum ar fi religia sau știința, și efortul clar individual, care este filozofia. Asta înseamnă, de la bun "început, că valoarea unei filozofii trebuie măsurată după întinderea cognitivă și luminarea intrinsecă pe care ea le acoperă, așa cum se transmite dintr-o conștiință în alta, și nu după rolul pe care ea ar putea să-l joace în dezbaterile publice. Acest rol este determinat de factori extra-filozofici, care sunt de natură culturală, sociologică și politică – chiar și prin intervenția mass-mediei -, iar filozoful, chiar dacă depune vreun efort pentru ca ideile sale să devină accesibile unui public mai mare, nu-și poate asuma nicio răspundere pentru rolul pe care societatea, din afară, îl propune sau îl neagă. Trebuie observat, de exemplu, că filozofia lui Aristotel a jucat un rol istoric determinant abia șaisprezece secole după moartea lui.

Filozofii necunoscute și obscure, care nu joacă niciun rol în dezbaterile publice din zilele noastre, pot conține sămînța unor mari renașteri viitoare. De aceea, filozoful nu trebuie să-și facă griji în legătură cu rolul jucat de el în dezbaterile publice ale epocii sale. De obicei, lucrurile cele mai bune dintr-o anume epocă câștigă importanță publică abia după ce epoca respectivă a murit deja sau a fost uitată.

– Credeți că putem înțelege cultura occidentală contemporană pornind de la intuițiile filozofiei lui Nietzsche?

– În mod evident, nu. Nietzsche a avut câteva intuiții strălucitoare, dar fragmentare și de obicei ambigue. Impactul operei sale este mai puțin unul generat de o doctrină filosofică, ci mai degrabă al unui complex de simboluri poetice în care fiecare dintre ele își asumă un sens oarecare. Ceea ce putem obține de la Nietzsche, în cel mai bun caz, este ceea ce se poate obține dintr-o mare operă poetică: nu soluția relevantă, din punct de vedere intelectual, a unei probleme, ci un fel de stimulare hormonală sau vitaminică, ce trezește în noi, prin afinitate sau prin contrast, intuiții noi. După părerea mea, Nietzsche a fost mai ales un poet, o antenă care a captat vibrațiile epocii și care a prevestit câteva desfășurări posibile din epoca următoare. Este prea mult, însă, să recunoaștem în el o structură conceptuală explicativă.

– Ați introdus filozofia lui Noica în Brazilia. Cum ați ajuns să-i cunoașteti opera și de ce vi s-a părut ea importantă?

– Am cunoscut opera lui Noica, așa cum am cunoscut opera mai multor autori români, cu ocazia perioadelor, de durate diferite, pe care le-am petrecut la București. Cred că prima persoană care mi-a vorbit despre el a fost ambasadorul brazilian "în România, Jeronimo Moscardo, om de o cultura literară care depășește cu mult media colegilor săi de carieră. Cunoștințele mele de limba română erau și sunt în continuare foarte puține, astfel încât am putut penetra un pic în universul gândirii românești doar datorită ajutorului generos și pacient al unor prieteni precum Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Diana Nedelcu, Anca Cernea și alții, care mi-au tradus și mi-au explicat multe lucruri de o

valoare neprețuită. Ceea ce mi-am însușit de la gândirea lui Noica a fost mai ales imensa ei valoare pedagogică, care transpare nu numai în lucrările sale, ci și în impresionantele relatări ale discipolilor care, zi de zi, i-au urmat învățăturile, datorndu-i formarea lor.

Dacă este adevărat că „după roadele lor îi veți cunoaște" [N.T.: Evanghelia după Matei 7:16-20], Noica a fost și este o putere pedagogică de o valoare de neprețuit. [N.T.: Datorită entuziasmului și demersurilor lui Olavo de Carvalho, s-a publicat ”în Brazilia, de către editura Record în 1999, traducerea în portugheza a volumului Șase maladii ale spiritului contemporan, republicat ”în 2011 ”într-o ediție de buzunar].

Sursa: Revista Orizont Nr. 8, August 2013, Traducere din limba portugheză FERNANDO KLABIN

Olavo Luiz Pimentel de Carvalho (cunoscut sub numele de Olavo de Carvalho, n. 29 aprilie 1947, Campinas) este un eseist brazilian care activează în domeniile istoriei filozofiei, astrologiei și istoriei revoluțiilor. Este, de asemenea, un specialist în kremlinologie, în învățământul tradiționalist, în religii comparate, psihologie și antropologie filozofică. Este cunoscut în Brazilia pentru ideile sale politice conservatoare și pentru critica adusă politicii de stânga.(wikipedia)